

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Must Be Bet

tis the season...

15



16



17



18



19



20



21



22



23



24



25



26

28

29

30

A Strawberry Hollow Novella

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

M A R E N M O O R E



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖKSEOTU BAHSI

MAREN MOORE

Telif Hakkı © 2022 Maren Moore/R. Holmes Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarların yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri **d e** dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, şirketler, organizasyonlar, mekanlar, olaylar ve vakalar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve rastlantısaldır.

Yazarlar, yazarların veya üçüncü tarafların web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Kapak Tasarımı: TRC DESIGNS Formatlama ile

Kedi: Maren Moore

İÇİNDEKİLER

[Maren Parker'ın](#)

[Favorilerinden Bir Not](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Quinn](#)

[Jingle](#)

[Savaşları](#)

[Birinci](#)

[Bölüm](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

[Maren Moore tarafından da](#)

MAREN'DEN BİR NOT

Bu bağımsız bir Noel Novellasıdır. Farklı bir evrenden ve favori çiftlerimizden birinden bir geçiş olsa da, bir Noel romanı olarak okunabilir.

tamamen bağımsız.

Sizi havaya sokmak için **hızlı** bir tatil okuması olması amaçlanmıştır!

İçimden bir ses çok yakında Strawberry Hollow'a döneceğimizi söylüyor

;))

Tüm sevgimle,

Maren

*Yaramazlar listesine giren ve Hallmark filmlerinin baharatlı olmasını dileyen
tüm Ho Ho Ho'larım için.*

XO, Santa

PLAYLIST



PARKER'IN FAVORILERI

... QUINN'IN DEĞİL

Ökseotu- Justin Bieber

Noel Bebek- Kylie Minogue

Merry Christmas- Taylor Swift All I Want for Christmas Is You- Mariah
Carey It's Beginning to Look a Lot like Christmas- Michael Buble Have
Yourself A Merry Little Christmas- Sam Smith Baby, It's Cold Outside-
Dean Martin Blue Christmas- Elvis Presley I'll Be Home- Meghan Trainor
White Christmas- George Ezra Take Me Home For Christmas- Dan + Shay
Tüm çalma listesi için [buraya](#) tıklayın.

CHAPTER ONE



QUINN

"Quinn, bu elbise sana çok yakışmış. Kıvrımlarını gerçekten vurguluyor. Biliyor musun, sen çok güzel bir kızsın ve eğer birazcık zayıflarsan..." Polly Teyze eğiliyor ve elinin diğer tarafıyla pek de sessiz olmayan bir şekilde fısıldıyor: "*Pound*, çok nefes kesici olurdun."

Lanet mevsim.

"Teşekkürler Polly Teyze, ben gidip bir içki daha alacağım. Seninle konuşmak ve hasret gidermek gerçekten güzeldi. Umarım partinin tadını çıkarırsın!" Neredeyse boş olan kadehi havaya kaldırıyorum ve onun ters bir 'iltifatıyla' doğrudan yüzüme karşı hakarete uğradıktan sonra yapabildiğim en iyi gülümsemeyi sunuyorum.

Parlak kırmızı, şenlikli AF, vintage satenden yapılmış empire-waist elbisenin vücudum için harikalar yarattığını düşündüm, ama her zaman olduğu gibi, ben sadece 'güzel' şişman kıyım. 'Çok güzel bir yüzün var' ama 'biraz daha zayıf olsan çok daha güzel olacaksın' diyen kız. Şampanya bardağını elbisemle uyumlu kırmızı lekeli dudaklarıma götürerek, köpüren sıvının son damlasını da içiyorum ve yanımdan geçen garsonun tepsisine boş bardağı bırakıyorum.

Bazen evimi, büyüdüğüm o uykulu, karlı küçük kasabayı özlesem de, geri döndüğümde Strawberry Hollow'dan ayrılmama neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu hatırlıyorum. Küçük kasaba dedikodusu, herkesin herkesi tanıdığı türden bir kasaba.

Kendimi ailemin bir başka 'nazik' saldırısına maruz bırakmak yerine, suni kürk mantomu kapıp üzerime geçiriyorum ve doğruca bir kadeh daha şampanya içmeye gidiyorum. Arka kapının yanındaki masa bardaklarla dolu, bu yüzden tek elimle iki tanesini kaydırıyorum, bardaklar yüksek sesle birbirine çarptığında kendi kendime kıkırdıyorum ve parmak uçlarımda verandaya doğru kaçıyorum.

Bu lanet Noel partisini atlatabilmemin tek yolu temiz hava ve bol miktarda şampanya. Önümüzdeki bir hafta boyunca ailemle ve onların tüm can sıkıcı Noel kutlamalarıyla sıkışıp kalmaktan kurtulmamın tek yolu, ne olursa olsun ve ne zaman olursa olsun içmek.

Tatillerden nefret ediyorum.

Aslında, onlardan *nefret* ediyorum. Her şeyden çok.

Bana Scrooge diyebilirsin. Grinch. Noel'den nefret eden kız.

Bu aptal partide bulunmamın tek nedeni annemin bu yıl Noel'de eve gelmem için beni suçluluk duygusuyla kandırmış olması.

Bir New York kışı daha geçirmek, Gilmore Girls'ün tekrarlarını izlemek ve ne pahasına olursa olsun ailemden, telefonumdan ve e-postalarımından uzak durmak benim için gayet iyiydi. İşten uzakta mükemmel bir tatil. Çok ihtiyacım olan bir tatil.

Ama onun yerine, işte buradayım. Annem tatillerde hepimizi bir araya getirmek için seferber olduğu için yedi gün boyunca annem, babam ve kardeşimle kalıyorum. Ne kadar eğlenceli...*değil*.

Ho-freaking-Ho. Kığımın neşesi.

Neyse ki Apple Watch'um saatin sekizi geçtiğini gösteriyor, bu da şanslıysam birkaç saat içinde sıvılaşabileceğim anlamına geliyor. Umarım şu ana kadar tükettiğim bol miktarda şampanya önümüzdeki bir iki saati biraz daha katlanılabilir hale getirir.

Fransız kapıları iterek açıyorum, arkamdan kapanmalarına izin veriyorum ve verandaya çıkıyorum. Hafiften kar yağıyor ve burası bir cadı memesi kadar soğuk. Ama yalnızım ve sessizlik, zar zor hatırlayabildiğim geniş aile üyeleriyle geçen bir saatlik sohbetten sonra hoş bir rahatlama.

Başımı sallayarak bardakları masanın üzerine bırakıyorum. Dışarıdaki yemek masası ve oturma grubunun etrafı ısıtıcılarla çevrili, ayrıca ortada da devasa bir ateş çukuru var ama bu, acı soğuğun montumdan içeri sızmasını engellemek için hiçbir işe yaramıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ellerimi birbirine sürterek soğukla savaşmaya çalışıyorum.

Oradakinden daha iyi, diyorum kendime.

"Bu dondurucu soğukta neden dışarıda duruyorsun?" Arkamdan, derin, çakıllı bir ses yalnızlığımı böldü.

Son kelimeyi kibir ve kabadayılıkla süsleyerek uzatıyor.

Arkamı dönmeden, bu sesin kime ait olduğunu tam olarak biliyorum. Omurgamdan aşağı farklı bir ürperti gönderen aynı ses, soğukla *kesinlikle* ilgisi olmayan bir ses.

Parker Grant.

Büyüleyici playboy, yakışıklı doktor ve kasabamızın en çok aranan bekarı.

Ve... kardeşim Owen'ın en iyi arkadaşı.

Küçüklüğümde beri aşık olduğum adam, benden sadece birkaç yaş büyük, uzun boylu bir gençken. Tüm defterlerime karaladığım, ilk adımla onun soyadını kalplerle kapladığım adam. İlk gerçek aşkım ve daha sonra onun haberi bile olmadan kalbimi kıran ilk kişi.

Yıllar sonra ve şimdi bile, tek yapması gereken konuşmak ve kalçalarım karşılıksız bir beklenti içinde birbirine kenetleniyor.

Hâlâ onun için yanıp tutuştuğumdan değil. O aptal gençlik aşkını uzun zaman önce bıraktım. Asla onun gibi bir kız olamayacağımı anladığımda

arıyordu. Ben sadece onun en iyi arkadaşının peşine takılan ve her fırsatta onları kızdıran küçük kız kardeşiydim.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Parker'ın siyah spor ceketini ve boynunda şeker kamışlarıyla kaplı kravatıyla sütuna yaslandığını görüyorum. O gülünç kravatıyla bile o kadar lezzetli ki, karanlık ağaç çizgisine doğru dönüp şampanyadan bir yudum daha almadan ve bardağın yarısını boşaltmadan önce onu içime çekmek için kendime birkaç saniye izin veriyorum.

"Bu elbise eski Valentino, çok teşekkür ederim."

Kaba ve alçak bir kahkaha atıyor ve ben midemin çukuruna yerleştiğini hissederek kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Parti içeride ve sen burada tek başınasın." Yanıma gelip kalın kollarını balkonun parmaklıklarına dayıyor. Bana baktığında koyu renkli, dağınık saçları alnına dökülüyor ve hemen uzanıp saçlarını taramak istiyorum. "Hoşuna gitmeyecek ne var Quinny?"

Çocukluk lakabımın kullanılması yüzümü tiksintiyle kısmama neden oldu. Tipik Parker. Sürekli tartıştık, o ve Owen bana sataşmak için her fırsatı değerlendirirdi.

"Bana öyle demesen olmaz mı? Artık çocuk değiliz Parker."

Rüzgâr hızlandığında hafifçe sallanıyorum. Beni sabitlemek için elini uzatıyor, kalçamı sıkıca kavrarken paltomun içine kayıyor. Parmaklarının sıcaklığı elbisemin içinden sızıyor ve ben boğazımı temizleyerek kendimi sabitlemek için parmaklıklara tutunuyorum.

"Güven bana, biliyorum." Derin, baştan çıkarıcı ses tonu beni şaşırtıyor ve kendimi onun dokunuşuna hafifçe eğilirken buluyorum. Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, sonra tekrar benimkilere kayıyor.

Gözleri şiddetle yanıyor. İrislerinin koyu kahverengisi karanlıkta simsiyah görünüyor.

Şu anda ne oluyor?

Belli ki çok fazla şampanya içmişim.

Parker *benimle* flört mü ediyor?

Hayır, tabii ki olmaz. *Quinn, sana daha fazla şampanya yok.* Aslında, hayır, belki de *daha fazla* şampanyaya ihtiyacım var çünkü açıkça aklımı kaybediyorum.

Sorusunu hatırlayarak kendime geliyorum. Uzun, siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Buradayım çünkü tatillerden nefret ediyorum ve evde olmaktan daha da çok nefret ediyorum. Benim iyi vakit geçirme anlayışım, zar zor hatırladığım ve nadiren gördüğüm insanlarla dolu bir odada sıkışıp kalmak değil."

Parker kaşlarını çatıyor ve bunu yaparken kara kaşlarının arasındaki sığ çizgiyi ortaya çıkarıyor. "Eskiden Noel'i severdin. Buz patenine, ağaç süslemeye kafayı takmıştın. Ne oldu?"

Büyüdüm ve hayatın göz açıp kapayıncaya kadar değiştiğini fark ettim. İşte böyle oldu. Annemle babam boşandıktan ve babam evden taşındıktan sonra her şey değişti. Annem ve babam birbirlerinin yanında olmaktan nefret ediyorlardı, bu da hep birlikte olmamızın sonu oldu.

Tatillerimiz bölünmüştü. Doğum günleri. Hafta sonları.

Bu kasabayı geride bırakmak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden fırsat bulduğum anda kariyerimi sürdürmek için New York'a kaçtım.

Tatil gibi şeylerin tadını çıkarmak için zamanım yoktu, özellikle de artık neredeyse hiç tanımadığım babamla. Tek odak noktam kariyerimde ilerlemek ve kendim için bir isim yapmak olduğunda değil.

Omuz silkiyorum, kadehimin dibinde kalan şampanyanın etrafında dönüyorum. "Hayat, sanırım. Tam olarak sıfır Noel ruhuna sahibim ve artık evim dediğim yere dönmek için uçağa binene kadar saniyeleri sayıyorum."

"Eve dönmeyeli uzun zaman oldu. Yani en azından Strawberry Hollow'a." Ses tonu soğuk ve sorulmamış bir sorunun ipucunu taşıyor.

Tam olarak dört yıl. Ama kim sayıyor ki?

"Öyle. Annem tatil için hepimizi bir araya getirme görevinde. Ve Stacy'yi bilirsin... Kafasına bir şey koyduğunda, o şey gerçekleşir." İç çektim.

Parker gülüyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Evet, annen kesinlikle böyle inatçı. Bence çoğunlukla kendini meşgul tutmaya çalışıyor. Onun ve kilisedeki diğer hanımların bir ilahi grubu oluşturduklarını biliyor muydun?"

Bunu bilmiyordum ama doğrusu artık annemle çok yakın değiliz. Konuştuğumuzda da kısa ve öz konuşuyoruz. Parker'ın onun ne yaptığı hakkında benden daha çok şey biliyor olması... aramızdaki mesafenin nedenlerinden biri ben olsam bile beni aniden üzüyor.

"Kulağa o gibi geliyor." Bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Peki ya sen? Sende durumlar nasıl?"

Dudaklarının kenarları yukarı doğru çekiliyor ve omuz silkiyor. "Kasabada kendi muayenehanemi açtım, hala Pazar günleri ailemle yemek yiyorum. Bana ihtiyaç duyduklarında çiftlikte çalışıyorum. Sen gittiğinden beri pek bir şey değişmedi sanırım." Bu kısmen doğru. Kasaba çoğunlukla aynı kaldı: küçük, pastoral, dış dünyanın modernliği tarafından neredeyse hiç dokunulmamış gibi görünüyor.

Ama bazı şeyler değişti. Parker, mesela.

Hatırladığımdan çok daha uzun boylu. Omuzları, dört yıl önce ceketini doldurmayacak şekilde dolduruyor, bu kadarını biliyorum. Sanki ben yokken, o artık tanımadığım bir adama dönüşmüş gibi.

"Sonunda kendi muayenehaneni açacağını hep biliyordum. Çocukken bisiklete binerken düştüğümde ya da Owen'la seni takip ederken ağaç eve tırmanmaya çalışırken bir yerimi çizdiğimde sıyrıklarımı temizlemeye ve yara bandı yapıştırmaya çok özen gösterirdin." Gülüyorum, hatırladıkça başımı sallıyorum. Parker Grant büyürken evimizde çok zaman geçirdi, bu yüzden çocukluk anılarımın çoğu onu içeriyor.

Karanlığa doğru bakarken gözlerim tekrar profiline kayıyor. Ergenlik çağındaki bir kavgadan dolayı burnu hafifçe eğrilmiş ama bu onu daha da yakışıklı yapıyor. Koyu renkli kirli sakalları çenesi boyunca ve hafifçe boynundan aşağıya doğru dağılmış. Sağlam ama zarif.

Birdenbire bana baktı ve ona hayran hayran baktığımı fark ettim.

Bunun için şampanyayı suçluyorum, uzun zamandır gömülü olan ve aniden ortaya çıkan aşkı değil.

"Noel büyölüdür, Quinn. Artık büyük bir Fortune 500 şirketinde pazarlama müdürü olduğumu biliyorum ama belki de eve dönmek tam da ihtiyacın olan şeydir, çünkü bunu unutmuş gibisin."

Alay ederek şampanya kadehine uzanıyorum ve bir yudum almak için dikkatlice dudaklarıma götürüyorum, baloncuklar kolaylıkla boğazımdan aşağı kayıyor.

"Bu *şampanya* sihirli, Parker. Ama Noel? O kadar da değil. Önümüzdeki yedi gün boyunca evde tıkalı kalmaya nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Annem tek ihtiyacımızın birlikte kaliteli zaman geçirmek olduğuna ve babamla aynı odada hiçbir şey fırlatmadan kalabileceklerine ikna olmuş durumda ama ben saçmalıyorum. Noel sihir değildir; insanların hediye alması için bir bahanedir. Ne eksik ne fazla. En azından Owen'ın yanında tampon görevi görecektir Cary var."

Kardeşim ve nişanlısı Cary lise aşkı ve Strawberry Hollow'da kalmasının nedenlerinden biri de bu. Artık gelmemek için bir sebebi var. Benim yok. Ben ailemin emrine amade olacağım.

"Eh, bir hafta bir şey değil." Omuzlarını silkiyor. "Belki de döndüğünde evini ne kadar özlediğini fark edersin."

Bundan şüpheliyim.

Kuvvetli bir rüzgâr sessizliğimizi bozuyor, ceketimden içeri sızıyor ve şiddetli bir şekilde titrememe neden oluyor. Eğer burada daha fazla kalırsam, donarak öleceğim.

Belli ki Parker neden bu elbise ve şık ama pek de işlevsel olmayan montumla soğukta beklediğimi sormakta haklıydı. Her ne kadar güzel olsa da, kar fırtınası için uygun değil.

Şampanyanın kalanını hızlıca bir dikişte içip masaya bırakıyorum. "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Sanırım geri dönsem iyi olacak.

Annem kaybolduğumu fark edip arama ekibi göndermeden önce içeri girmeliyim."

"Arayı kapatmak güzeldi Quinny," diyor Parker, gözlerinde hüzünlü bir bakışla.

"Evet, öyleydi," diyorum usulca, bakışlarımız kilitleniyor. Bir an için ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Aniden yoğun, bunaltıcı ve dürüst olmak gerekirse biraz kafa karıştırıcı hissettiren bir an.

Bu eski duyguların yeniden ortaya çıkması beni şaşırttı. Onu görmeyi ve nostaljiden başka bir şey hissetmeyi beklemiyordum.

Bir şekilde gözlerimi kaçırıyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüp Fransız kapılarından partiye doğru yürüyorum. İçeri girene kadar bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sıcak hava beni karşılıyor ve iç çekerek buzlarımın çözülmesine izin veriyorum.

Owen ve Cary'nin köşede birbirlerine sarılmış, muhtemelen birbirlerinin kulaklarına tatlı sözler fısıldadıklarını görene kadar odaya göz gezdiriyorum. O kadar aşıklar ki, iğrenç.

Kardeşim için ne kadar mutlu olsam da, biraz da kıskandım mı?

Aşk hayatım ara sıra Tinder'da takılmaktan ve apartmandan gecenin bir yarısı bana "uyanık mısın?" diye mesaj atan bir adamdan ibaret.

Kesinlikle peri masalı romantizmi değil. Beyaz atlı prens aradığımdan değil.

İşim benim hayatım.

Benim tüm dünyam Tek Tıkla Pazarlama etrafında dönüyor. Erkeklerin kontrolündeki bir sektörde isim yapmaya çalışmak ve kurumsal basamakları tırmanmak kolay değil. Tesadüfe bakın ki patronum, kadınları aşağılık hissettirmekten zevk alan birinci sınıf bir kadın düşmanı pislik. Hayatımın neredeyse son beş yılını güvenilirliğimi inşa etmek için harcamamış olsaydım, bir çırpıda istifa ederdim. Ama ona bir kadını daha kovma zevkini tattırmayacağım.

"Quinn?"

Annemin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Elinde bir bardak kremli sıvıyla önümde duruyor ve ruh halim hemen canlanıyor.

Büyükanne Scott'ın meşhur eggnog'u.

Noel'in *tek* ve en iyi yanı.

"Üzgünüm, iş hakkında düşünüyordum." Geniş bir gülümseme takınıyorum ve uzattığı elindeki bardağı alıyorum. Geceyi bitirmek için tam da ihtiyacım olan şey.

Umarım, Polly Teyze'nin birkaç yumruğu dışında yara almaz.

Annemin yüzü yumuşuyor, gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor. "Quinn, çok fazla çalışıyorsun. İşte tam da bu yüzden Noel'de evde bizimle olmanı istedim. Hepimizin aynı yerde olmasını, tatilin tadını çıkarmamızı ve iş ya da başka bir şey hakkında endişelenmememizi istiyorum. Sadece seni özledim, tatlım. Eve gelmeyeli dört yıl oldu." Ses tonundan damlayan hüzün, gözlerindeki ifadeyle eşleşiyor.

Bu konuşmaları yapmaktan nefret ediyorum çünkü kendimi çok suçlu hissediyorum. Babamla aralarındaki gerginlik tatillerde ziyaret etmeyi bırakmamın nedenlerinden biri olsa da, aramızdaki ilişkinin bu kadar uzaklaşmış olması hala canımı acıtıyor. Benim yalnız kalma ihtiyacım onu incitmeye devam ediyor.

"Biliyorum anne. Bu yüzden buradayım. Bir hafta boyunca tamamen seninim. Kendimi Empire State Binası'ndan atmayı tercih etmeme rağmen Noel müzikaline bile katılıyorum..."

Bu lanet müzikalin düşüncesi bile şampanyayı tekrar patlatmaya hazır hale getirdi.

Canlanıyor, beni kendine çekiyor ve göğsüne yaslıyor. "Söz veriyorum sevgilim, bu şimdiye kadarki en iyi tatil olacak. Müzikal bile! Bundan emin olacağım. Oh, bu arada." Geri çekilirken sırtıyor ve yan tarafa bakıyor.

"Şuradaki adamı görüyor musun? Uzun boylu. Sarı saçlı ve yontulmuş çeneli?"

Dudaklarımdan kaçmasına engel olamadığım bir inilti duyuyorum. "Cidden az önce yontulmuş *çene* mi dedin? Yine o müstehcen aşk kitaplarını mı okuyorsun?"

"Quinn, sus." Yanaklarının tepeleri kızarıyor ve ben sırtıyorum. "Bu doğru, sadece ona bir bak. Yontulmuşun tanımını gibi. Bu benim yeni komşum Amelia'nın torunu, Brent. Yakışıklı değil mi?"

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, kesinlikle olmaz. Anne, bana kimseyi ayarlamayacaksın, asla. Özellikle de komşunun torunuyla!"

Annem gözlerini devirir. "En azından bunu düşünmelisin. Onu yarın akşam yemeğine davet edebilirsin. Owen Parker'ı davet etti ve baban da yeni eşiyle birlikte gelecek."

Şaşırtıcı bir şekilde, babamdan bahsederken her zamanki üstü örtülü tiksintisini duymuyorum.

Ama bu, hepimiz bir araya getirilmeden ve iyi oynamamız beklenmeden önce birkaç gün bile hazırlık yapamayacağım anlamına geliyor. Babamın karısı benden sadece on yaş büyük ve söylememe gerek yok ama sanırım babamdan çok benimle ortak yönleri var. Onun hakkında gerçekten bir şey bildiğimden değil. Onunla sadece bir kez tanıştım, düğün gecesini.

Annemin görüş açısını takip ederek, bahsettiği adamın odanın karşısında durduğunu ve kolunda Amelia'nın olduğunu görüyorum. Haksız değil... Adam yakışıklı, ama ne olursa olsun, ilgilenmiyorum.

Bir haftalığına buradayım ve hayatım klişe bir Hallmark filmi değil; şirket kızının Noel'de aile şirketini kurtarmak için eve geldiğinde tatlı, küçük kasaba erkeğine aşık olduğu ya da başka bir yapmacık bayram saçmalığı.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Tatil ne kadar çabuk biter ve New York'a dönmek için uçağa binersem o kadar iyi.

"Sadece söylüyorum Quinn. Çalışmak için çok fazla zaman harcıyorsun. Sürekli çalışırsan nasıl yuva kurup bir aile sahibi olacaksın?" Annem başparmağını şefkatle yanağımda gezdirmek için uzandı.

"İçimden bir ses bir yolunu bulacağımı söylüyor anne. Eğer istediğime karar verirsem. Ama senin ya da Amelia'nın benim için çöpçatanlık yapmanızı istemiyorum, tamam mı?"

Lütfen."

Sonunda iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Peki. Ama yemek hâlâ devam ediyor. Üzgünüm, tatlılar." "Harika."

Eggnog'dan büyük bir yudum alıyorum ve saygılı kız rolünü oynayarak odada dolaşıp misafirlerimize merhaba diyorum. Ne olduğunu anlamadan kalabalık dağılmaya başladı ve ayaklarım yeni, kırılmamış Louboutin'lerim yüzünden ağrıdığı için çok da erken sayılmazdı. Yemek odasından çıkıp mutfağa doğru yürüyorum, ayağımın topuğunu çıkarırken dayanmak için kapı aralığını kullanıyorum.

"Ugh," diye inliyorum, yeni boyanmış ayak parmaklarımı hareketle ağrısalar da özgürce oynatabildiğim an.

Tanrıya şükür parti hemen hemen bitti. Bu gecelik bu kadar "insan" yeter. Aslında, yılın geri kalanı için. Gelecek yıl tekrar deneyeceğim.

"Sanırım o topuklularla 5 santim kaybetmişsin."

Kafamı kaldırdığımda Parker'ın yine gizlice yanıma yaklaştığını görüyorum, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, dudaklarında alaycı bir sırıtış var.

"Evet, o şeyleri daha fazla üzerimde tutarsam ayak parmağımı kaybetmek üzereydim," diye mırıldanıyorum, diğer topuğu kaydırarak çıkarıyorum. "Aşınmamış topukluları giymemem gerektiğini bilmeliydim ama dayanamadım. Parti hoşuna gitti mi?"

Parker başını sallıyor ve uzanıp boynundaki parlak kırmızı kravatı gevşeterek açıkta kalmasını sağlıyor. "Ben yaptım. İyi bir partiyi severim, özellikle de Noel olduğunda..."

Gömleğindeki Noel Baba şapkası şeklindeki kol düğmelerini ancak o zaman fark ediyorum ve başımı sallıyorum. "Yemin ederim, sen tanıdığım en Noel neşeli insansın. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Bırak *heyecanlanmayı*, önümüzdeki haftayı düşünmek bile midemi ağrıtmaya yetiyor."

"Çünkü sen Scrooge'un kadın versiyonusun Quinny."

Alay etmesine gözlerim doluyor ama sonra üstümüzde ne olduğunu fark ediyorum.

Parker yukarıya baktığını fark ediyor ve gözleri tam başımızın üzerindeki kırmızı meyveleri olan yeşil yapraklı bitkiye kayıyor.

Harika. Bundan daha klişe bir şey olabilir mi? Aslında, muhtemelen Hallmark Noel filmi klişesi. Sadece benim şansım.

"Ökseotu." Bana yaklaşıyor sırtıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kalbim çılgınca çarpmaya başladı. Elbette, o demek istemiyor...

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben yutkunuyorum. Parmaklarım ayakkabımın topuğunu sıkıca kavrarken Parker'ın dudaklarının köşeleri birdenbire dizlerimin bağının çözülmesine neden olan bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Üzgünüm, Küçük Scott, ama buralarda gerçek Noel ruhuna sahip tek kişi olarak, tatil geleneklerine uymanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Peki ya ökseotu?" Üstümüzü işaret ediyor. "En önemlilerinden biri."

Parker'ı öpemem. O, Owen'ın en iyi arkadaşı. Kalbim için son derece tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. O eski çocukluk aşkı hislerini diriltme riskini göze alamam.

"I-"

Ben daha cevap veremedim beni kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve itirazımı susturuyor.

Parker Grant beni öpüyor.

Parker Grant beni öpüyor!

Beynimin gerçekte ne olduğunu anlaması bir saniye sürüyor. Gençken tam da bu anın hayalini kurduğum, onun odama girip beni kollarının arasına almasını ve nefesim kesilene kadar öpmesini hayal ettiğim zamanları düşünüyorum.

Dudakları sert ve talepkâr ama yine de hiç beklenmedik bir şekilde yumuşak. Elleri saçlarımın arasında kayıyor, dili dudaklarımın kenarını okşarken beni kendine doğru çekiyor.

O anın içinde kaybolurken topuklarım yere çarpıyor ve aramızdaki büyüğü bozuyor.

Parker ağzını yırtar ve bir adım geri çekilir.

Sersemlemiş bir halde, şişmiş ve iyice öpülmüş dudaklarıma dokunmak için uzandım. Bunun az önce olduğuna inanamıyorum.

"Biliyor musun Quinn?" Parker az önce aramıza koyduğu boşluğu kapatarak şöyle diyor. "Seninle bahse girerim, tam burada, şu anda, evde olduğun bu yedi günü bana verirsen, seni Noel'e yeniden aşık edebilirim."

Sözleri beni çocukluğumuza, aramızdaki her şeyin bir macera olduğu, oynamayı sevdiğimiz ve hiç eskimeyen eğlence ve oyunlarla dolu günlere götürüyor.

"Gerçekten mi Parker?" İnanamayarak söylüyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Seni tanıyorum Quinn Scott, ve biliyorum ki içinde bir yerlerde eskiden gecenin bir yarısı Noel Baba'yı yakalayabilir miyiz diye benimle uyanan kız var. Eski Noel ruhunun orada olduğunu biliyorum ve eğer bana bir hafta verirsen, sadece evde olduğun yedi gün, sana o şeyleri yeniden sevdirebilirim. *Evde* olmayı tekrar sevmeni. Eğer yapamazsam, o zaman annenin tüm kasabaya sahneye çıkacağını söylediği Noel müzikalinde senin yerini alırım."

Ne? Tanrı aşkına.

"Hmm. Bunda ne var?"

Parker başını sallar. "Öyle bir şey yok. Elf kostümünü teslim edebilirsin. Tayt ve her şeyiyle. Tabii kaybedersen."

İşte bu... almak istediğim bir bahis. Tanrım, o aptal kostümü giyip sahnede zıplamak zorunda kalmamak mı? Her şeyi yaparım.

Yani, *hemen hemen her şey*. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve bu kesinlikle umutsuz bir önlem.

Yoksa... öyle mi? Belki de sadece Parker'a bir ağaç gibi tırmanmak ve sonuçlarıyla daha sonra uğraşmak istediğim için evet diyorum, ama her iki durumda da...

"Anlaştık. Çünkü bu aptal tatili bir daha sevmemin ya da evde olmayı sevmemin hiçbir yolu olmadığını biliyorum....bu yüzden sen varsın. O aptal kostümü giymemek ve o korkunç oyunda olmamak için her şeyi yaparım. Derick Michaels'ın bunu dört yıl üst üste giydiğinden eminim ve o zamandan beri yıkandığından da şüpheliyim."

Bu eğlenceli olacak çünkü kaybetmem mümkün değil. İhtimaller tamamen Parker'a karşı ve onu o sahnede gördüğümde galibiyetimin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Peki ya sen? Ya kazanırsan, ne alacaksın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Eğer ben kazanırsam, kostümü sen giyeceksin ve bu benim için yeterli, Küçük Scott."

Sırıttırıyor ve ekliyor, "Ve hile yapmak yok. Her şey adil bir oyundur ve gerçekten denemek zorundasınız. Saçmaladığınızı anlarım, o yüzden komiklik yapmak yok."

"Anlaştık."

"Bir hafta sonra, babanın yıllık Noel partisinde ökseotunun altında buluşacağız ve sonra görüşeceğiz."

Parker Grant ve onun saçma Noel neşesinin bana bulaşmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Asla. Bu da saçma elf kostümüne ve o aptal oyuna veda edebileceğim anlamına geliyor.

Tanrı'ya şükür.

"Oyun devam ediyor, Dr. Grant."

CHAPTER TWO



QUINN

"RISE AND SHINE, QUINN," diye şarkı söylüyor annem şu anda uyuduğum misafir odasında bir yerlerden. Uyumaya çalışıyorum. Saniyeler sonra, kör edici güneş ışığı odaya giriyor ve annem perdeleri açarken beni sıcaklıkla yıkıyor. Hepsi. Yol. Yol.

"Git başımdan." İnledim. Battaniyeyi başımın üzerine daha da çekerek kendimi ışıktan koruyorum. "Bu yataktan asla çıkmayacağım. *Asla.*"

Tüm vücudum ağrıyor; sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum ve Stacy'nin aile bağı kurma arayışı bile beni bu yataktan kaldıramayacak. Arka planda çalan Noel Baba Şehre Geliyor şarkısının ve taze zencefilli kurabiye kokusunun belli belirsiz farkındayım.

Cehennemde uyandım. Olan biten bu.

"Yapmayacağım. Saat sabahın dokuzu ve dışarıdaki en güzel gün. Ayrıca, bir ziyaretçiniz var."

Bu benim dikkatimi çekti. Aniden doğrulup tek gözümü açarak ona bakıyorum.

"Ziyaretçi mi?"

Annem başını sallıyor, dudaklarında sinsî bir gülümseme. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana bakıyor. "Dr. Parker Grant geldi."

Dr. Grant.

Annem Parker'dan Dr. Grant diye bahsediyor. Adam neredeyse onun oğlu. Onun tiyatroculuğu için çok erken.

"Tamam... ve? Eminim Owen'la erkek erkeğe bir şeyler yapmak için buradadır." "Hayır, *seni* görmeye geldi."

Parmaklarımı alınma götürerek hassas ve ağrıyan derimi ovuyorum. Dün gece tam olarak ne kadar şampanya ve yumurta likörü içtim?

Aman Tanrım. Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Gece, kötü kararlardan oluşan bir gelgit dalgasıyla geri gelir. Parker'ın dudaklarını dudaklarıma değdirmesi, flört etmesi... *Aptal* bahis.

Harika, Quinn, kendini neyin içine soktun böyle?

Bunun basit bir eve dönüş yolculuğu olması gerekiyordu; amacım buradan olabildiğince çabuk ayrılmak ve mümkün olan en az tatil neşesini yaşamaktı. Bu planın içinde kesinlikle yasak kardeşim ve en yakın arkadaşıyla aptalca Noel bahislerine girmek yoktu.

"Hm. İlginç," diye takılıyor annem, kapıya doğru geri dönerek. Kapıya varmadan önce geri dönüyor ve omzunun üzerinden gülümsüyor. "Aşağı inmeden önce saçını düzeltsen iyi olur."

Bununla birlikte, mırıldanarak kapıdan çıkıp gitti. Sanki beni işkence çekerken ve akşamdan kalma acılar içinde görmekten hoşlanıyormuş gibi.

Yatağımın yanındaki makyaj aynasındaki yansımama bakıyorum ve saçlarımı görünce tekrar inliyorum. On beş farklı yönde duruyor ve *sanki* içinde iki kaplumbağa güvercin yuva yapmış gibi görünüyor.

Yatağa sırtımı yaslayıp yüzüstü dönüyorum, sonra yastığı tutup gerçek dramatik bir şekilde çılgık atıyorum. Strawberry Hollow'da ikinci günüm ve daha şimdiden buraya geldiğim için akıl sağlığımı sorgulamaya başladım.

İnsanoğlunun bildiği en hızlı duşu aldıktan, dişlerimi fırçaladıktan, saçlarımı hızla düzelttikten ve az miktarda makyaj yaptıktan sonra kıyafetlerimi giyip aşağıya iniyorum. Çocukluk evimin her bir yüzeyinde o kadar çok Noel süsüyle karşılaşıyorum ki kusmak istiyorum.

Cicili bicili şeyler, ışıklar, Noel Babalar... Küçük çocukların boyunda. Noel ağacının kendisi, annemin iki çocuğunun toplamından daha çok sevdiğinden emin olduğum, üç metre boyunda bir Fraser köknarı. Eve geldiğimden beri onu birkaç kez ağaca bakarken yakaladım, gözlerinde sevgi parlıyordu.

Tıka beni.

Her şey çok fazla. Dürüst olmak gerekirse Noel, insanların birbirlerine hediye vermek için bir araya geldiği stresli bir gün. Bu abartıyı anlamıyorum.

"Günaydın."

Parker'ın, sabahın bu erken saati için fazlasıyla neşeli sesi mutfaktan geliyor. Döndüğümde onu barda otururken buluyorum, önünde bir kupa var, kupanın dışında cüce elfler var ve içinde de sıcak kahve.

Tatlı aromasının kokusunu buradan alabiliyorum ve ağzım hemen sulanmaya başlıyor.

Şu anda gerçekten düşünebildiğim tek şey kahve.

Bu ve Parker'ın fazlasıyla yakışıklı görünmesi ve şu anda mutfağında oturuyor olması.

Koyu yeşil bir Henley giyiyor, pamuklu kumaş ön kollarının ve pazularının yontulmuş kaslarını sarıyor, kalın kalçalarına tam oturan yıpranmış bir kot pantolon ve bir çift iş botu giyiyor.

Bir doktor nasıl bu kadar fit olabilir? Dürüst olmak gerekirse. Bu çok saçma.

"Bu sabah kurtaracak küçük çocuk yok mu, Doktor?" Yanından geçip kahve makinesine doğru ilerlerken homurdanıyorum.

"Sabah izin aldım. Öğleden sonra geleceğim. Biliyor musun Quinny, sabahları her zaman gerçek bir güneş ışığıydın, ama bugün gerçekten bir şeysin," diyor.

Annemin dolabından bir Noel kupası almak için dönmeden önce gözlerimi ona dikiyorum. Hepsi Noel kupası.

Her biri. Tek. Bir.

Annemin en sevdiği tatil yeri olan Hollyridge'den *Mayberry Inn* yazan bir tane var. Elfli bir kardan adam. Noel Baba ve ren geyiği. *Bir Noel Hikayesi* kupası. Tanrım, kızağa binen bir keçi bile var.

Sanki seçebileceğim neşeli olmayan bir seçenek varmış gibi.

Elf ayakkabısı şeklinde olsa bile en azından bu ekstra büyük. Ziller ve hepsi. Cezveye götürdüğümde çınıyorlar.

Bakışlarımı kaldırdığımda Parker'ın kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini görüyorum. "Bu çok eğlenceli olacak."

Onu görmezden gelerek cezveyi alıyorum ve fincanı ağzına kadar dolduruyorum, şeker ve kremayı tamamen atlıyorum. Sade kahve zayıflar için değildir. Kahvenin kokusunu içime çekiyorum ve ardından büyük bir yudum alarak dilimde bıraktığı acı tadın tadını çıkarıyorum. Tabii ki annem naneli mocha aromalı kahve hazırlıyor. Çünkü tatillerde neden yapmasın ki?

Aman Tanrım.

Bunun için çok akşamdan kalmayım. Başım ayak parmaklarıma kadar ağrıyor.

Muhtemelen Louboutin'lerdi, ama nasıl emin olabilirim?

"Bugün dünyaya karşı cesur olabileceğimden emin değilim, başım ağrıyor ve güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Eminim Noel törenini mahvetmemi istemezsin," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Bu noktada, sarhoşken kabul ettiğim bu bahisten kurtulmak için ona rüşvet vermeyi düşünmüyorum.

"Hayır. Olmayacak. Bu bahisten kurtulamayacaksın Quinn Scott," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Hiçbir şey değilse bile, sözünün eri bir kadın değil misin?"

Düşük darbe.

"Tamam. Ama lütfen Tanrı aşkına, fiziksel bir şey olmasın. İyileşmek için en az otuz altı saate ihtiyacım var. Artık 21 yaşında değilim, Parker. Akşamdan kalmalığın geçmesi en az iki iş günü sürer. Yaşlılık insana bunu yapıyor."

Gerçeklerden başka bir şey yok. Y kuşağı bunu anlayacaktır.

"Otuz yaşımda bile değilsin Quinn," diye karşılık veriyor Parker. "Sızlanmayı bırak. Hadi, bunu bir termosla doldur ve iki ağrı kesici al, bütün sabahı planladım."

"Bakın, sizi daha az huysuz ve daha şenlikli yapmak için sadece altı günüm var. Üzgünüm ama yeşil taytlar bana göre değil. O yüzden gidelim. Tek bir dakikayı bile boşa harcayamam, Noel Baba her birine ihtiyacım olacağını biliyor." Bana sırtarak göz kırpmıyor ve mutfaktan çıkıp beni kahvemle baş başa bırakıyor.

Şimdi Parker'ı o yeşil taytlar içinde hayal etmekten kendimi alamıyorum ve di-

"Quinn!" diye sesleniyor.

"Tamam, tamam, geliyorum. Tanrım!"

Anneme hızlıca veda ettikten sonra dışarı çıkıp Parker'ın kamyonetine bindim, kar durduğu ve güneş açtığı için şükreliyordum, dışarıda biraz daha sıcaktı. Ancak bugün, dün geceki hatamı tekrarlamak istemediğim için duruma uygun giyindim. Vintage Valentino *olmasına* rağmen neredeyse meme uçlarım donuyordu.

Parker'ın kamyoneti daha eski ve tıpkı onun gibi kokuyor. Koltuklar yıpranmış ve parmaklarımın altında yumuşacık. Havaya çam ve eski deri kokusu siniyor ve ben hemen eski kova koltuğa gömülüyorum. Ben lisedeyken de aynı kamyonet ondaydı ve hiç yenilememiş olmasına biraz şaşıyorum. Süslü bir doktor olduğu için. Audi ya da onun gibi bir şey kullanması gerektiğini düşünüyorum. Kendisinden daha yaşlı, eski püskü bir kamyonet değil.

"Geçmiş Noel'in hayaletini görmüş gibi görünüyorsun," diyor yanıma kayarak.

"Şenlikli kelime oyunlarında çok iyi olmaya başladın. Ben sadece ortadaki koltuğa oturduğumu hatırlıyorum," diyerek gülümsüyorum, "lise boyunca. Kafam sayamayacağım kadar çok kez o tavana çarptı. Kalıcı bir şişliğim olduğundan eminim."

Kahkahası kamyonun kabininde yankılanıyor ve midemin garip bir şekilde dalmasına neden oluyor. Kamyonu çalıştırmak için öne doğru uzanırken gömleğinin kumaşının geniş omuzlarında nasıl gerildiğine değil, kemerimi bağlamaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Ne günlerdi ama, değil mi? Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor," diye mırıldanıyor.

Öyle ve sanırım bu kısmen benim hatam, çünkü uzun zamandır eve gitmedim. Çoğunlukla ailemle olan durumdan kaçmak için, ama aynı zamanda bu şehrin bana sunacak hiçbir şeyi olmadığını hissettiğim için. Kendim için bir şeyler yapabilmemin tek yolu yapabiliyorken buradan gitmekti. Ben de öyle yaptım. NYU'da okula gittim ve diplomamı alırken şu anda çalıştığım şirkette staj yaptım.

"Peki, bugün beni nereye kaçırıyorsun?" Cıvıldıyorum, gözlerini bana diktiğinde sırtışıam genişliyor.

"Oraya vardığımızda göreceksin." Hm. "Peki ya bir ipucu?"

Parker başını sallar, sonra eski kadranlı radyosuna uzanır ve sesi açar, klasik Noel müziği kabini doldurur.

"Beni *şimdiden* öldürüyorsun."

"Sana söyledim Quinny, bu bahsi ben kazanıyorum. Bundan sonra ofiste halletmem gereken bir iş var ama bugünkü şenliklerin ikinci bölümü için seni daha sonra alacağım."

"Elbette." Ona doğru dönüyorum. "Owen ve Cary'ye daha sonra annem için bir hediye seçmelerine yardım edeceğime söz verdim ama akşam yemeğinden hemen önce evde olmalıyım. Yine her yere arabayla gitmek zorunda olmak çok garip. Ya da... artık bir aracım olmadığı için herkesin beni götürmesi. New York'ta gitmem gereken her yere metro ve Uber ile gidiyorum."

Parker'ın gözleri benimkileri buluyor ve başını sallıyor. "Artık büyük bir şehir kızıydın. Evin olsa bile bu kadar küçük bir kasabaya geri dönmek muhtemelen tuhaftır." "Evet." Bakışlarımı ondan ayırıp ön camdan dışarı bakıyorum, çocukluğumun tanıdık manzarası hızla geçip gidiyor, her nasılsa her şey

aynı ama farklı. Dünyanın en iyi dondurmasını sunan The Frost Top gibi lisede sık sık gittiğimiz yerler aynı. Owen ve Parker beni her Cuma götürürlerdi ve bu benim tüm haftamın en önemli anıydı. Aynı iki stop lambası, mezun olduğum lise ve yüz yıldan daha eski olan büyüleyici belediye binası da hala gururla duruyor.

"Özledin mi?"

Sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Kesinlikle hayır. Yaptığım en iyi şey bu kasabadan gitmek oldu."

"Sen öyle diyorsan, Quinny. Şurada benim muayenehanem var," diyor Parker, açık mavi panjurları ve aynı renkte bir kapısı olan küçük beyaz bir binayı işaret ederek. Çok sevimli ve hiç de beklediğim gibi değil. Sadece dış görünüşüne bakarak bile ne kadar misafirperver olduğunu anlayabiliyorum.

"Gitmeden önce bana etrafı gezdirmen gerekecek." "Merak etme, listede var."

Söyledikleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Parker Grant, lütfen bana elinde gerçek bir liste olmadığını söyle. Bana bu bahsi kazanmak için bir liste yapmadığını söyle."

Omuzları titriyor ve omuz silkerek kalkıyor, sert kahkahasını gizleme zahmetine girmiyor. "Ökseotu Bahsi'nde her şey mübahtır. Ayrıca ben bir doktorem, Küçük Scott. Elbette bir listem var ve onu iki kez kontrol ediyorum. Sana söyledim, bu lanet bahsi kazanıyorum. Göreceksin. Ben kazandıktan sonra listemle istediğin kadar dalga geç."

Görmek
zorundayım.

"Bir bakayım."

"Kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır. Neden sana kazanma planıma erişim izni vereyim ki? Hayır. Arkana yaslan ve kemerini bağla, bebeğim. Bir gezintiye çıkacaksın."

Bu kelimelerin beni heyecanlandırması mı yoksa korkutması mı gerektiğinden emin değilim.

Yarım saat sonra Parker kamyonu kasabanın hemen dışındaki otoyoldan çeker ve üzerinde *Kringlewood Noel Ağacı Çiftliği* yazan kocaman bir tabelanın bulunduğu toprak ve çakıllı bir yoldan çıkar.

"Ağaç çiftliği mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarparak soruyorum.

"Evet. Kendiminkini alırken seni de getireyim dedim. Hiçbir şey Noel'i bir ağaç seçmek ve onu süslemek kadar güzel anlatamaz."

Bugün fiziksel olarak çalışmayı düşünmek bile beni terletiyor. Dün geceden sonra, çok fazla efor sarf etmemi gerektirecek bir şey yapacak durumda değilim.

"Harika." Koltuğa yaslanıp başımı pencereye doğru çeviriyorum ve Parker'ın kamyoneti toprak yolda hızla ilerlerken bakışlarımın ağaçlara takılmasına izin veriyorum.

Gözlerini birden fazla kez üzerimde hissedebiliyorum ama asla ona doğru bakmıyorum, Ağaç çiftliğine varana ve kamyonu park edene kadar sessizliği tercih ediyorum.

"Quinn, o kadar da kötü olmayacak. Söz veriyorum, tüm ağır işleri ben yapacağım. Senin tek yapman gereken seçmeme yardım etmek ve orada durup güzel görünmek," diye takılıyor Parker, dikkatimi çekmek için elini kalçama koyuyor.

Öyle de, ama ikimizin de yararına olacak şekilde değil.

Parker'ın basit bir dokunuşuna vücudum karşılık veriyor. Bunun doğru olmamasını ne kadar istesem de, ona karşı duyduğum ve gençliğimizden beri var olan çekimi inkâr edemiyorum.

Ama hepsi bu. Kimya. Cazibe.

İşte tam da bu yüzden bütün sabahı paylaştığımız öpücüğü düşünmeyerek geçirdim. Çünkü bunun duruma hiçbir faydası olmayacak.

"Siz öyle diyorsanız, Dr. Grant."

Dramatizmime başını sallıyor ve kapısını açıp kamyonun kabininden dışarı kayıyor. Ben daha kapımı açmadan, o ön tarafa doğru yürüyor ve kapıyı benim için açıyor.

"Ne kadar centilmensiniz, teşekkür ederim. Bir ağaç alacağımıza göre, bu ailenizin evinden taşındığınız anlamına mı geliyor yoksa..."

Owen Parker'dan bahsederken muhtemelen daha dikkatli olmalıydım, ama dürüst olmak gerekirse, ev hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyiydi. Bu daha kolaydı.

New York'taki yeni hayatıma bu şekilde alıştım.

"Muayenehaneme başladıktan yaklaşık bir yıl sonra taşındım," diyor çikolata gözleri benimkileri tutarak. "Tepede bir yerim var. İnşa edilene kadar iki yıl boyunca inşaatçı ve mimarla birlikte çalıştım. Boş zamanlarımda bir şeyler inşa etmeyi severim. Gerçi elimde pek bir şey yok. Ama ofiste yeni bir pratisyen hemşire işe aldım ve üzerimdeki yükün bir kısmını o alıyor. Bu nedenle bu sabah izin alıp buraya geldim," diyor Parker, kamyonetinin kasasına uzanıp demir testeresi ve biraz ip alıyor. Eğer buradan bir ağaçla ayrılacaksak, ihtiyacımız olan en önemli iki şey.

Ön girişe doğru ilerliyor ve ben de bakışlarımı önümüzde uzanan çiftliğin üzerinde gezdiriyorum. Parker'ın neden buraya gelmeyi seçtiğini şimdi anlayabiliyorum. Nefes kesici bir yer.

Büyüklikleri ve şekilleri birbirinden farklı yüzlerce sıra ağacın bulunduğu dönümlerce arazi var. Güneş gökyüzünde tepemizde, ayaklarımızın altındaki hafif kar tabakasının erimesine neden oluyor ve geride sığ su birikintileri bırakıyor.

Çam ve ormanlık toprak kokusu bana ailece buraya ağaç toplamaya geldiğimiz zamanları düşündürüyor. O günleri ne kadar özlediğime şaşıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, Parker'la yüzleşmek için dönüyorum, aklıma geri dönmeme izin vermiyorum, "Her şeyi dengelemenin bir yolunu bulmana sevindim. Başarılı bir doktor ve her şey." Tıpkı onun bana yaptığı gibi, benim de ona bok atma sıram geldi.

"Hayır, buradaki tek başarılı kişi sensin, Küçük Scott." Yürürken Parker omzuma vuruyor. "Doktor olmak kolay bir cevaptı. İnsanlara yardım etmek için doktor olmak istediğimi biliyordum. Babam büyürken bana hep sevdiğim bir iş yaparsam hayatımda bir gün bile çalışmayacağımı söylerdi ve bu doğru. Bazen yoruluyorum, bazen zor bir gün geçiriyorum ama yaptığım işi seviyorum."

Yürürken ona "Bunu duyduğuma sevindim Parker," diyorum. Dudakları sırtıyor, "Teşekkürler Quinny."

Etrafımızda aileler var, çocuklar ağaçların arasına girip çıkıyor, keyifle gülerken birbirlerini kovalıyorlar. Noel'e tamamen karşı olsam da, bu beni gülümsetiyor. Yüzlerindeki neşeli ifade bulaşıcı.

Ben tam bir buz kraliçesi değilim. Sadece tatil ve Noel neşesi söz konusu olduğunda biraz Jack Frost'um.

"Parker Grant?" Arkamızdan bir ses geliyor ve arkamı döndüğümde her iki kolunda iki küçük kız tutan, sarı saçları onunkiyle aynı tonda olan bir adam görüyorum. Yanında parlak kırmızı dudakları ve nazik bir gülümsemesi olan koyu saçlı bir kadın duruyor.

Adamın yüzü tanıdık geliyor ama eve gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki çıkaramıyorum.

Parker'ın yüzü şaşkınlığa dönüşürken dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşiyor, "Graham, nasılsın? En sevdiğim kızlar nasıl?"

Yanlarına gider ve ikisini de gıdıklayarak keyifle kıkırdamalarına neden olur. Küçük kızlarının ikisi de birbiriyle uyumlu kıyafetler giyiyor. Yeşil boğazlı kazak tulumlar ve parlak kırmızı yün taytlar. Başlarında ponponlarla tamamlanmış sevimli küçük bereler var. Parker'ın neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum.

Tanrım... Parker'ı bu sevimli küçük ikizlerle etkileşim halinde görmek kalbime iyi gelmiyor.

Bakışlarım tekrar adama kayıyor ve birkaç saniye sonra kim olduğunu anlıyorum. Kardeşim ve Parker'la aynı yaşta ve sanırım onunla lisede bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Yanlış hatırlamıyorsam profesyonel hokey oynuyor.

"Her geçen gün daha da büyüyorlar dostum. Zamanın ne kadar hızlı akıp gittiğine inanamıyorum." Graham kızlarına o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki kalbim sıkışıyor.

Parker başını sallar, "İşte böyle olur. Göz kırpyorsun ve zaman akıp gidiyor. Graham, Emery. Bu Quinn Scott. Bizden birkaç yıl gerideydi.

Sınıf. Tatil için buraya geldi. Artık New York'ta yaşıyor."

İkisi de gülümsüyor ve bana el sallıyor, ben de karşılık veriyorum.

"Seninle neden hâlâ tanışmadığımı soracaktım. Chicago'dan geçen yıl taşındım ve hâlâ arkadaş edinmeye çalışıyorum. Ben dışa dönük biriyim, bu yüzden insanlarla etkileşime ihtiyacım var." Dedi ve ben güldüm.

"Şehre ailemi ziyarete geldim ama gitmeden önce bir akşam yemeği yiyelim mi?"

Yüzündeki gülümseme gerçektir ve bu kızdan hemen hoşlandım.

"Harika." Dedi.

"Nasılsın Emery?" Parker sorusunu ona yönelterek soruyor.

Kadın koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak gülümsüyor, "İyiyim, sorduğunuz için teşekkür ederim. Yakında ofisinizde bir yıllık kontrollerini planlamam gerekiyor."

"Kesinlikle. Pazartesi günü beni ara ve bunu ayarlayalım." Parker bunu söyledikten sonra kızları bir kez daha gıdıklıyor ve Graham'ın sırtını sıvazlıyor. "Geçen gün Lane'le konuştum. Bu yıl da bir yardım oyunu düzenleneceğini duydum."

"Evet, bize katılacak mısınız?" Graham soruyor.

"Eh, belki de öyle. Yakında bir araya gelelim ve lojistiği konuşalım. O bizi buradan sürüklemeyen önce gidip bir ağaç bulmalıyım."

Gözlerimi ona diktim ve kaşlarımı çattım. *Herkesin* benim bir Scrooge olduğumu bilmesini istemiyordum.

"İyi eğlenceler! İşte, numaramı al." Emery diyor ki.

Telefonumu çıkardıktan sonra hızlıca numarasını söyledi ve hepimiz vedalaştık.

Parker yüzünü bana dönerek bir grup ağacın önünde durdu ve "Pekala Küçük Scott, hangisini eve götürüyoruz?" diye sordu.

Hepsi aynı görünüyor. Çoğunlukla.

"Şuradaki *değil mi?*"

Ağaca bakıyor, sonra tekrar bana. "Neden olmasın?"

Gözlerimi devirip ağaca doğru işaret ediyorum. "Şey, her şeyden önce, bu... Yeterince *girthy*. Biliyorsun, bu gerçekten önemli."

Parker gülüyor. "Tamam, tabii ki gerçekten kalın ve kalın bir ağaç istiyoruz. Tüylerle dolu ve çevresinin geniş olduğundan emin olun. Anladım."

Tanrım, Noel ağaçları hakkında konuşmanın bu kadar... kirli olabileceğini kim bilebilirdi?

"Evet, kulağa doğru geliyor. Çok kısa ve kalın olmasını da istemezsiniz çünkü o zaman sosis gibi görünür."

"Yani ne çok kısa, ne de çok uzun." Gözleri eğlenceyle parlıyor ve benimle alay etmekten çok fazla zevk aldığını söyleyebilirim.

İğne.

Buraya sadece bu aptal bahsi kazanmak ve annemin beni içinde olmaya zorlamakta ısrar ettiği bu saçma oyundan kurtulmak için geldim.

"Evet, aynen öyle. Mükemmel boyutta bir tane bulacağımıza eminim."

Anlaşılan o ki, gerçek boyutu konusunda hemfikir olmadığımız *mükemmel büyüklükteki* Noel ağacını bulmak pek de kolay değil.

Ben uzun, dolgun ağaçları seviyorum, Parker ise daha çok kısa, tombul ağaçlara ilgi duyuyor ve dürüst olmak gerekirse bu bir rezalet.

Beni bir kez daha Oscar Meyer'in lanet olası Weiner'ı büyüklüğünde bir ağaca götürdüğünde inliyorum ve ellerimi öfkeyle saçlarıma götürüyorum. "Parker, burada gerçekten sorun nedir? Neden bu kısa, şişman ağaçları seviyorsun? Ne kadar büyük olursa o kadar iyi olur diye anlaşılmamış mıydık? Buna ne dersin?"

Parker'dan en az iki metre daha uzun ve olması gerektiği gibi çevresi dolu bir ağaca jest yapıyorum. Sağlıklı görüldüğünden bahsetmiyorum bile. İğneler taze ve yeşil ve hiç kurumuş görünmüyor. Hatta tepesinde süs için mükemmel bir dal bile var.

Mükemmel Noel ağacı ve bu adam şu anda ona gördüğü en çirkin şeymiş gibi bakıyor.

"Sorun şu ki, benim oturma odama bile sığmayacak ağaçlar seçiyorsun Quinn. Siktir, o şey Rockefeller Center'a ait, benim evime değil. Onu kamyonu kadar taşıyacak mısın? Çünkü kaslarım iyi olabilir ama o şey kocaman."

Ayaklarımı sürüyerek yürüyorum, ellerim kalalarımda, bu lanet ağaç üzerinde bir çekişme içinde görünürken. Henley'sinin kollarını yukarı itmişken ne kadar seksi göründüğünü ya da demir testeresini sallarken ön kollarındaki gergin kasların nasıl dalgalandığını fark etmemeliyim bile.

Bu an beni çocukluğuma götürdü. Her şey ikimiz arasında bir tartışmaydı. Konu ne olursa olsun. Sanki ikimiz de diğerinden bir tepki almayı seviyorduk.

Açıkçası bu hiç değişmeyen bir şey.

"İmkânsızsın! Bu ağaç mükemmel yükseklikte ve sığacak. Biz uygun *hale* getirin."

"Ne var biliyor musun? Tamam. Eğer istediğin ağaç buysa, tamam. Ama uymazsa, o zaman bu senin kığın, Quinn Scott."

"Tamam."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bakışlarımı hizalıyorum. Öyle. Bahsimizin bir parçası olarak bu aptal ağacı semem için beni buraya getirdi.

"Orada dikilip güzel mi görüneceksin yoksa bana yardım mı edeceksin?" diye mırıldanarak ağacın kütüğünün yanına çöktü.

Gözlerim büyüdü. "Sana yardım mı edeyim? *Benden* ne yapmamı bekliyorsun? O ağaç benim boyumun iki katı."

Parker söz konusu ağacı kesmek yerine o demir testeresini her an beni öldürmek için kullanabilecekmiş gibi görünüyor ve bu da beni sırtıtıyor. Elimden geldiğince onun damarına basmaya bayılırdım ve bunca yıl sonra bile hala bunu yapabildiğimi bilmek güzel.

"Tanrım Quinn. Sadece benim için sabit tut, sandığı keseceğim ve işim bitene kadar onu tutmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Yapabilir miyim? Elbette. Gerçekten istiyor muyum? Kesinlikle istemezsin. Bu sabah uyandığımdan beri başım zonkladığı için fiziksel aktivite yapmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

Gerçekten burada olmak istiyor muyum? Cevabım hayır.

Ama ben kararlı olduğum kadar rekabetçiyimdir ve bu da Parker Grant'in bu lanet bahsi kazanmasına imkan olmadığı anlamına geliyor.

"Evet, ağacı *tutabilirim* Parker."

Yanına yürüyorum, bir dalı tutuyorum ve o kütüğü kesmeye başlarken kendimi destekliyorum. Hareketlerinin gücüyle tüm ağaç sallanıyor ve üç saat geçmiş gibi hissettiren bir sürenin ardından ağaç bana doğru ağır bir şekilde eğilmeye başlıyor.

Kahretsin, bu şey beklediğimden daha ağırmış.

Onu tutmaya çalışırken, saçlarım dallardan birine dolanıyor ve bir çığlık atarak yanlışlıkla aşağı kaymasına izin veriyorum, bu da kendimi içine soktuğum karmaşaya yardımcı olmuyor ve her aşağı kayışında, dala dolanmış saçları daha fazla çekiyor.

"Kahretsin. Siktir. Oh Tanrım. *PARKER!*" Bağıriyorum. "Uh, biraz yardıma ihtiyacım var."

"Tanrım, Quinn, neredeyse yakaladım. Sadece bir saniye daha tut," diye sesleniyor ayaklarımın dibinden.

"Bir saniye daha dayanamayacağım yoksa kel kalacağım. Saçlarım birbirine karıştı."

Bir dizi küfür duyuyorum ve sonra Parker karşımda, yüzü kıpkırmızı ve ağır nefes alıyor. "Neyin var?"

Saçlarım tamamen ağaca dolandığı için başımı tam olarak hareket ettiremiyorum, bu yüzden sadece yukarı bakıyorum. "Saçlarım ağacın dallarına dolandı."

Parker saçlarımdaki felaketi görerek bakışlarını yukarı kaldırıyor ve hızla işe koyulmadan önce derin bir iç çekiyor. Saçlarımı toplaması birkaç dakika sürdü.

ve hayatımda ilk kez saçlarımla bu kadar uzun olduğu gerçeğine lanet ediyorum.

"Neredeyse bitti."

"Özür dilerim. Bana bir iş verdin ve ben onu başaramadım." Daldan bir tutam koparıırken ciyaklıyorum.

Son tutamı da çözdüğünde gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Her şey yolunda. Israrla istediğin bu hayattan daha büyük ağacı aldığımıza göre, onu yüklemeye ne dersin?"

Saçımın yakalandığı yer şimdi ağrıyor, kafa derim dokunmaya karşı hassas ve parmaklarım oraya sürtündüğünde irkiliyorum.

Parker bunu görür ve kaşları çatılır. "Kahretsin, özür dilerim Quinn, iyi olup olmadığını bile kontrol etmedim. Dur, bir bakayım."

Bir eliyle ağacı dikkatlice yere koyuyor ve beni nazıkçe kendine çekiyor, incelerken güçlü parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Görebildiğim kadarıyla açık bir kesik ya da kan yok. Muhtemelen birkaç gün hassas olacak. Eve gittiğinizde üzerine buz torbası koyabilirsiniz."

Buradaki ikinci günüm ve dünya tarihinin en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyorum ve başım bu sabah uyandığımdan iki kat daha fazla ağrıyor.

"Seni eve götürelim, Küçük Scott. Bu gece için planladığım şenliklerde dinlenmen için sana zaman verelim.

Oh, güzel.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına alarak. İki gün neredeyse bitti, sadece beş gün kaldı.

Umalım da önümüzdeki hafta başka "olay" olmadan geçip gitsin.

"Owen'dan seni bırakmasını istediğinde ona ne söyledin?" Parker, rustik tarzdaki evinin ağır kapısını arkamdan kapatarak soruyor. Duraksıyorum, her şeyi kavırıyorum.

Bir ev inşa ettiğini söylediğinde ne beklediğimden emin değilim, ama kesinlikle bu değildi. Evi iki katlı, modern bir kütük kabin, daha iyi açıklamanın bir yolu yok. Her şey ahşaptan yapılmış gibi görünüyor ve modern endüstriyel izler taşıyor.

Beklediğim gibi olmasa da Parker'a uyuyor.

"Ona sadece ofisiniz için bir konuda size yardım ettiğimi söyledim. Pazarlama ile ilgili. Cary'den başka bir şey görebileceğini sanmıyorum. İğrenç derecede sevimli." Parmağımı fuayedeki masanın ham ahşabında gezdirirken gülüyorum. Ahşabın içinde açıkta kalan budaklar var ve sanki Parker onu ormanda bulmuş ve doğrudan buraya taşımış, üzerine bir fotoğraf çerçevesi ve anahtarlar için bir kase koymuş ve ona masa demiş gibi görünüyor. "Evin çok güzel, Parker."

"Teşekkür ederim, üzerinde çok zaman harcadım. Ne istediğimi tam olarak biliyordum, sadece onu hayata geçirmem gerekiyordu." Koyu renkli granit bara yaslanmış, giydiği koyu renkli henley'in kollarını yukarı doğru iterek kalın kordonlu ön kollarını ortaya çıkarmış.

Eve döndüğümünden beri, kendimi daha önce pek dikkat etmediğim küçük şeyleri fark ederken buldum. Özellikle de Parker Grant'in yıpranmış bir kot pantolon ve eski bir henleyden başka bir şey giymeden ne kadar iyi görüldüğünü. Ve dün gece beni öptüğünden beri ne kadar güzel koktuğunu düşünmeden edemiyorum.

O öpücüğü düşünmemem için pek çok neden var ama bu gece kendimi durduramıyorum. Bunlardan en önemlisi Parker ile aramızda hiçbir zaman bir şey olmadığı ve olmayacağı gerçeği. Ben New York'ta yaşıyorum, o ise burada.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Bir daha asla memleketimde yaşamayacaktım.

Asla.

Kardeşimin en iyi arkadaşı olduğundan ve ailemizin bir parçası olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ve tüm bu faktörler felaket için bir reçetedir.

"Büyükkannenin eggnog'undan iki kutu aldım, biraz ister misin? Noel'le ilgili her şeyden nefret ettiğin için, seni idare edecek küçük bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor Parker, çam rengi gözleri eğlenceyle parlıyor. Benimle alay etmekten bu kadar zevk almasına sevindim.

Gerçekten.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz, Dr. Grant, böylece avantajlı mı olacaksınız?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve cevabını bekliyorum. Gerçi sadece takılıyorum. Parker'ın vücudunda centilmen olmayan bir kemik olduğunu sanmıyorum, ki bu aslında oldukça talihsiz bir durum çünkü centilmen olmamanın iyi bir şey olduğu birkaç senaryo düşünebilirim.

Kes şunu, Quinn. Bu yardımcı olmuyor.

"Bu sadece lanet olası eggnog, Quinn." Gülüyor ve başını sallıyor, bunu yaparken siyah saçları alnına düşüyor. Elini kaldırıyor, sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve dolaba dönüp raftan iki bardak alıyor. Tekrar yüzüme dönüp bardakları granitin üzerine bıraktığında başını kaldırıp cevabımı bekliyor.

"Elbette, ama sadece seni yalnız içmeye zorlamak kabalık olur diye."

"Evet, tamam."

Sesinden alaycılık akıyor ve bu beni gülümsetiyor. *Çabuk anlıyorsunuz, Dr. Grant.*

Her birimize birer büyük boy eggnog dolduruyor, sonra bardağını kaldırıyor. "Noel ruhuna."

Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum ama yine de kadehimi kaldırıp dikkatlice onunkiyile tokuşturuyorum ve "Rekabetçi doğamıza" diyorum.

Parker gülerken başını sallıyor ve ancak o zaman, mutfak adası bizi ayırdığı için karşısında dururken, gülümsediğinde yanaklarında beliren küçük gamzeleri fark ediyorum.

Tanrım, gülünç derecede yakışıklı.

Eskiden tanıdığım o garip ergen değil. Hayır, Parker tam bir erkek. "Ağacı süslemeye hazır mısın?"

Eggnog'u tekrar dudaklarıma götürerek bir yudum alıyorum ve dilimin üzerindeki tatlı kremesi tadını tadını çıkarıyorum. "Olabileceğim kadar hazırım."

Parker beni oturma odasına götürürken arkasından gidiyorum.

"Marshmallow'u hemen içeri alacağım," diyor, küçüklüğümüzden beri sahip olduğu golden retriever'dan bahsederek. Arka kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak köpeğin evin içinde özgürce koşmasına izin verdi.

Doğruca bana yöneliyor, nihayet bana ulaştığında zıplıyor, neredeyse beni deviriyordu.

"Marshmallow! Seni şımarık çocuk," diye mırıldanıyorum, başını okşayarak, "Seni çok özledim."

Yüzümü ıslak, salyalı öpücöklere boğarak onun da beni özlediğini gösterdi.

"Yat Marshmallow," diyor Parker, onu yakasından tutup koltuğun yanındaki devasa kabarık yatağa götürüyor. Onu tatlı tatlı sevdikten sonra yüzünü bana dönüyor.

Gözlerimi odanın üzerinde gezdiriyor, etrafa yayılmış rahat mobilyalara dikkat ediyorum. Kanepesi ve yatar koltuğu evin geri kalanıyla uyumlu koyu kahverengi bir deri ve şaşırtıcı bir şekilde şöminenin önündeki zemini kaplayan büyük bir hayvan derisi halı var.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

"Ne?" diye soruyor, sonra bakışlarımı büyük halıya doğru takip ediyor.

Kahkahası oturma odasının duvarlarında yankılanıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bu sahte kürk, Quinn. Dehşete düşmüş gibi bakma."

"Tamam. Bu iyi oldu. Bir an için seni sorguluyordum. Şömineye bayıldım. Detaylar inanılmaz." Elimi uzatıp parmaklarımı pürüzsüz ahşapta gezdirdim.

Önümüzdeki şöinenin ham, açıkta duran ahşabı zımparalandığı için pürüzsüz ve parlak bir şeffaf kaplamaya sahip. Muhteşem bir şey.

"Teşekkürler. Bunu geçen yaz yapmıştım."

Sözleri beni duraksattı. O mu yaptı? Ahşap işleriyle uğraştığını biliyordum; sadece fark etmemiştim...

"Şok olmuş gibi bakma, Quinny."

Parker'ın takma adımı kullanması yüzümü ona dönmeme neden oldu. "Quinn. Sadece Quinn." Şöminenin üzerinde duran çerçeveli fotoğrafa bakıyorum. Parker ve ailesinin mezuniyet töreninde çekilmiş bir fotoğrafı. "Ailen nasıl?"

"İyiler. Annem günün büyük bölümünü huzurevinde çalışarak geçiriyor. Haftada birkaç gün, bazen de hafta sonları orada gönüllü olarak çalışıyor. Bu onu meşgul ediyor. Gönüllü olmadığı zamanlarda örgü örüyor. Dikkatli olun, onu dışarıda görürseniz, göz açıp kapayıncaya kadar üzerinize bir Noel kazağı geçirir."

"Aman Tanrım," diye inledim, gözlerim büyüdü, "Bana şaka yaptığını söyle." "Eşleşen bir eşarpla."

Dehşet içinde titriyorum. Hayır. Kesinlikle olmaz. Sevdiğim insanlar için yapabileceğim pek çok şey var ama eşarplı Noel kazakları konusunda sınırı çiziyorum.

Başımı şiddetle sallayarak eggnog'dan bir yudum daha alıyorum ve sonra düşünüyorum... Bu eggnog'un ünlü olmasının bir nedeni var ve bu sadece lezzetli olması değil. Çok güçlü. İnsana sinsice yaklaşan türden bir içki.

Başım hafif ve bulanık hissetmeye başlıyor, bu yüzden dönüp artık neredeyse boş olan bardağımı sehpanın üzerine koyuyorum.

"Bu şeyin ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum. Tamamen işe yaramaz hale gelmeden önce beni çalıştırsanız iyi olur," diyorum.

Parker oturma odasının köşesinde düzgünce istiflenmiş kırmızı ve yeşil kapaklı şeffaf küvetlere doğru yürüyor. Bir kutuyu alıp sehpaye taşıırken ve hışımla yerine koyarken kollarındaki gergin kasların esneme şeklini tamamen görmezden geliyorum. "Annem birkaç tane gönderdi

Bana sahip olmamı istediği şeylerle dolu. Bu yıl ilk kez bir ağacım olacak."

"Gerçekten mi? Neredeyse Elf Buddy'sin ve ilk defa mı ağaç dikiyorsun?" İnanamayarak söyledim. Tatilleri bu kadar çok severken hiç ağacı olmamasına şaşırdım. Bir yerlerde saklanmış, giyilmeyi bekleyen bir Noel Baba kostümü olması beni şaşırtmazdı.

Süsleme kutusunu dikkatle açarken omuz silkiyor. "O kadar çok çalışıyorum ve tatilleri onların evinde geçiriyorum ki bir ağaç almaya hiç öncelik vermedim. Programım yüzünden istediğim kadar çok etkinliğe katılamadım."

Bana bir kutu rengarenk Noel ışığı uzattı.

"İşte bu yüzden bu yıl seni de yanımda sürüklemek için sabırsızlanıyorum. Eğlenceli olacak, Quinny. İşkencenin Noel versiyonu gibi." Kızgınlığım karşısında gülümsemesi genişlediğinde, keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı diye düşünüp gülümsemesini tokatlamak istiyorum.

"Bundan çok fazla keyif alıyorsunuz. Bu sadistçe, Dr. Grant," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, Noel'i sevmemen ve Grinch olman ama daha az yeşil olman... *Bu* sadistçe. Seni iyi tarafa döndürmek benim işim." Sonra bana sırtını dönüyor ve ben sessizce beklerken ışıkları dallara dizmeme, ağacın etrafına sarmama yardım ediyor.

"Ben buradayım, değil mi?" Alaycı bir şekilde omzuna vuruyorum. Işıklar ağaca takıldıktan sonra arkasına yaslanıp yaptığımız işe hayranlıkla bakıyor. Noel işkencesine maruz kalırken her ne kadar şikayet etmek istesem de... içimden bir ses bunun diğer alternatiften daha iyi olduğunu söylüyor, o da annemle evde tıkılıp kalmak ya da ayak işleri için şehirde sürüklenmek.

Bunu yapabilirim. Eğer beni evden, annemin ulaşamayacağı bir yerden ve o sahneden bir çift yeşil taytla çıkaracaksa... buna değer.

Bonus, Parker'la vakit geçirmek.

Birlikte tüm şeffaf kutuları açıp süs kutularını ve çeşitli süsleri yerleştirdikten sonra onları ağaca yerleştirmeye başladık. Parker bardaklarımızı birden fazla kez dolduruyor ve ağacı süslemenin yarısında, birbirine dolanmış fazladan bir ışık setine takılıp yere yığılmaktan kıl payı kurtulduğunda, o kadar çok gülüyorum ki neredeyse ben de yere düşüyorum.

Tüm bunlar olurken Mariah Carey arka planda mırıldanarak durumu daha da komik hale getiriyor.

"Noel ışıklarının tehlikeli olabileceğini kim bilebilirdi ki?" diye boğuluyorum, hâlâ gülerek. Kendimi toparlamaya çalışırken gözyaşlarım hâlâ yanaklarımı ıslatıyor. "Özür dilerim, duracağım. Duracağım."

Dr. Noel Neşesi ona güldüğüm için pek neşeli değil. Kanepenin yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendi kahkahasını tutmaya çalışıyor.

Her zamankinden daha seksi görünüyor, bunu fark etmemem gerekirdi ama ediyorum. Parker söz konusu olduğunda başka seçeneğim yok gibi. Tepki vermek istesem de istemesem de üzerimde böyle bir etkisi var.

Öne doğru adım atıyor, üzerimde yükseliyor, bunu yaparken gözleri kararıyor ve sanırım bu gece ilk kez değil...

Bu adam konusunda çok kötü durumdayım.

CHAPTER THREE



QUINN

"Bu ağzınla başını belaya sokacağını söyleyen oldu mu Quinn?" diye fısıldıyor kısık sesle, çenemi parmaklarının arasında tutarken acı verici bir şekilde alçak sesle. Bakışları o kadar yoğun ki, benimkini hiç terk etmemesine rağmen onu her yerde, hissetmemem gereken yerlerde hissediyorum.

Ve kesinlikle onun dokunuşuna karşılık olarak bacaklarımı birbirine bastırmamalıyım ya da onun hışırtılı sesinin vücuduma süzülme ve beni zahmetsizce kontrol altına alma şekli.

Kahretsin, topla kendini Quinn.

Ne zamandan beri bir erkek size ilgi gösteriyor diye ahlakınızı ve sağduyunuzu pencereden dışarı atıyorsunuz?

Muhtemelen bir erkek sana dokunmayalı çok uzun zaman olduğu için, vajinam cevap veriyor.

Marshmallow yatağından fırladı ve beni Parker'a çarptı. Ellerim gömleğine gidiyor, kendimi dik tutmak için yumuşak kumaşı yumrukluyorum. "Oof," diye mırıldanıyorum, ani saldırı beni şaşırtıyor.

"Marshmallow!" Parker bağılıyor, ellerini çenemden indiriyor ve beni sabitlemek için güçlü kollarını sırtıma doluyor. "Şu lanet köpek. Üzgünüm, bazen çok fazla spastik enerjisi oluyor."

Parker bir adım geri çekiliyor, ellerini sırtımdan indiriyor ve bu içimde akan ateşi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Azgınım ve şimdi de eggnog beni cesur yapıyor. Ne kombinasyon ama.

"Sorun değil, ciddi. Tatlı Marshmallow'u seviyorum," diye mırıldanıyorum ve eğilip onun yumuşak golden retriever saçlarını okşuyorum.

Marshmallow'un araya girmesi iyi oldu çünkü Tanrı bilir neler olurdu. Orada bir saniye daha dursaydık neler olabilirdi, neler yaşanabilirdi.

Ağacı süslemeye devam ediyoruz, Parker onun tarafında, ben de benim tarafımda, aramızda ağır bir gerilim var ama ben bunu bir kenara itip sehpanın üzerindeki son süs kutusuna bakmayı tercih ediyorum.

"Aman Tanrım." Üzerinde üçümüzün fotoğrafı olan bir süs eşyasını elime alırken gülüyorum. Ben Owen ve Parker'ın arasında sıkışmışım. Hepimiz tepeden tırnağa karla kaplıyız ve ıslak köpek yavruları gibi görünüyoruz. "Bunu hatırlıyor musun?"

Parker'a doğru dönerek kare şeklindeki süsü ona göstermek için kaldırıyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor ve bir adım daha yaklaşarak elimden alıyor.

"Tanrım, o zamanlar tam bir inektim. Şu gözlüklere bak," diyor başparmağını eski fotoğrafın üzerinde gezdirerek.

"Yani, bence o zamanlar hepimiz kendi işimizi yapıyorduk. Dünyadaki yerimizi bulmaya çalışan çocuklardık."

Başını sallıyor. "Dün gibi hatırlıyorum. Küçük bir gölge gibi bizi her yerde takip ederdin. Nereye gitsek, sen oradaydın."

"Hey, buralarda arkadaş olarak tek seçeneğin siz olmanıza engel olamıyorum."

Süsü yavaşça ağacın üzerine kaldırıp ortadaki bir dala sabitliyorum ve Parker'a dönüyorum. "Bazen o anıları özlüyorum. Geriye ne kaldı?"

Kutulara bir göz atıyor ve son kutunun dibindeki tek parçayı alıyor. "Tam da meleğe benziyor. Bunu bana annem verdi. Büyükannem Grant'ten kalma. Bu şeyin hâlâ bir tane olduğuna inanamıyorum.

Gerçekten. Ben gidip merdiveni getireyim de ağacın üzerine koyayım."

"Hayır, sadece bana destek ver. Senin merdiveni getirip kurmandan daha kısa sürede oraya koyabilirim," diyorum meleği elinden alarak. "Tabii çok ağır olduğumu düşünmüyorsan."

Bazen sıfır beden olmadığımı unutuyorum.

Parker alay ediyor, sonra eğiliyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucaklıyor, kollarını kığımın altında sabitliyor, kollarını kalçalarımın sıkıca doluyor. Tek kelime etmeden beni göğsünün üzerine kadar kaldırıyor. Bana dokunduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum ve bunun yerine elimdeki göreve odaklanıyorum: bu meleği ağacın tepesine çıkarmak ve düz olduğundan emin olmak.

"Tamam, bekle, biraz daha yaklaş," diyorum.

"Ne kadar yakın? Hiçbir şey göremiyorum." Parker'ın boğuk sözleri arkamdan geliyor.

Sanırım yüzünün kığıma ne kadar yakın olduğunu fark etmedim.

"Sadece birazcık. Tamam, biraz daha sağa." Meleği ağacın üzerine koymaya gidiyorum, ama o biraz fazla sağa adım atıyor ve benim hafifçe sallanmama neden oluyor. Tutunacak hiçbir şeyim olmadığı için bir an havada çırpındım, sonra bir şekilde ben yere düşmeden ikimizi de düzeltti.

"Quinn, kığınla kazağın arasında bir şey göremiyorum. Bana biraz yön vermelisin," diyor.

Dinle, konsantre olmakta çok zorlanıyorum, tamam mı? *Dava et beni.*

"Tamam, bir adım sağa. Şimdi, biraz daha yukarı ve bu işinizi görür."

Eminim şimdi ağaç seçimim için bana daha çok lanet okuyordur. Bu düşünce beni kıkırdatıyor ve Parker'ın homurdanıp beni üç santimetre daha yukarı kaldırdığını hissediyorum.

Meleği dikkatlice ağacın tepesindeki yalnız dala kaydırıyorum ve güvenli bir şekilde oraya ulaştığında iç çekiyorum.

"Anladım!"

Parker beni hemen aşığı indiriyor, ben onun her santimine doğru süzölürken elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor. Yavaşça yüzümü ona dönüyorum, dudaklarımda gururlu bir gülümseme var.

"Gördün mü? Merdivene gerek yok," diye nefes alıyorum ve tekrar işime bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Sorumu sessizlik karşılıyor, ben de Parker'a dönüp bakıyorum ve onun ağaca hiç bakmadığını görüyorum.

Bana bakıyor.

Geri çekilip aramıza mesafe koymalıyım. Odanın diğer tarafına geçmeli ve bu aptal bahsi unutmalıyım.

Ama benim yok.

Onun yerine, yaklaşıyorum. Daha iyi bir yargıya karşı. Çünkü, gerçekten, yargılama kimin umurunda? Benim umurumda değil. Şu anda değil. Bu kadar yakinken ve Parker Grant'in her şeyiyle çevriliyken olmaz.

"Quinn..." Parker'ın sesi sert ve uyarı dolu çıkıyor.

Onun için mi? Yoksa benim için mi?

Cevap verecek kelimelerim yok. Fark yaratacak kelimeler değil. Kafam yumurta likörüyle dolup taşıyor ve damarlarımda bambaşka bir şey dolaşıyor.

Parker'ı istiyorum ve sonuçları umurumda değil.

Öyle ya da böyle, sadece beş gün sonra memleketimden ayrılıyorum, şu anda hayatımın geçtiğı New York'a geri dönüyorum, ama bu kalan zamanımızın tadını çıkaramayacağımız anlamına gelmiyor, değil mi? Değil mi?

Daha fazla düşünemedim, vücudu benimkine çarpıyor, her çıkıntı ve kesik kas bana sıkıca bastırıyor, beni tamamen gafil avlıyor, ellerim tutunmak için gömleğini sıkıca yumrukluyor.

Dudakları benimkilerin üzerinde bir aciliyet hissiyle hareket ediyor, sanki ikimizden biri gözünü kırpsa o an yok olacakmış gibi.

Eminim ikimiz de aynı çekincelere sahibiz, sadece şu anda hissettiklerimiz ikimizin de umurunda değil.

Ağzımı yutarken ellerim saçlarına dolanıyor, ipeksi telleri kavırıyor.
Bana sahip çıkıyorsun.

Dilinin dudaklarımın kenarına değen yumuşak fırçası dokunuşuna karşı inlememe neden oluyor ve hemen geri çekiliyor, nefes nefese kalıyor.

"Kahretsin, özür dilerim Quinn... Ben -" diyor sessizce, bir adım geri çekilerek. "Yapma, özür dileme. Dilemeni istedim," diyerek sözünü kestim. Bakışları benimkilere kayıyor. "Sen mi yaptın?"

Kendime fazla düşünecek, yapmamamız gerektiğine kendimi ikna edecek zaman vermiyorum. Bunun yerine, kollarımı boynuna dolayarak aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyorum. "Beni öpmenizi çok uzun zamandır istiyordum Dr. Grant ve bence neler olabileceği konusunda daha az endişelenmeli ve sadece şu ana odaklanmalıyız."

Koyu kahverengi gözlerinin benimkileri tuttuğu, bulamayacağını bildiğim herhangi bir tereddüt aradığı bir vuruş geçiyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyor, ellerini çeneme götürüyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğilmeden önce çenemi kavırıyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum Quinn Scott. Tahmin bile edemezsin."

Nefes nefese kalana kadar beni öpüyor. Bedenlerimiz birbirine dolandığında, kollar ve bacaklar birbirine karıştığında beni yukarı kaldırıyor, ayaklarım arkasına kilitlenirken iri elleri kıçımı avuçluyor.

Ancak o zaman Parker'ın hiç bilmediğim bir yönünü görüyorum. Sert ve hükmedici bir yanını.

Sırtım koridordaki kapıya o kadar sert çarpıyor ki, takırdıyor. Parker aniden ağzını benimkinden ayırıp boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor. Her biri bir öncekinden daha sıcak, içimi dışımı ısıtan bir yol açıyor.

İçimdeki ergen benlik şu anda bununla bir gün geçiriyor. Parker Grant.

Dr. Parker Grant!

Tanrım, odamda ona adanmış bir tapınak vardı. Tamam, belki de değil, ama cidden, bir zamanlar ondan başka biriyle olmayı hayal edemiyordum.

Boynumu öpüp ısırırken, dişlerini köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe gezdirirken saçlarının asi tellerini çekiştiriyorum. Bu saçma kazağı giymeye karar verdiğimden beri açıkta kalan tek tenim, şu anda beni çok terletiyor, herhangi bir eğlenceli aktivite gerçekleşmeden önce gerçek bir duşa ihtiyacım olabilir.

"Lanet olası kazak." Alnını göğsüme yaslayarak inliyor.
Ben daha durduramadan kıkırdamam patlıyor.

"Peki o zaman, Dr. Grant... çıkarın." Göz kırpyorum.

Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdığında, irislerinin içimde yaktığı ateşle aynı olduğunu tahmin ettiğim şeyle nasıl alevlendiğini fark ediyorum. Kelimeler olmadan, etrafımızdaki gerilimi, ihtiyacı hissedebiliyorum. Arzuyu.

Kalçalarını bana doğru esnetirken Parker'ın beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. "Bunu istediğine emin misin Quinn?"

Cevabımda tereddüt etmiyorum, cesaretimi kaybetmeden ağzımdan kaçırıyorum, "Eminimden de öte. Becer beni, Parker. Lütfen."

Hayatımda hiç bu kadar yüz­süz olmamıştım, ama onda umursamamama neden olan bir şey var. Tam olarak kestiremiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok.

Önemli olan tek şey dudaklarını tenimde hissetmek, aramızdaki bu duyguya tutunmak.

Sözlerim onun sinirlenmesine neden olmuşa benziyor çünkü homurdanarak beni kalçalarının üzerine kaldırıyor ve bizi ana süite doğru götürüp kapıyı tekmeleyerek açıyor ve arkamızdan çarparak kapatıyor. İki uzun adımda beni yatağa fırlatıyor, sonra üstüne tırmanıyor, vücudu benimkinin üzerinde geziniyor.

Bu şekilde, bana baskı yaparken ereksiyonunun her santimini hissedebiliyorum.

Uzun ve sert.

Dudakları bir kez daha benimkileri buluyor ve çılgınca ağızıma giriyor, ellerim gömleğine dolanıyor, elleri kazağımın kalın eteğinin altından karnıma doğru kayıyor ve bir an için donup kalıyorum.

Ya bu kazağın altında New York'a taşındıktan sonra yirmi kilo daha almış bir kız olduğunu fark ederse?

Ben her zaman daha kıvrımlı bir kız oldum ve Parker bunu biliyor ama ya beni çıplak gördüğünde fikrini değiştirirse?

"Sorun nedir?" Pantolonunu indiriyor, bana bakmak için geri çekiliyor ve bunu yaparken elini çekiyor.

Doğruluyorum, kazağımı tekrar aşağı çekiyorum ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bu konuşmadan nefret ediyorum. Birini vücudunuz hakkında uyarmak zorunda kaldığınız, çünkü bundan hoşlanmayabilecekleri bir konuşma. Ne zaman yeni biriyle çıksam aynı konuşmayı yapıyorum, bu yüzden genellikle çıkmıyorum.

"Ben sıska değilim, Parker. Çıktığın kadınları gördüm. En azından eskiden çıktığın kadınları ve bu kazağın altında sıkı bir karın ya da sivri kalça kemikleri olmadığını açıkça belirtmek isterim."

Bir an için bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor ve ben birden utanıyorum.

"Buraya gel," diye emrediyor ve bedenim sorgusuz sualsiz karşılık veriyor.

Yaklaşıyorum, ama belli ki yeterince yaklaşmamışım, çünkü beni daha da yakına çekiyor ve yüzümü şefkatle ellerinin arasına alıyor. "Sen mükemmelsin Quinn. Sen her zaman mükemmeldin. Kıvrımlarının her bir santimini seviyorum. Beni duyuyor musun?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ve gözlerindeki vaatleri görebiliyorum. Samimiyeti.

Boğazım aniden daraldı. Duygular nefes almamı bile zorlaştırıyor.

"Seni duyuyorum." Kelimelerim sessiz ve bakışlarımı kaçırıldığında parmaklarını kullanarak çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Bunu kaç kez hayal ettiğimi bir bilsen. Kahretsin, gençken her boşaldığımda dudaklarımda senin adın vardı. Bu benim için yeni bir şey değil, aşkım. Seni çocukluğumuzdan beri istiyorum."

Sözleri beni şok etti. *Buna* ne diyebilirim ki?

"Sana göstermeme izin ver, Quinn. Sana ne kadar mükemmel olduğunu göstermek istiyorum... sadece sözlerimle değil, hareketlerimle de."

Başımı sallayıp ona uzanıyorum, ellerim parmaklarımda arasında Henley'sinin yumuşak kumaşını kavrarken o da beni öpüyor. Bu sefer daha yavaş ve niyetli. Elleri çenemden enseme doğru kayıyor, beni nazikçe kendisine doğru tutuyor, alt dudağımı emiyor, dişlerinin arasında yuvarlıyor ve titrememe neden oluyor.

Dikkatle, o kadar şefkatle ki kendimi onun ellerinde değerli bir nesne gibi hissediyorum, beni yatağına yatırıyor, kazağımın yükseldiği yere eğiliyor, burnuyla kumaşı daha yukarılara çekiyor.

Göğsüme kadar çekerek, parlak kırmızı dantelli kuplardan dökülen göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Dudaklarından acılı bir inilti dökülüyor, gözleri solgun tenimde aç. "Kusursuz."

Öne doğru eğilerek göğsümün yumuşak derisini öpüyor, başparmağının sert kısmını zaten gergin bir tepe olan dantelle kaplı meme ucumun üzerinde gezdiriyor.

O kadar gerginim ki her an yanacaktım gibi hissediyorum.

Saniyeler sonra kazağım başımın üzerinden çekilip atılıyor ve beni belden yukarısı çıplak bırakıyor. Parker hiç vakit kaybetmeden ağzını tekrar göğsüme götürüyor ve uzanıp sütyenimin kancasını açarak göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor.

"Tanrım, Quinn." İnliyor. Elleri her birini kavıyor, hafifçe sıkıyor, öne doğru eğilip pembe bir tepe noktasını ağzına alırken ağırlıklarını test ediyor. Acele etmeden emiyor, ısıyor ve her birini diliyle yıkıyor, kabarıklık boyunca ıslak öpücükler serpiştiriyor, sonra aşağı doğru bir yol öpmeye başlıyor.

Göğüslerimin arasından, karnımın vadisine ve daha aşağıya, taytımın bel bandına gelene kadar.

Ancak o zaman başını kaldırıyor ve ben yine sessizce izin verdiğimi onaylarcasına başımı salladığımda parmaklarını banda geçirip bacaklarımdan aşağıya indiriyor.

Bir yanım hâlâ kendimi örtmek, onun bakışlarından saklanmak istiyor. Kendimi bildim bileli bana aşılannmış bir şey bu ama gözleri telaşsızca vücudumda gezinirken kendimi kıpırdamadan durmaya zorluyorum.

Kalçalarımıdaki danteli çekip iç çamaşırımı hızlı bir hareketle yırttığında, protesto için bağıriyorum. "Parker!"

"Üzgünüm Quinny, sana başka bir çift alacağım. Bir çekmece dolusu, yeter ki onları senden tekrar sökmeme izin ver." Sırıtiyor, sesinin tonu aslında hiç de üzgün olmadığını ele veriyor.

"Ne kadar üzgün olduğunuzu anlayabiliyorum. Şimdi senin sıran. Ben tamamen çıplağım ve sen hâlâ giyiniksin."

Parker duraklıyor, hafifçe arkasına yaslanıp çıplak bedenime bir kez daha bakıyor. "Sana tapmak istiyorum, Quinn Scott."

Tanrım, şu an tereyağı gibi eriyorum. Beni rahatlatmak için her zaman doğru kelimeleri söylüyor gibi görünüyor.

Ellerim yüzüne gidiyor, çenesini kavriyor, başparmağımı yüzünü çevreleyen saat beş gölgesi boyunca ileri geri sürtiyorum. Henley'sinin üst düğmesini bulup açana kadar aşağıya doğru yoluma devam ediyorum.

Parmaklarım karnının sert kaslarına değdiği anda tıslıyor ve zaten ağrıyan merkezime karşı öne doğru esniyor. Tırnaklarımı aşağı doğru sürüklüyorum, her bir kas hareketle geriliyor ve sonra gömleğini daha da yukarı itiyorum, ta ki boynunun arkasına uzanıp tek bir hareketle çıkarıp yana fırlatana kadar.

Odadaki ışık sadece soluk ay ışığından oluşuyor ve bizi ışıltısıyla yıkıyor. Parker'ın vücudu bir sanat eseri. Saatlerce ve saatlerce

Bu fizik seviyesine ulaşmak için spor salonuna gitmek.

"Bana bu şekilde bakmanı seviyorum aşkım," diye fısıldıyor kısık sesle.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve az önce onu bu kadar bariz bir şekilde süzerken yakalandığım için biraz utanıyorum. Ama nasıl utanmayayım ki?

Adamın vücudu keskin çıkıntılar ve sertleşmiş düzlemlerden başka bir şey değil ve ben her birini tanımak için zaman ayırmak istiyorum. Kendimi onun vücudunda kaybetmek, her santimini ezberlemek istiyorum.

Parker kot pantolonunu ve boxer'ını çabucak çıkarıyor, sonra da kalçalarımın arasına yerleşiyor. Büyük, iri omuzları beni onun karşısında neredeyse küçük gösteriyor. Bakışlarımı indirdiğimde sikinin karnına doğru sallandığını görüyorum, sert ve FİL gibi. Ortalamanın üzerinde olduğunu söylemek hafif kalır.

Hayır, Parker Grant'in aleti *kocaman*.

Bunu söylemenin başka bir yolu yok ve bir saniyeliğine, uyup uymayacağı konusunda biraz endişelendim. Uzun ve damarlı, kalın bir mantar kafası var.

Onu gördüğümde ağzım sulanıyor. Onu tatmayı çok istiyorum.

Hiç acele etmeden ellerini kalçalarımın dış kısımlarına doğru kaydırıyor ve elleriyle kavıyor. Bir kez olsun kalın kalçalarımın memnunuzum.

Tanrıya şükür bugün buraya gelmeden önce tüm vücudumu tıraş ettim yoksa bu utanç verici olurdu.

Parker başını kalçalarımın arasına daldırıyor, burnunu kıvrımlarım boyunca gezdirip derin derin içine çekmeden önce kirli sakalının kaba tüylerini hassas tenime sürtüyor.

"Çok güzel kokuyorsun, Quinn." Parmaklarını kullanarak dudaklarımı ayırıyor, zonklayan klitorisimi ortaya çıkarıyor ve sonra diliyle hafifçe vuruyor.

"Tanrım," diye ağlıyorum.

Buna karşılık sırtım yataktan kalkıyor ve ellerim onu kendime çekmek için saçlarını buluyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni tamamen açıyor ve son yemeğini yiyen aç bir adam gibi beni yutmaya başlıyor. Dönüşümlü olarak

Sert ve hızlı vuruşlar arasında klitorisime diliyle vuruyor, sonra dudaklarının arasına alıp emiyor, dilini düzleştiriyor ve beni kıcımdan klitorisime kadar tekrar tekrar yalıyor.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiç kimse beni orgazma bu kadar çabuk, bu kadar zahmetsizce yaklaştırmamıştı.

Dilini giriş yerimde dolaştırıyor, içime sokuyor, sonra dilini parmağıyla değiştiriyor. Dili klitorisimde gezinirken bir parmak daha ekliyor ve beni kabaca beceriyor. Ses o kadar erotik ki kollarımda tüylerim diken diken oluyor, sıırıslıkam amımı diliyle sikerken meme uçlarım sertleşiyor.

"Kahretsin, çok duyarlısın, aşkım. Benim için gel."

Tam parmaklarının baskısından ve dilinin ritminden yanacaktım gibi hissettiğimde, G noktama sürtünüyor ve görüşüm dans ediyor.

Ellerim umutsuzca saçlarını çekerken gözlerimin arkasında siyah noktalar parlıyor. Baskı... çok fazla.

İşeyebileceğim hissine karşı kendimi geri itiyorum ve orgazmımın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ben titrerken ani bir ıslak fışkıрма vücudumu terk ediyor, tüm vücudum orgazmımın gücüyle titriyor ve tüm bunlar boyunca klitorisime diliyle yaptığı saldırıyı asla durdurmuyor. Asla vazgeçmeden eve getiriyor. Sadece sarsıntılar azaldığında ve ben onun altındaki yatakta nefes nefese, ıslak bir karmaşa olduğumda, aşırı hassas klitorisime son bir nazik öpücük bırakarak geri çekiliyor.

"Vay anasını, bu inanılmazdı," diye mırıldanıyor.

Durumun gerçekliğini kavırıyorum ve dik oturup kaçmaya hazır oluyorum.

Aman Tanrım, az önce... fışkırttım mı? Parker'ın üzerine mi? Yüzü amıma gömölüyken mi? İlk defa mı?

"Parker, ben..." "Tanrım, çok üzgünüm." diye sözümü kesiyorum, gözlerine bakamıyorum.

"Üzgün olmanı gerektirecek ne var Quinn? Az önce suratıma fişkırttın ve hayatım boyunca bundan daha seksi bir şey görmedim. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Tekrar yapmaya ne dersin?" Sırıttıyor. Islaklığım hala çenesinde ve dudaklarında parlıyor ve bu anla ilgili her şey vücudumu aşırı hızlandırıyor.

Vücudumdan, tadımdan tahrik olması inanılmaz derecede çekici. Attığı gömleğini alıp ağzını siliyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. Dilinde hâlâ kendi tadımı alabiliyorum, öpücükte kalıcı gibi görünen misk kokulu bir tatlılık.

Dili benimkiyle çarpışırken öpücükleri durgun ve tuzlu. Her nasılsa, bir kez daha yatağında düz duruyoruz, bu sefer kalçaları ayrılmış uyluklarımın arasına yerleşiyor. Aletinin başı girişime sürtünüyor ve içimden bir inilti kaçıyor.

Parker'ın dudakları meme ucumun etrafında, hassas eti emiyor ve alay ediyor ve bu beni çılgına çevirmeye yetiyor.

"Sana ihtiyacım var, lütfen," diye yalvarıyorum.

Geri çekiliyor, bir patlamayla meme ucumu bırakıyor ve şehvetle bulanmış gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu gerçekleşiyor. Kafam açık, daha önceki eggnog'un bulanıklığı gitti, düşüncelerim lazerle ona odaklandı.

Daha fazla istediğim bir şey yok. Onu içimde istiyorum. Onunla dolu olmak istiyorum.

Parker gözlerimdeki bakışı, yüzümdeki ifadeyi görüyor. İhtiyacımı görmüş olmalı çünkü geri çekilip yanımdaki komodinde duran prezervatife uzanıyor ama kolundaki elim onu durduruyor.

"Ben... Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum ve yüzde yüz temizim. Benim için de uzun bir süre oldu," diyorum, "eğer istersen... bilirsin, doğum kontrol hapı kullanmadan devam edebilirsin."

"Siktir, Quinn. Dünyada seni çıplak sikmekten başka istediğim bir şey yok." Küfrediyor, ağzımı tekrar almak için başını eğiyor. Öpüşme çılgınca bir hal alıyor, ikimiz de birbirimizden uzaklaşmak istemiyoruz. Ellerim

Parmaklarının arasında meme ucumu cımbızla çekip kabaca yuvarlarken kollarını aşağı doğru sallıyor.

"Şimdi, lütfen."

Aramıza uzanarak ilk kez sikini avucumun içine alıyorum, parmaklarım sikinin etrafını zar zor sarıyor ve hafifçe pompalıyorum, sonra kalçaları içime doğru sallandığında daha sert pompalıyorum. Onu girişime yönlendiriyorum ve eli benimkini kaplıyor. Birlikte, sikinin küt başını ıslaklığımın içinde sürüklüyoruz.

Kalbimdeki çarpıntıyla senkronize olarak klitorisim zonkluyor. Sikiyle yumruğumun etrafında her döndüğünde, onu içime almak için çaresizce sıkıyorum.

Parker sikini giriş yerimle hizalıyor ve kalçalarını tek bir hamlede içime sokarak kendini sonuna kadar itiyor. Sikiyle o kadar doluyum ki haykırıyorum, göğsüm onun bekleyen dudaklarına çarpıyor.

Yavaşça, işkence edercesine yavaşça içimden çıkıyor, sonra kalçalarını sert bir tokatla tekrar içeri itiyor. Ayağımı geniş kaslı omzuna doğru çekiyor, böylece kalçalarını daha derine doğru çevirebiliyor ve o ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir parçama ulaşıyor.

Hiçbir şey ve hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Sadece Parker var.

Ayağım omzundayken ve bacağım havaya kaldırılmışken beni öfkeyle sikmeye başlıyor. Sokuşları cezalandırıcı ve o kadar derin ki başının rahim ağzıma süründüğünü hissedebiliyorum. O kadar derin ki çok az acıtıyor ama zevkle birleşince beni coşkuya sürüklüyor. Güçlü, kuvvetli vücudu üzerimde gezinirken, klitorisime dokunmadan bile beni başka bir akıllara durgunluk veren orgazmın eşiğine getirecek kadar beceriyor.

"Ben..." Her hamlesinde daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime girerken cümlemi tamamlayamıyorum bile.

"Benim için gel, Quinn. Sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum." Homurdanıyor, içime giriyor, yoğun gözleri gözlerimin içine akıyor. Başparmağını klitorisime bile indiremeden patlıyorum, bu gece ikinci kez görüşümün arkasında havai fişekler patlıyor.

O içime gömülürken boşalıyorum, vücudum kasılıyor ve sırtım yataktan kalkıyor. Sikini içime sokup çıkarırken her sürükleyişinde daha da yükseliyorum.

Farklı bir gezegen. Alternatif bir evren.

Tarif edilemez. Mükemmel.

"İşte böyle aşkım, aynen böyle." Kaşları konsantrasyonla çatılmış durumda ve ifadesinden, bedenimle oynama şeklinden Parker'ın işinin bitmediğini anlayabiliyorum.

Orgazmımın artçı sarsıntıları geçtikten sonra, ben itiraz etsem de bedenimden çekiliyor ve boğuk bir kahkaha atıyor.

Gözlerim onun sikine kayıyor, sularıyla parlıyor, hala her zamankinden daha sert.

"Sen gelmedin..." Nefes nefese kaldım.

"Çünkü daha yeni başlıyorum Quinn. Yüzüstü yat."

Eli, odada yankılanan ve tenimi alevler içinde bırakan sağır edici bir çatırtıyla kıcımın yanağına iniyor. Biri ikiye dönüşüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni hızlı ve zahmetsiz bir hareketle yüzüstü çeviriyor.

Vücudunda centilmenlik dışı bir kemik olmadığı konusunda söylediklerimi geri alıyorum, çünkü o kemik kesinlikle onun siki. Bu pis, pis konuşan adama dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Parmakları kalçalarımındaki yumuşak teni kavlıyor, kıcımı yukarı ve arkamda diz çöktüğü yere doğru çekiyor. Bacağını kullanarak dizlerimi birbirinden ayırıyor ve boştaki eliyle artık vahşileşmiş saçlarımı avuçluyor. Tüm bunlar, sikinin girişimi okşadığı hissiyle birleşince patlayacakmışım gibi hissediyorum. Sanki parmaklarının en ufak bir fırçası beni tekrar uçurumun kenarına yuvarlayabilirmiş gibi.

Ağızından dolayı hassas ve çiğ olan meme uçlarım yatağa sürtünerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Parker," diye inliyorum, sikini sıırsıklam merkezimden geçirip zonklayan klitorisime odaklanırken, "Lütfen."

"Siktir, yalvarmanı duymaya bayılıyorum."

Bununla birlikte, içime o kadar sert giriyor ki beni yatak başlığına doğru itiyor. O beni sikerken ellerim yatağı yumrukluyor, kaldıraç için tutunuyor, yüzümü yatağa bastırırken çarşaflarının yumuşak kumaşı dudaklarımdan dökülen çığlıkları boğuyor.

Tam bir an daha, bir ons daha zevk alamayacağımı düşündüğümde, ellerini aramıza indiriyor ve başparmağıyla klitorisime masaj yapıyor ve orgazmım beni o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde sert vuruyor ki, boğuk bir çığlıkla yatağa yığılıyorum.

"Siktir, siktir. Siktir," diye homurdanıyor, derinlere iniyor ve kendini bırakıyor. Büyük elleri kıç yanaklarımı sıkıyor, içime boşalırken onları birbirinden ayırıyor. İçime boşaldığında dölünün sıcaklığını hissedebiliyorum.

Hamleleri yavaşlıyor ve parmakları omurgam boyunca dans ediyor, yumuşamaya başlayana kadar kendini içimde tutuyor ve sonra yavaşça içimden çıkıyor. Banyoya doğru ilerliyor ve elinde sıcak bir bezle geri dönüyor.

"Tatlı olma Parker." Sırt üstü yatmak için dönerek inliyorum. Ama o beni görmezden geliyor ve kalçalarımı açarak sıcak, nemli bezi aşırı hassaslaşmış amımın üzerinde gezdiriyor, aralarındaki yapışkanlığı temizliyor.

İşi bittiğinde, bezi çamaşır kutusuna atıyor ve yatağa geri sürünüyor, kollarını bana doluyor ve beni güçlü göğsüne çekiyor.

Başka bir şey söylemeye zahmet etmiyorum, çünkü doğrusu ne söyleyeceğimden bile emin değilim.

İkimiz de geri dönemeyeceğimiz bir bölgeye girdik ve ben bunu isteyip istemediğimden bile emin değilim.

CHAPTER FOUR



QUINN

"YANLIŞLIKLA PARKER'LA YATTIM." En iyi arkadaşım Cassie FaceTime çağırma cevap verdiği anda kelime kusuyorum.

Gözleri büyür ve çenesi düşer. "*Ne yaptın?*"

O kadar yüksek sesle bağırdığını fark etti ki, muhtemelen tüm ofis onu duydu, sesini alçalttı ve hızla etrafına bakındı. "Yani... kardeşinin en iyi arkadaşı ve küçüklüğünden beri özlemini çektiğin adam mı?"

"Evet Cassie, var olan tek Parker. O Parker. O Parker. Dr. Parker Grant. Geçimini sağlamak için çürükleri onaran ve yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım eden adam."

Annemin kanepesine uzandım, tüm vücudumun en *lezzetli* şekilde ağrıdığının farkındaydım.

Tanrıya şükür markette yoksa bu konuşma mümkün olmazdı. Stacy'nin kulakları şahin gibidir ve bir erkekten bahsetmek bile onu kaçırabilir.

"Bu kazara nasıl oldu? Belli ki ayağın takılıp onun aletinin üzerine düşmedin."

"Belli ki. Daha çok yavaş bir inişti." Gözlerini devirdiğinde sırıtiyorum. Gerçi bu bir bakıma gerçek. Birlikte akıllara durgunluk veren bir tek gecelik ilişki yaşamayı planlamamıştık. Bir anda oluverdi ve tek bir saniyesinden bile pişman değilim.

Yine de bahsi kazanacağı anlamına gelmiyordu. Hala Noel'e karşıyım... ama sekse varım.

"Her şey onun seksi bir oduncu gibi giyinmesiyle başladı. Tamam, eski bir henley ve poposunu saran yıpranmış bir kot giymişti ve ben de elimdeki işe odaklanmak için elimden geleni yapıyordum, ki bu da Noel ağacını süslemesine yardım etmektir, ama sonra bir an geldi... Ah, bilmiyorum, Cassie. O çok seksi."

Cassie başını sallar, uzun kıvılcıllı saçları bir perde gibi etrafına dökülür. "Bir haftadan kısa bir süre içinde New York'a döneceksin Quinn. Bu korkunç bir fikir. Ya ona karşı daha derin duygular beslemeye başlarsan?"

Sözleri karşısında kaşları çatıldı. "Kesinlikle olmaz. Asla olmayacak. Her şeyden önce, ben bundan daha güçlüyüm. İkincisi, bu sadece seks. Anlamsız ama inanılmaz bir seks. Hiçbir şey beni o uçağa binmekten ve zorunlu tatil aktivitelerinden sonra eve dönmekten alıkoyamaz, tamam mı?"

İkna olmuş görünmüyor ama yine de başını sallıyor. "İşe dönmem gerekiyor. Yeni yıla kadar buradan çıkmama üç gün kaldı. Beni haberdar et, tamam mı? Ve lütfen Noel Baba aşkına, vajinanızla değil beyninizle düşünün. Tamam mı?"

"Anladım." Ona küçük bir selam veriyorum ve aramayı sonlandırıyorum, sözlerini düşünürken telefonumu yanımdaki koltuk minderine atıyorum.

İki yetişkinin rızaya dayalı, akıllara durgunluk veren bir seks yapması, işin içine duyguların karışması gerektiği anlamına gelmez.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Aşağı bakıyorum ve ekranda Parker Grant'in adını görüyorum ve aniden doğruluyorum.

Dün geceden sonra seni düşünmeden edemiyorum. İkinci gün için seni 8'de alayım mı?

İkinci gün mü?

İnledim ve kanepeye yaslandım. Şimdiden başka bir Noel işkence randevusu mu?

Benim hakkımda düşündüklerini irdelemeye kalkışmıyorum bile. Dün gecenin ne olduğu ve ne olmadığı hakkında net bir konuşma yapmamız gerekiyor, bu da benim kısa cevabıma yol açıyor.

Görüşürüz o zaman.

Günün geri kalanını annem ve Owen'la birlikte, sekiz ren geyiği ve Rudolph'un başını çektiği üç metre boyundaki şişme Noel Baba da dahil olmak üzere tüm dış mekan süslemelerini yaparak geçiriyorum. İşimiz bittiğinde iğrenç bir haldeydim, çamura bulanmıştım ve botlarım tamamen ıslanmıştı.

Aceleyle yukarı çıkıp hızlı bir duş alıyorum, vücudumun ulaşabildiğim her yerini peeling ve tıraş ettiğimden emin oluyorum, her ihtimale karşı kazara Parker'la akıllara durgunluk veren bir seks gecesi daha geçiriyorum, sonra saçlarımı kıvrıp makyaj yapmak için zaman ayırıyorum.

Bunu tekrar yapmaya niyetim olduğundan değil. Sanırım.

Parker'ın bu gece için ne hazırladığına dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden bir kot pantolon ve kalın bir kazak ile dizlerime kadar inen botlar seçiyorum.

Montumu ve atkımı giyiyorum, sonra da çantama koymak için bir bere alıyorum. Kar yeniden yağmaya başladı, kalın beyaz bir tüy tabakası zemini kaplıyor, dışarıdaki sıcaklık düşüyor.

Saat neredeyse sekiz olduğunda aşağı iniyorum ve annemi, Owen'ı ve Cary'yi yemek masasında Scrabble oynarken buluyorum.

"Bu saatte nereye gidiyorsun?" Owen yüzünde bana gençliğimizi hatırlatan sinsi bir sırıtışla soruyor.

"Akşam yemeği için bir arkadaşım ile buluşacağım."

"Saat sekizde mi?" diyor kuşkuyla.

Annem başını sallayarak onu susturur. "Owen Michael, kardeşini rahat bırak. Yemin ederim, ona hâlâ çocukmuş gibi davranıyorsun. O artık büyüdü."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Evet, saat sekizde, bilmen gerekiyorsa. Daha sonra döneceğim. Beklemeyin."

Tam ön kapıyı çarparak kapatmak üzereyken annemin "Sokağa çıkma yasağın saat birde tatlım!" diye seslendiğini duydum.

Sanki az önce kardeşime bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakmasını söylememiş gibi.

Tanrım, ben *gerçek* bir yetişkinim.

Yetişkin olsam bile buna şaşırılmamalıyım. Owen hayatım boyunca benim koruyucum oldu ve belli ki kırklı yaşlarıma geldiğimde bile durmayacak.

Neyse ki Parker'ın kamyonu saat tam sekizde kaldırıma yanaşıyor ve beni verandada donmaktan kurtarıyor.

Ellerini ceplerine sokmuş halde kamyonun yanına geliyor ve kalbimin göğsümde teklemesine neden olan kör edici bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Yolcu tarafına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturuyor ve garaj yolundan ona ulaşmamı bekliyor.

"Merhaba," diyorum kalbim pıt pıt atarken nefes nefese.

Onun varlığından bu kadar etkilenmemeliydim. Parker Grant beni yeniden ergen gibi hissettiriyor, eski duygularımı canlandırıyor ve kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oluyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor, beni kendine çekiyor ve içeri girmem için yolcu kapısını açmadan önce yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor. İçeri girdiğinde bana bakmak için dönüyor ve başındaki gri bereyi çıkarıyor.

"Noel'i hâlâ sevmiyor musun

Quinny?" "Sen öyle san."

Gülerek kamyonu çalıştırıyor, vitesine takıyor ve güneğe doğru giden caddeye çekiyor. Rahat bir sessizlik içinde yol alıyoruz, ikimiz de sohbet etme baskısı hissetmiyoruz.

"Yapamaz

mıyız-" "Peki

ya son-"

İkimiz de aynı anda başlıyoruz.

Gülüyorum, yüzümü ona dönüyorum, o da karnımda hissettiğim kısık, hırıltılı bir kıkırdama çıkarıyor.

"Evet, bunun hakkında konuşmak isterim," diyor sonunda. Bana bakmasını istiyorum ama profilini gözlemleyebilmek de hoşuma gidiyor. Keskin çenesinin güçlü eğimi, boynundaki kalın kaslar. Çenesindeki kirli sakalın boynuna doğru inen tozu.

Bu halini seviyorum. Bu onu daha da sert gösteriyor, Cassie ile şakalaştığım oduncu gibi.

Doğrusu, onu bu şekilde rahat seviyorum, neredeyse ceket ve kravatla sevdiğim kadar.

"Bak, eğer hiç olmamış gibi davranmak istiyorsan, benim için sorun yok ve hiçbir şekilde incinmeyeceğim. Aramızdaki ilişkiyi garipleştirmek istemiyorum, özellikle de sen Owen'ın en iyi arkadaşı olduğun için. İnsanlar her zaman tek gecelik ilişkiler yaşar ve biz de o insanlar olabiliriz. Sevişin ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmayın," diyorum basitçe.

Beni şaşırtan şey, Parker'ın söylediklerimden neredeyse... rahatsız olmuş gibi görünmesi. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor ve çenesi sertleşiyor.

Aniden otoyolun kenarına çekip kamyonu bankete park etti. Vitesi parka taktı, sonra bana doğru döndü.

"İstediğim bu değil Quinn. Ve açıkçası, dün geceyi hiçbir şey olmamış gibi geçiştirmeye bu kadar istekli olman beni kızdırıyor." Bakışlarını önümüzde farların aydınlattığı karanlığa çevirirken çenesi sıkılıyor ve boğazı düğümleniyor.

Bekle, ne?

"Ben sadece... Düşündüm ki... Tamam, ne diyorsun Parker?" Burada gerçekte neler olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum.

Parker'la yatmamızın tek seferlik bir şey olduğunu, bir daha asla gündeme getirmek istemeyeceğini sanıyordum ve şimdi belki de tamamen farklı iki sayfada olduğumuzu fark ediyorum.

"Dün gece benim için rastgele bir ilişki değildi Quinn." Konuşurken öne doğru eğiliyor ve ben de onun vücut yıkamasının misk kokulu sedir ağacının kokusunu açgözlülükle içime çekiyorum. Elimde değil.

Adam kendi iyiliği için fazla lezzetli kokuyor. Ve konsantre olmayı zorlaştırıyor.

"Sana sadece bir kez sahip olabilmemin imkanı yok. Hayır, Quinn. Tek düşünebildiğim tadının nasıl olduğu." Daha yakına eğildi, emniyet kemerini kamyonun yan tarafına çarparken gürültülü bir çınlamayla çözdü. Eli yan tarafımı kavlıyor ve beni hiç çaba harcamadan orta koltuğa çekiyor. "Ben senin içine gömülürken o daracık, küçük bedeninin benimkinin üzerinde hareket edişi."

Öne doğru eğilip dudakları zar zor dudaklarıma değdiğinde, tüm mantıklı düşünceler kafamı terk ediyor.

Parker'ın kimsenin yapamayacağı şekilde beni geri alma yöntemi var.

"Belki de tekrarlamak gerekiyordur," diye fısıldıyorum, ellerimi ensesine götürüp ensesindeki yumuşak saçları hafifçe çekiştirerek. "Belki de hiç olmamış gibi davranmamalıyız."

"Hayır, numara yapmıyoruz, Küçük Scott." Parker beni koltuktan kaldırıp kucağına çekti ve sertleşen boyunun üzerine oturttu.

Tanrım, bu... bu her neyse... bırakıp gidemeyeceğim kadar iyi hissettiriyor.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp derin iniltiyi içime çekiyorum ve hemen saçlarını çekiştirerek onu kendime yaklaşıtıyorum. Kalçalarım ona karşı sallanıyor, görünüşe göre kendi istekleriyle, sürtünme için umutsuzca.

"Quinn, aşkım, bekle," diyor Parker geri çekilirken, göğsü benimki gibi kabarıyor. "Her ne kadar seni burada soyup götürmek istesem de, yolun kenarındayız ve kar yağıyor. Güvenli değil. Ayrıca geç kalacağız. Bu gece benimle evime gelir misin? Orada konuşabiliriz."

Direksiyona yaslanıyorum ve karnıma kadar yükselen kazağımı düzeltiyorum, bu da bana ciddi bir şekilde büyük bir otoyolun kenarında birbirimizi kuru kuru becerdiğimizi fark ettiriyor.

Bu çılgınlık.

Ve... bunu sevdim.

"Elbette. Ama bu konuda konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," göğsümden onun göğsüne doğru bir işaret yapıyorum, "ve sanırım biz konuşurken odanın diğer tarafında oturman gerekebilir. Sen böyle... dikkatimi dağıtırken tam olarak düşünemiyorum."

Bu söz üzerine kalçalarını esnetiyor ve kaşlarım kalkıyor, sanki "Gördün mü?" der gibi. Sana söylemiştim.

Bir şekilde kendimi onun kucağından kurtarıyorum ve koltuğuma geri dönüyorum, çok daha az toparlanmış ve bu olaydan önceki halimden çok daha azgın bir halde.

Kemerimi tekrar bağladıktan sonra Parker kamyonu tekrar otoyola çekiyor ve bu sefer yolculuğun geri kalanında elini dizimde tutuyor. Kısa mola aramızdaki tüm huzursuzluğu yok etmiş gibi görünüyor.

Sonunda kamyonu her yerden tanıyabileceğim kalabalık bir otoparka çekti.

"Beni Moe's'a buz patenine mi götürüyorsun?" Heyecanla ciyakladım. "Tanrım, Parker, çok uzun zamandır buraya gelmemiştim. Liseden beri."

Sırıttırıyor, dudağının kenarları yarım bir sırıtışla hafifçe yukarı doğru çekiliyor. "Biliyorum. Eskiden buz patenine bayılırdın. Stacy kış boyunca ayda en az iki kez seni götürmemizi isterdi. Yüzümüzü hissetmeyene kadar kayardık, sonra da sıcak kakaodan aşırı dozda şeker alırdık. Bunu sana hatırlatmam gerektiğini düşündüm."

Bunlar en sevdiğim anılarımdan bazıları. Hala paten kaymayı öğrenirken, Parker önümde durur ve ben onun ellerini tutarken geriye doğru kayardı. Beni dik tutmak için her zaman elinden geleni yapardı ve o olmasaydı çok daha fazla darbe ve çürük alırdım.

"Çok heyecanlıyım. Yıllardır kaymadığım için muhtemelen kış üstü düşeceğim ama olsun."

Parker kamyonetten indi ve kapımı açmak için etrafımda dolaştı. "Bence bu bisiklete binmek gibi bir şey. Düşündüğün kadar kötü olmayabilirsin."

Belki biraz paslanmıştır."

Elimi tutup beni girişe doğru çekiyor ve tam o anda, kısa ev yolculuğumun beklediğimden ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Hayal ettiğim son şey Parker'la bir randevuya çıkmaktı; yine de buradayız ve o kadar da kötü değil.

Girişe doğru yürüyoruz ve ben genişçe gülümsüyorum.

Hiç değişmemiş. Tıpkı biz gençken olduğu gibi görünüyor ve kalbim... bulanık ve sıcak hissediyor.

Tanrım, Parker'a dönüşüyorum. Neşeli Noel saçmalıkları bir hastalık gibi yayılıyor. Yardım edin.

"Hadi biraz paten alalım," diyor ve beni tezgâha doğru yönlendiriyor. Yürürken ilk öpüştüğüm bankı görüyorum. Sanki o anı unutabilirmişim gibi. Adam Santino'nun dudakları dudaklarıma değdiği anda Owen ve Parker da oradaydı. Görünüşe göre Adam beni ilk öpen kişi olacağına dair biriyle on dolara iddiaya girmiş ve bunu öğrendiklerinde ona mor bir göz vermişler ve bir daha bana dokunmaması için meydan okumuşlar.

Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta unutamayacağım bir anı. "Ne büyüklükte?" Parker soruyor ve beni anılarımdan uzaklaştırıyor.

"Paten."

Başımı sallayarak kendimi geçmişten çekiyorum. "Uh, yedi. Sanırım. Teşekkürler."

Kaşları çatılıyor ve yüzünde meraklı bir ifade belirliyor. "Bu bakış ne için?"

"Ne bakışı?"

"Bozuk süttten yeni tatmış gibi görüldüğün." Yıpranmış ve aşınmış krem rengi buz patenlerini almam için uzatıyor, sonra tezgâhtardan kendi patenlerini alıyor ve birlikte banka doğru yürümeye başlıyoruz. Oturup botlarımı çıkarıyorum, sonra da buz patenlerini bağlamaya çalışıyorum.

"Owen'la birlikte Adam Santino'yu dövdüğünüz günü düşünüyordum çünkü Santino herkesle beni öpebileceğine dair on dolar bahse girmişti."

Parker'ın ifadesi sertleşir. "O bir pislikti. Sen hariç tüm okul bunu biliyordu. Onu tutup yumruklamana izin *vermeliydim*."

Kahkaham etrafımızda yankılanıyor. "Owen'ın o gün iki gözü morarmadan ve burnu kırılmadan gitmesine izin vermeyeceğinden eminim."

"Evet, muhtemelen haklısın."

Ayaklarımı patenlerin içine sokmam ve onları doğru şekilde bağlamam normalde olduğundan daha uzun sürüyor, bu yüzden Parker önümde diz çöküyor ve hızlıca hallediyor. Onları sıkıca bağladıktan sonra ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın Quinny?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

Doğruca piste gidiyoruz ve buza adımımı attığım anda, pistte geçirdiğimiz zamanın tüm kas anıları geri geliyor. Parker haklıydı. Bisiklete binmeye çok benziyor ama buz pateni benim için bisiklete binmekten bile daha kolay.

Pürüzsüz buz patenlerimin altından kayıyor ve ben tüm bunların nostaljisinde kayboluyorum. Neredeyse yüzüstü düşmeme neden olacak hızlı bir dönüş yapıyorum ve sonra Parker'a dönüyorum.

Sırıttırıyor ve ardından gelen yavaş alkışlar gurur verici olduğu kadar utanç verici de.

"Sana harika olacağını söylemiştim. Senin harika olmayacağın bir şey düşünemiyorum Quinn."

Sözleri doğrudan midemin çukuruna çarptı ve FİLEĞE BİNEREK onun önüne doğru kaydım ve ellerimi ceketinin kalın kumaşına koydum.

"Beni buraya geri getirdiğin için teşekkür ederim Parker. Evimle ilgili böyle küçük şeyleri özlüyorum ve sanırım geri dönene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Yani... New York'taki evimde kayabilirdim ama aynı şey olmazdı. Çalışmaktan başka bir şey yapacak zamanım yok. Patronum masamda uyuyakalana kadar beni çalıştırmanın bir spor olduğunu düşünüyor."

Ayaklarım ileriye doğru kayıyor ve beni parlak gözlerinde fırtınalı bir bakışla izleyen Parker'dan birkaç adım uzaklaştırıyor.

"Ve bu hoşuna mı gidiyor? İşini mi?" Kayarak yanıma geliyor ve pistin etrafında yan yana daireler çizerek kaymaya başladığımızda kolaylıkla yanımdaki yerini alıyor.

Sorusu beni duraksattı. İşimi *gerçekten* seviyor muyum?

Sanırım yaptığım işi seviyorum ve profesyonel anlamda pek çok şey başarmak için kendimi parladım. Ama işin kendisi? Hayır. Berbat. Patronum, çalışma ortamım, eziyet... her şey berbat. Ancak sahip olduğum terfileri çok çalışarak ve kariyerimi ön planda tutarak, bulunduğum yere gelmek için yapmam gereken fedakârlıkları yaparak kazandım.

Nefret etsem bile, bunu hak ettim.

"Yaptığım işi seviyorum. Pazarlamayı seviyorum. Bu her zaman tutkuyla bağlı olduğum bir şeydi ve bu alandaki eğitimimi tamamlayıp bu alanda bir iş bulmak bana mantıklı geldi. Sadece... şu anda çalıştığım firmanın uzun vadede işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum." Bu, o ana kadar kendime bile itiraf etmediğim bir şeydi.

Parker uzanıp avucumu avucunun içine alıyor, birlikte kayarken sabit bir ritim bulduğumuzda başparmağını elimin arkasına hafifçe sürüyor. Onun elini tutmak tuhaf hissettirmeli ama hissettirmiyor. Doğru hissettiriyor ve bunu uzun süre düşünmemeye çalışıyorum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü patronum pisliğin teki. Tanrım, orada çalışma teklifi aldığım zamanı hatırlıyorum Parker. Havalara uçmuştum. Yeni bir şehirdeydim, üniversiteden yeni mezun olmuştum ve tüm dünya parmaklarımın ucundaymış gibi hissediyordum. Bana rekabetçi sosyal haklar ve hiç beklemediğim büyüklükte bir maaş teklif ettiler. Orada çalışmak için sabırsızlanıyordum. Sonra işe başladım ve bu şirkette ciddiye alınmamın tek yolunun herkesten on kat daha fazla çalışmam olduğunu hemen anladım. Özellikle de tüm erkeklerden."

Parker alay ediyor. "Quinn, sen her zaman tanıdığım en sert kız oldun. Eskiden senden iki kat büyük adamlara o kadar çok laf ederdin ki

Yine sana bulaşmışlar. Tüm o şerefsizleri çabucak hallettiğini hayal edebiliyorum."

Keşke ciddiye alınmak, kadınların da erkekler kadar yetenekli olduğunu kanıtlamak için yapmam gereken şeyleri bilseydi. Bu yüzyılda, hala eski zamanlarda yaşadığımıza ve kadınların erkeklerle aynı haklara sahip olmadığına inanmak zor.

"Çok ilginçti. Hiç şüphesiz bu şirketteki yerimi hak ettiğimi söyleyebilirim. Sadece uzun vadede olmam gereken yerin burası olduğunu düşünmüyorum. Daha çok kariyerim için bir sıçrama tahtası. Bir gün kendi şirketimi açmayı çok isterim. Kendi patronum olmak ve kendi ekibimi kurmak. Kendi seçtiğim müşterilerle çalışmak."

"Bunu yapabilirsin, biliyor musun? Neden bekleyeyim ki? Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Bunu daha önce de yaptığını gördüm ve geleceğinden senden başka kimse sorumlu değil."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, buz pistinin geniş kavisini dönerken omzumu hafifçe onunkine çarpıyorum. "Sanırım ben gittiğimden beri motivasyon konuşmalarında ustalaştın."

Bir çocuk sürüsü yanımdan uçarak geçiyor ve çocuklardan biri kazayla bana çarparak ayaklarımın altımdan fırlamasına neden oluyor. Çırpınarak uzanıp Parker'ı tutuyorum, ben dengemi sağlamaya çalışırken o bir şekilde ikimizi de dik tutmayı başarıyor.

"Vay canına," diyor, beni güçlü kollarıyla sabitleyerek. Etrafımı sararak beni göğsüne bastırıyor.

Kalbimin gümbürtüsünü neredeyse buzun üzerine yüzüstü düşecek olmama bağlayabilirdim, ama aslında öyle olmadığını biliyorum. Parker'ın elleri üzerimde, onun altında canlanmama neden oluyor.

"Özür dilerim, o çocuk..." Parker'ın nefesi kesilip daha da yaklaştığında düşüncelerim tamamen kayboluyor.

Dudaklarımda dans eden nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Bir santimetre daha sonra benimkilere degecek. Gözlerim kapanıyor ve bekliyorum, o beni tutmaya devam ederken yumruklarım ceketini kavırıyor.

Sonra başka bir çocuk hızla yanımızdan geçerek ikimizi de büfelere düşürdü.

"Kahretsin, iyi misin?" diyor sessizce, her yerimi kontrol ederek.

"Ben iyiyim. Sadece bir şişlik. Kırılmayacağım, Parker." Gülüyorum. "Gerçi üçüncü sınıfta kolumu kırdığım gün benden daha çok ağladığına eminim."

Parker bembeyaz kesiliyor, iri gözlerle geri çekiliyor. "Bu konuyu bir daha asla açmayacağını söylemiştin Quinn Scott. Yemin etmiştin."

Omuz silkiyorum. "Asla unutamayacağım bir Noel'di. Alçılı olduğum süre boyunca kendini o kadar kötü hissettiğinden eminim ki bana krem şantili ve serpiştirilmiş sonsuz sıcak cocolar getirmiştin."

"Yaralıydın ve senin için endişeleniyordum. O ay istediğin her şeyi yapardım. Noel'de sana ne aldığımı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Çocukluk anılarımın çoğunun onu içerdiğini söylerken abartmıyordum, en azından öne çıkanlar.

Elimi tutuyor, pistin etrafında tekrar dönerken, patenlerimiz pürüzsüz buzun üzerinde kayarken onu koruyarak tutuyor.

"Bana bir zil almıştın. O kadar gürültülüydü ki, annem bir kez daha çalarsam onu çöpe atacağını söyledi. Ama her çaldığımda koşarak geliyordun." O zile dokunacak olsam ne kadar hızlı bir şekilde mutfağımızın köşesini döneceğini düşünürken başımı arkaya atarak gülüyorum. Sanırım o zamanlar Parker'ın bana karşı ne kadar özenli ve ilgili olduğunu hiç fark etmemiştim. Ben hep küçük kardeşim ya da en azından öyle sanıyordum.

"Eh, ben yumuşak biriydim. Yaşlandıkça sertleştim."

Bana göz kırpmıyor, sonra elimi bırakıyor ve patenleriyle buzda zikzaklar çizerek kaymaya devam ediyor.

Bunu deneseydim, kesinlikle yüzüstü buza düşeceğime eminim.

Neyse ki beni sağlığıma kavuşturacak ateşli bir doktorum var. "Hadi, bakalım eskisi gibi dönebilecek misin?"

Kıçımın üstüne düşeceğimden endişelensem de, bir zamanlar bana çok kolay gelen bu hareketi deniyorum. Sonraki bir saati buzun üzerinde birbirimizi kovalayarak ve her fırsatta birbirimize dokunarak geçiriyoruz, ta ki ikimizin de burnu kızarıp donana kadar.

"Sıcak çikolataya hazır mısın? Ayak parmaklarımın donacağından eminim." Gülüyor ve bana elini uzatıyor.

"Evet, lütfen."

El ele buzhaneden çıkıyoruz ve gürültüden uzakta küçük bir masa buluyoruz. Oturup Parker'ın sıcak çikolatayla dönmesini bekliyorum ve döndüğünde neredeyse ağlayacaktım. Tüm el ve ayak parmaklarım neredeyse donmuş durumda ve onun getirdiği şekerli iyiliği içmek için sabırsızlanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, fincanı önüme bırakıp yanıma oturuyor ve kolunu sandalyemin arkasına doluyor. "Biliyor musunuz, bence bu sıcak çikolata Büyükanne Scott'ın eggnog'undan bile daha iyi olabilir. Zor bir karar ama cidden, bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum. çok iyi."

Sıcak içecekten uzun bir yudum alıyorum, çikolatalı tadın tadını çıkarırken ağızımda evirip çeviriyorum. Çok sütlü, çok tatlı, çok güzel. Etrafıma bakıyorum, sıcak çikolatanın ve etrafımdaki tüm hareketliliğin etkisiyle ısınıyorum, sonra birden göz ucuyla dikkatimi çeken bir şey görüyorum.

"Bu... *Noel Baba* mı?"

Parker dönüp benim baktığım yere bakıyor ve gerçekten de takım elbise giymiş, omzuna büyük bir kadife çuval atmış, neşeli, şişman bir adam olduğunu görüyor. Görünüşe göre henüz kimse onun burada olduğunu fark etmemiş çünkü yalnız.

"Öyle görünüyor. Hadi, ona Noel için ne istediğini söylemelisin." Parker sırtıyor ve ben itiraz edemeden beni sandalyeden kaldırıyor.

En son ne zaman gerçekten Noel Baba gibi giyinmiş birini gördüm? Yani, hayır kurumları için para toplamak amacıyla kaldırımında an çalan insanlar dışında, ama genellikle o da çok büyük bir kostüm giymiş, rolüne pek uymayan bir adam oluyor.

Ama bu adam?

Aslında gerçek Yaşlı Aziz Nick'in yerine geçebilir. Orta kısmı dolgun ve sağlam, belindeki siyah kemer son halkasında ve takım elbiseyi mükemmel bir şekilde dolduruyor. Yanaklarındaki kırmızı gerçek, boyalı değil, ama onu asıl satan ne? Tombul yanaklarını çevreleyen kalın, kabarık beyaz sakalı ve saçları. Kırmızı ve beyaz kadife Noel Baba şapkası yana düşüyor ve ucundaki pofuduk beyaz top attığı her adımda zıplıyor.

"Bunu sen mi ayarladın?" Parker'a nefes nefese ona yetişmeye çalışırken soruyorum. "Bahsimizin bir parçası olarak mı? Bana kirli Noel Baba'yı oynuyorsunuz, Dr. Grant."

"Hayır, yemin ederim. Bu tamamen tesadüftü ama bundan faydalanacağız."

Parker'ın parmakları benimkilere sıkıca dolanmış halde, Bay Claus'a giden yolu gösteriyor.

Pistin diğer tarafına geçtiğimizde Noel Baba çantasını yere bırakmıştı. Kalın altın ip hala sıkıca kapalı duruyor ve boş bir masaya oturmuş.

Parker ona "Merhaba," diyor ve Santa'nın tokalaşması için boştaki elini uzatıyor.

Başını kaldırıp baktığında tüm yüzü aydınlanıyor, dudaklarına sıcak bir gülümseme yayılıyor.

İçimde yine sıcak ve bulanık bir şeyler oluyor gibi, ama bu sefer daha güçlü bir şekilde ve ben buna hazır değilim. Ama Noel Baba'yı görmekten mutsuz olsaydım nasıl bir insan olurdum?

O kadar da huysuz değilim.

Öyle miyim?

Kendime sorduğum soruyu düşünecek zamanım bile olmuyor çünkü Noel Baba ayağa kalkıyor ve beni sıcak, davetkâr bir kucaklamayla kollarının arasına alıyor

Sonra kıkırdıyor.

"Mutlu Noeller!" Bana bakmak için geri çekilerek, "Bir fotoğraf ister misiniz?" diye sordu.

Gözlerim yan tarafta duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, memnun bir sırıtışla kendini fazlasıyla beğenmiş görünen Parker'a kayıyor. Bundan çok fazla keyif alıyor.

"Uh, ben..." Kekeliyorum.

"Bir fotoğrafa bayılır. Ve size Noel için ne istediğini söylemeyi *çok* ister." Onu öldüreceğim.

"Birlikte fotoğraf çektiirmek istiyoruz," diyorum gözlerimi kısarak. Parker sadece gülüyor ve adımlarında sinir bozucu bir coşkuyla vals yaparak yanıma geliyor. "Ve sanırım bunun için *biraz* fazla yaşıyım."

Noel Baba alay ediyor, sanki kucağına oturup ona Noel listemde neler olduğunu söylemek için çok yaşlı olduğumu söylemem çok saçmaymış gibi. "Saçmalık. Hiç kimse Noel Baba ile oturmak için çok yaşlı değildir. Değil mi genç adam?"

Sorusu Parker'a yönelikti ve tabii ki o da omuz silkerek kabul etti. "Ne zararı olabilir ki? Bunun biraz Noel neşesine ihtiyacı var, Noel Baba. Hadi Quinn, ona bu yıl Noel için ne istediğini söyle."

İkisinin de bu işin peşini bırakmayacağını anlayabiliyorum, bu yüzden iç çekip sineye çekiyorum ve 'Noel Baba'nın *yanına* oturuyorum çünkü içimden bir ses Parker'ın bu konuda kararlı olduğunu söylüyor.

Telefonunu dışarıda tutuyor, ikimize doğru tutuyor ve şu anda ona vurduğum hançerler gerçek olsaydı, şimdiye kadar mezara girmiş olurdu.

"Noel için ne istiyorsun?" Noel Baba sorar, dudaklarından içten bir kıkırdama dökülür, "Her şey mümkündür... eğer inanırsan."

Tanrım, beni rahat bırak. Lütfen, eğer bir zaman varsa. Bu benim Noel mucizem olsun ve beni bu acıdan kurtar.

"Noel için tek istediğim ailemin mutlu olması."

"Bu kadar mı?" diyor, kaşlarının arasındaki kırışıklık soruyla birlikte kırışıyor.

"İşte bu kadar."

Noel Baba gülümser. "Sen iyi bir kızsın Quinn Scott ve iyi bir kalbin var. Unutma, bazen kendin için de bir şeyler istemende bir sakınca yoktur."

"Teşekkür ederim. Bu...harikaydı. Mutlu Noeller," diyorum yanındaki koltuktan kalkarak. Parker bana daha fazla işkence yapamadan elini tuttum ve onu pistin çıkışına doğru çektim.

Çift kapının dışına çıktığımızda, dondurucu gece havası üzerimize çöktüğünde, ancak o zaman fark ediyorum... Noel Baba'ya soyadımı hiç söylemedim.

CHAPTER FIVE



QUINN

Bir kız ölmeden önce kaç tane organa sahip olabilir? Bu, cevabına şiddetle ihtiyaç duyduğum meşru bir soru. Parker bana bir gecede, *yıllardır* başka bir erkekle yaşadığımdan daha fazla orgazm yaşattı. O kadar ağrım var ki zorlukla hareket edebiliyorum ama en azından yatağa pasta getirdiğinde ve beni göğsünde yarı yolda uyuyakalana kadar *Grinch*'i izlemeye zorladığında kendimize gelmek için zamanımız oldu.

Şimdi yapmak istediğim son şey, ailemle akşam yemeğine gitmek için akıllara durgunluk veren küçük seks baloncuğumuzu terk etmek. Annem konuyu açtığı andan beri bundan korkuyorum. Yine de, hepimizin aynı yerde olması ve yemeği paylaşmamızın oldukça eğlenceli olacağından eminim. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Ama bu yıl annem tatilleri geçirmek için hepimizi bir araya getirmeye kararlı, buna babam ve yeni eşi de dahil.

"Buna hazır mısın?" Owen karşıma oturup boynundaki kravatı düzeltirken soruyor.

Sadece tüm zamanların en havasız Noel yemeğine katlanmak zorunda kalmayacağız, aynı zamanda bunu şık giyinerek yapmak zorundayız.

Bu da yeni Louboutin'lerimi çıkarmak için bir fırsatım daha olduğu anlamına geliyor, yani sanırım her şey o kadar da kötü değil.

"Sanırım. Umarım erken ayrılır." Önümdeki şarap bardağını elime alıyorum ve büyük bir yudum almadan önce dalgınca çeviriyorum. Parker'ın kendisinininkine dokunmadığını fark etmeden edemiyorum.

Bu gecenin tek iyi yanı ne?

Birbirimizin yanında oturuyoruz.

"Nazik ol, Quinn. Hep birlikte güzel, sakın bir akşam yemeği yiyemez miyiz? Baban ve ben tatillerde bir araya gelebilmek için bazı şeyleri geçmişte bırakmak için gerçekten çok çalışıyoruz. Hepimiz denemeliyiz," diye azarlıyor annem.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine şarabımdan bir yudum daha alıp sandalyeye yaslanıyorum.

O haklı.

Woosah, Quinn.

Masanın altında, Parker'ın elinin sıcaklığını dizimin üzerinde kaydırırken hissedebiliyorum ve bu da şaşkınlıkla sıçramama neden oluyor. Parmakları nazikçe sıkarak bana güvence veriyor ve bir şekilde rahatlıyorum. Gerginliğin vücudumu terk ettiğini hissedebiliyorum.

Owen'ın işi hakkında anlattığı hikâyeyi dikkatle dinlerken yüzünde bir dikkat maskesi beliriyor. Bakışları Owen'inkinden hiç ayrılmıyor, elini her seferinde bir santimetre yukarı kaydırırken başını sallayarak eşlik ediyor.

Yakışıklı profili değişmiyor, peki ya ben? Tüm vücudum onun dokunuşuna tepki veriyor.

Bu da aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Quinn?" diye sesleniyor annem, beni Parker'ın elini hissetmekten alıkoyarak. Boğazımı temizliyorum, telaşlanıyorum. "Öyle mi? Özür dilerim."

"Yemin ederim adını üç kez söyledim. Baban burada dedim."

Başımı sallayıp şarap kadehimi masaya bırakıyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Owen ve Cary ayağa kalkıp onu karşılamak için odadan çıkıyorlar ve Parker ile beni yalnız bırakıyorlar.

Onlar gittikten ve ben sandalyeden kalktıktan sonra eli sırtımın alt kısmıyla buluşuyor ve "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Ben iyiyim. Sadece gerginim. Babamı görmek konusunda. Uzun zaman oldu ve aramız biraz gergin."

"Anlıyorum. Ama bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?" Başımı sallarken ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

Birlikte fuayeye giriyoruz ve babamı yeni eşi Maria ile birlikte ayakta görüyorum.

Onu son gördüğümünden beri daha yaşlı görünüyor. Gözlerinin köşelerinde derin çizgiler var ve kaz ayakları daha belirgin.

Onu gördüğümde kalbimde bir yer ağrıyor. Bir parçam, babasına ihtiyaç duyan küçük kız, ona ulaşmak ve aramızdaki uçurumu kapatmak için can atıyor.

Keşke o kadar kolay olsaydı. Öyle olsaydı, yıllar bu kadar çabuk geçmezdi.

Koyu gri bir spor ceket giymiş, beyaz düğmelerini iliklemiş ve pantolon giymiş. Karısı koyu lacivert bir elbise giymiş, uzun sarı saçlarını yakut bir elmas tokayla yana toplamış.

Kabul etmekten nefret etsem de çok güzel.

"Quinn," diyor babam usulca, tereddütle bana doğru adım atarak. Bana bakarken yüzündeki özlem ve hayranlığı görebiliyorum ve suçluluk duygusu aniden boğazımı pençeliyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, şu anda ne yapmam ya da söylemem gerektiğinden bile emin değilim.

Öne doğru bir adım atıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor, Maria'nın yanına geri çekilmeden önce bir süre oyalanıyor.

Tokalaşması için elimi uzatıyorum ama o elimi hiç sıkıyor, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hızlı ve sıkı bir şekilde sarılıyor.

Bu hiç beklenmedik bir şeydi ve nedense gözlerim doldu. "Merhaba Quinn. Senin hakkında çok şey duydum. Sonunda seninle tanışabilmek çok güzel.

birlikte vakit geçirmek için," diye fısıldıyor kulağıma, sonra çekiliyor.

"Evet, ben de."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve babamın yanına dönüyor. Sonra annem odaya geri dönüyor ve talimatlar vermeye başlıyor. Babamla olan etkileşiminin hatırladığım gibi olmadığını fark ediyorum. İkisi de sorunlarını rafa kaldırmış görünüyor ve bu da savaş çıkmasından korkmadan birlikte oturmayı kolaylaştırıyor.

Annem bir uça, babam diğer uça oturuyor. Maria benim yanıma, Owen da babamın yanına oturdu. Parker annemin yanında. Aferatifler yüzünden bir tartışma çıkmasını bekliyordum ama tam tersi oldu.

Herkes harika bir ruh hali içinde, gülüyor ve eski hikayelerini paylaşıyor. Hiç beklediğim gibi olmadı. Owen bile ana yemeğin yanında patates püresini ağzına atarken rahatlamış görünüyor.

"Annem sessizce boğazını temizliyor ve yemeğimizi bitirdikten sonra keten peçetesini tabağına bırakıyor," diyor, "babanla bu Noel'de birlikte yemek yemek istememizin bir nedeni var."

Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyor ve hafifçe başını sallayarak konuşması için işaret ediyor.

"Son birkaç aydır Maria ile birlikte bir danışmana gidiyoruz. İkinizin iyiliğı ve benim evliliğim için hem bireysel hem de birlikte onarmamız gereken şeyler vardı."

Şok olduğumu söylemek hafif kalır. Söylemelerini beklediğim onca şey arasında bu değildi. Yakınından bile geçmedi.

Bir kez daha Parker'ın elini dizimde hissediyorum, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi güven verici bir şekilde sıkıyor. Şu anda fiziksel dokunuşa tahmin ettiğimden bile daha fazla ihtiyacım var. Masanın altına uzanarak onun elini tutuyorum ve kendi elimle birleştirip kucağıma koyuyorum.

"Sanırım uzun zamandır ikimizi de zorlayan pek çok şeyi geride bıraktığımızı söylemek yanlış olmaz. Değil mi, Stacy?"

Annem önce benim, sonra Owen'ın bakışlarını yakalayarak başını sallıyor. "Bu, ilerlemek için birlikte yapmamız gereken bir şeydi. Biz de istedik ki

İkinizden de özür dilerim. Boşanmaya karar verdiğimizde işlerin zor olduğunu biliyoruz. Siz çocuklar duymamanız gereken şeyler duydunuz ve bu ikimizin de yaşamak zorunda kalacağı bir şey. Sadece bir aile olarak sevgi ve ışık içinde ilerleyebilmeyi umuyoruz."

Konuşmasını bitirdikten sonra Owen'a bakıyorum, o da en az benim kadar şaşırmış görünüyor. Az önce söylediği şeyi nasıl algılayacağımı gerçekten bilmiyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. İstedğim bu *mu*? Hareket etmek
Açı
k
mi? Tekrar bir aile olmak için mi?
mi? "Sanırım denemek istiyorum," diye fısıldadım, sesim o kadar duygu
doluydu ki

Neredeyse benimkine bile
benzemiyor. "Benim de," diye
ekliyor Owen.

Her iki ebeveynimiz de yıllardır görmediğim kadar mutlu görünüyorlar ve içimde bir şeylerin çatladığını hissediyorum. Uzun zaman önce sakladığım kırık ve soğuk bir şey.

Buna ihtiyacım vardı. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla.

"Bunu yıllık bir şey haline getirerek başlayacağız," diyor annem, "Tatillerde bir araya gelmek, Noel'i ve Şükran Günü'nü birlikte geçirmek. Birbirimize sahip olduğumuz ve tatillerde hep birlikte olabildiğimiz için çok şanslıyız."

"İkinizi de özledim ve umarım ilişkimizi daha iyi bir noktaya getirmek için çalışabiliriz. Bu kadar çok özlediğim için özür dilerim. En başta ilişkimizin gerilmesine izin verdiğim için özür dilerim. Annenle boşandıktan sonra iyi bir durumda değildim ve yaptıklarım için kendimden başka kimseyi suçlayamam." Babam bana bakıyor, gözlerinde pişmanlık parlıyor. Aramızın bu kadar kötüleşmesine izin verdiğim için iliklerime kadar hissettiğim pişmanlıkla aynı pişmanlık. Artık neredeyse hiç konuşmuyorduk. Aramızdaki uçurum zaman geçtikçe daha da büyüyordu.

Bu bizim kırılan şeyleri onarma şansımız. İçten içe bunu istediğimi fark etmedim ve incindiğim için bunu bir kenara ittim.

"Bu, dört yılda bir defadan fazla eve gelmen gerektiği anlamına geliyor Quinn. Artık 'işlerim çok yoğun' bahanesi yok," diyor annem, gözlerini kısarak.

"Deneyeceğime söz veriyorum," diyorum kalbimden geçerek. "Eve daha sık gelmek için çaba göstereceğim ve gelemediğim durumlarda FaceTime'dan konuşacağım."

Parker'ın parmakları dizimin etrafında hafifçe geriliyor ve ben de bu dokunuşla rahatlıyorum. Bu onun bana burada olduğunu ve yüksek sesle söyleyemese de beni desteklediğini gösterme şekli.

Bu hayatımın en çılgın haftası ve henüz bitmedi bile. Kim derdi ki kardeşimin en yakın arkadaşıyla aynı yatakta olacağım ve annemle babam aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp tatili birlikte geçireceğiz?

Gerçek bir Noel mucizesi gibi görünüyor. İstemediğim ama yine de memnuniyetle kabul ettiğim bir mucize.

fJtRTi il*

QUINN

"Adımlarında gerçek bir coşkuyla dolaşmanın bir nedeni var mı, Quinn Scott?" Annem mutfağın köşesinden dönüp elindeki nane kabuğunu çaldığımda soruyor. Parker'larda bir gece daha geçirmeye hazırlanırken antam omzumda yükseliyor.

New York'a dönmeme sadece birkaç gün kala, bunu en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdik ve Parker Noel'den nefret eden soğuk kalbimi eritmek için verdiği mücadeleden vazgeçmiyor.

Masum numarası yapıp omuz silkiyorum. "Sebebi yok. Bilirsin işte, şişman adamın ziyareti için aşırı heyecanlıyım."

Alay ediyor. "Keşke daha iyisini bilmeseydim."

İnansızlığı beni gülümsetiyor ve arka planda Tony Bennett mırıldanırken konuyu onun etkinlik planlamasına getirerek konuyu geiştiriyorum.

"Tiyatroda işler nasıl?"

"Güzel bir şekilde şekilleniyoruz, ama endişelenmeyin, tek yapmanız gereken açılış gecesinde küçük elf kostümünüzle ortaya çıkmak ve Noel Baba'nın hediyelerini tutarken güzel görünmek."

"Mkay. Gitmem gerek ama sonra görüşürüz..."

Stacy Scott pek çok şey olabilir ama aptal bunlardan biri değil. Bana şüpheyle bakıyor ve dudaklarını birbirine doluyor. "Tam olarak bildiğimi biliyorsun

Son zamanlarda nerelerdeydin? Yine on altı yaşındaymışsın gibi gecenin bir yarısı gizlice eve geliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Yumurta likörünü elime alıp nane kabuğunu yıkamak için bir yudum alıyorum.

"Ben senin annenim, Quinn Scott. Her şeyi biliyorum ve senin ve bir doktorun çok yakınlaştığınızı da biliyorum."

İçkinin ortasında, Parker'dan bahsedince az miktarda egg nog püskürtüyorum ama bir şekilde geri kalanını yutmayı başarıyorum.

"Ne demek istediğinizden emin değilim."

Oklavayla ezdiği nane şekerlerini yere bırakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sana söyledim, bir anne her şeyi bilir ve ikiniz de pek göze çarpmıyorsunuz. Parker'ı sevdiğimi biliyorsun ve o benim öz oğlum gibi. Sadece dikkatli ol Quinn. New York'ta onu içermeyen bir hayatın var ve ben ikinizin de zarar görmesini istemiyorum."

Sözleri yavaşça içime işliyor ve boğazımda yükselen duyguyu yutkunarak bastırıyorum. Haksız değil... ama bir yanımda Parker'dan uzaklaşmayı düşünmeye gerçekten hazır değil. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum ve sonra gerçeklerle yüzleşebiliriz.

"Biz sadece arkadaşız anne. Bilirsin... Parker ve ben. Biz hep arkadaştık. Sorun yok, tamam mı?"

Hiç ikna olmuş görünmüyor ama başıyla onaylıyor ve kollarını bana doğru uzatıyor. Kolları etrafımda kayarak beni küçük bedenine yasladığında iç geçiriyorum.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Her zaman."

Bir an öylece kaldık, ikimiz de hareket etmiyorduk, ikimiz de bırakmaya hazır değildik. Kaç yaşıma gelirim geleyim ya da ne kadar uzağa gidersem gideyim, her zaman annesine ihtiyacı olan bir kız olacağım ve şimdi olduğu gibi, bazen bir kızın sadece annesinin sarılmasına ihtiyacı vardır.

Dışarıdan Parker'ın geldiğini haber veren bir korna sesi geliyor, ben de geri çekilip gülümsüyorum. "Sonra görüşürüz, tamam mı? Yarın bir paket partisi vereceğiz ve *Bir Noel Hikâyesi* izleyeceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor. Dikkatli ol."

Başımı sallayarak bir parça nane kabuğu daha koparıyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. Parker çünkü gibi eski kamyonuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, lezzetli bir şekilde yenilebilir görünüyordu.

Üzerinde kaslı kalçalarını saran ve ağzımı sulandıran kömür rengi bir pantolon var. Siyah düğmeli bir bluz ve bir çift siyah mokasen ayakkabı ile eşleştirilmiş.

"Bana giyinmemi söylemedin," diyorum ona, kaygan araba yolundan aşağı indiğimde.

Uzanıp çantamı omzumdan alıyor, kendi omzuna atıyor ve sonra uzun, derin bir öpücük için beni kendine çekiyor. Geri çekildiğinde, ayak parmaklarımın giydiğim Uggs ayakkabıların içinde kıvrıldığını fark ediyorum.

Üzerimde böyle bir etkisi var.

"Gerek yok. Sadece ofise geri dönüp imzalanması gereken bazı evraklara bakmam gerekiyor. Sana etrafı göstermek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Tabii sen de istersen."

"Elbette. Keşke bir gün sizi iş başında görebilsem Dr. Grant."

İma kaçırılmadı çünkü iri eli sırtımın alt kısmına kayıyor ve beni kendine çekiyor, diğer eliyle kıcıma vurmadan önce dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor. Sert.

"Fikrimi değiştirip seni burada becermeden önce kamyonu bin Scott," diyor ve içeri girmem için yolcu kapısını açıyor.

"Gerçekten mi?" Etrafımda dolaşıp bana katıldığında söylüyorum. "Hiç Noel müziği dinlemiyor musun? Artık ne tür müzik sevdiğini bile bilmiyorum, çünkü eve geldiğimden beri tek duyduğum hoparlörlerden bangır bangır yükselen Mariah Carey."

Parker başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Noel müziğinden daha iyi ne olabilir Quinn?"

"Bilmiyorum... herhangi bir şey? Gerçekten, her şey."

"Cimriliği bırak. Bu pazarlığa açık değil, aşkım. Kemerini bağla."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup somurtuyormuş gibi yapıyorum, sonra uzanıp hızla kemerimi bağlıyorum. "Tamam."

Parker ofisine doğru otoyola çıkıyor ve arabayı sürerken müziğin sesini açıp kendi yorumuyla "Jingle Bells" şarkısını söylüyor. Ama bu sefer Jingle Balls ve şimdi onun taşaklarını düşünmeden edemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, adamın harika taşakları var. Ne çok küçük, ne de çok büyük, özellikle de benimkiler-

"Quinn?"

Parker'a bakmak için başımı yana çeviriyorum ve durduğumuzu fark ediyorum. Kamyonetin farları antrenmanını aydınlatıyor, kar taneleri rüzgârla birlikte yana doğru düşüyor.

Taşaklarını hayal ediyordum ve durduğumuzu bile fark etmemiştim.

"Evet. Ne diyordun?"

"Diyordum ki, buradayız." Başını sallayarak hafifçe gülüyor.

"Doğru, tamam."

Parker arabadan inip kapımı açmak için etrafımda dolanırken ben de emniyet kemerimi çözüyor ve soğuk hava yüzüme çarpmadan önceki son sıcak saniyenin tadını çıkarıyorum. Şimdiye kadar soğuğa alışmış olmalıydım ama yine de beni şaşırtıyor ve ne zaman dışarı adım atsam iliklerime kadar üşütüyor.

"Hadi, içeri girelim. Hava buz gibi." Parker beni ön kapıya kadar götürüyor, sonra anahtarıyla kapıyı açıp beni içeri sokuyor. Ofisin içi pek sıcak değil ama en azından rüzgârdan ve kardan uzaktayız.

Işık düğmelerine doğru yürüyor ve onları açarak mekânı aydınlatıyor. Sıcak ve davetkâr bir ortam.

doktorun ofisi, ki amacın da bu olduğunu biliyorum. Duvarlar sıcak boz kahverengi bir renge boyanmış, duvarların çoğunda Parker için çerçeveli ödüller ve sertifikalarla birlikte parlak duvar resimleri asılı.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, bekleme odasında dolaşırken her şeyi kavıyorum, "Parker, bu inanılmaz. Çok gurur duymalısın."

"Teşekkür ederim. Sana perde arkasını gezdireyim, hadi." Elini uzattı, ben de hiç duraksamadan avucumu onunkinin içine soktum ve bana ofisi gezdirmesine, hasta odalarını, resepsiyon alanını ve son olarak da kendi ofisini göstermesine izin verdim.

Koyu kırmızıya boyanmış, zamanda geri adım atıyormuşum gibi hissettiriyor. Tamamen ahşap ve bronz kaplamalar var ve köşedeki loş lamba odaya sıcak bir ışık saçıyor. Duvarlarda kitaplarla dolu gömme kitaplıklar var. Tıp dergileri. Dosyalar. Yanlarına birkaç ödül de serpiştirilmiş.

Odanın ortasında büyük bir meşe masa ve arkasında ona uygun bir raf bulunuyor. Masanın kendisi temiz, sadece birkaç dosya ortada duruyor. Bakmak için etrafta dolaştığımda, parmaklarımı cilalı ahşap üzerinde gezdiriyorum ve Owen ve Parker'ın Parker'ın babasıyla balık tutarken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını ve ardından lise futbol takımımız eyalet şampiyonluğunu kazandıktan sonra üçümüzün çekilmiş bir fotoğrafını görünce gülümsüyorum.

"Bunca zaman sonra bu resmi sakladığına inanamıyorum," diyorum, gözlerim onunkilere kayıyor. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, kitaplıklardan birine yaslanmış, dikkatle bakıyor.

"Tabii ki sakladım Quinn. Gitmiş olman seni unutacağım anlamına gelmiyor," diyor sessizce ve kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor.

New York'a gittiğimde geride bıraktığım o kadar çok şey var ki, o kadar çok insan. Parker da dahil.

Yanıma yaklaştı, çerçeveyi elimden aldı ve tekrar yerine koydu, ardından kollarını sıkıca göğsüme dolayarak beni göğsüne doğru çekti.

Vücudumu. Dudaklarının saçlarımın tepesine bastırıldığını hissedebiliyorum. "Şu evrak işleri üzerinde biraz çalışmam lazım, sonra yola çıkarız, tamam mı?"

Başımı salladım. "Elbette. İhmal ettiğim e-postalarımı bakacağım." Doğruyu söylemek gerekirse, buraya indiğimden beri e-postalarımı göz bile atmadım.

Strawberry Hollow. Kendime bu hafta tamamen izin alacağımı söyledim, ancak içimdeki işkolik bunu kontrol etmemek için mücadele ediyor.

Fişimi çekmem ve geçici bir süre için de olsa işimden ayrılmam gerekiyordu.

Uyanık olduğum her anı gözlerimi telefonuma ya da bilgisayar ekranıma yapıştırarak geçirmek zorunda olmamak güzeldi. Ve ne kadar çok zamanımı yaşamak yerine çalışarak geçirdiğimi fark etmemi sağladı. Dört yıldır New York'ta yaşıyorum ve şehri neredeyse hiç tanımıyorum.

Sonraki bir saat boyunca sosyal medyada geziniyorum ya da en azından geziniyormuş gibi yapıyorum. Parker çalışırken gözlerim ondan ayrılamıyor. Yazmanın bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi? Her bir dosyayı tarıyor, her birinin üzerine ustalıkla bir şeyler karalıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış.

İşinde tamamen kaybolmuş.

Parker Grant tek başına seksi, ama Dr. Grant? Bu tamamen yeni bir oyun. Yaydığı enerji... odaya hükmediyor.

On dakika daha çalışmasını izledikten ve geçen her saniye daha da tahrik olduktan sonra artık dayanamıyorum. Telefonumu oturduğum deri koltuğa fırlatıyorum ve sessizce masasına doğru ilerliyorum. Kendimi kenara çekiyorum ve ayaklarımı sarkıtıyorum, botlarımı çıkarıyorum ve ikisi de ofisin zeminine düşüyor.

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun Quinn?" diye homurdanıyor, ben ayağımı kucağına sokup sikinin üzerinden geçirerek pantolonunun kumaşına sürtünürken.

Masum numarası yaparak, "Bilmiyorum, işe yarıyor mu?" diye sordum.

Parker kalemi bırakıyor ve ofis koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Belki."

Belki, ha?

Öne doğru eğilerek, pantolonunun tokasına ulaşana kadar elimi gömleğinin önünden aşağı ve taş gibi sert karnının üzerinden geçiriyorum. Geniş kalçalarının arasında durmak için masasından atlıyorum ve sandalyesini nazikçe geri itmek için ayağımı kullanıyorum, böylece dizlerimin arasına düşebiliyorum.

Tokasına bir kez daha uzanıyorum, kemerini hızla açtıktan sonra pantolonunun düğmesiyle uğraşmaya başlıyorum. Düğme açıldıktan sonra fermuarı aşağı çekiyorum, rimelli kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve yüzündeki şehvet dolu ifadeyi içime çekiyorum.

O kadar yakışıklı ki, vücudum alev alev yanıyor.

Fermuarı indirdikten sonra boxer külotunun içine uzanıyorum ve yumruğumu sikinin etrafına sarıyorum. Elim kadife sertliğiyle birleştiği anda keskin bir tıslamayla emiyor.

"Quinn." Onu yavaşça pompalarken inliyor, başparmağımın pedini kullanarak horozunun başının etrafındaki precum boncuklarını yayıyor, altındaki hassas noktaya özel dikkat gösteriyor. Bir saniye daha kaybetmek istemediğim için öne doğru eğilip onu ağzıma alıyorum, ellerim sikinin etrafında dönüp ağzımın ritmiyle birlikte dönerken hafifçe emiyorum.

Parker Grant'e diz çöktürmek istiyorum. Ne kadar kısa olursa olsun, bu haftayı hatırlamasını istiyorum. Dizlerimin üzerinde onun sikini yaladığımı düşünmeden bir daha asla bu sandalyeye oturamamasını istiyorum.

Elleri saçlarımın arasına girip sıkıca yumruk yaptığında, boğazımın arkasına ulaşana kadar onu daha derine çekiyorum. Ne kadar derin olduğu ve boyutuyla, yardım edemem ama hafifçe öğürüyorum, sadece göğsünden patlayan derin bir inilti ile ödüllendiriliyorum.

"Lanet olsun, aşkım. Sikimi alırken çok iyi görünüyorsun."

Kelimeler dudaklarından öylesine nefes nefese, öylesine inanılmaz derecede ateşli dökülüyor ki, bu sadece onu daha fazla memnun etme isteğimi artırıyor.

Yüzündeki saf hürmet ifadesi beni ayaklarının dibindeki şehvet havuzuna daha da yuvarladı.

Tanrı gibi görünüyor.

Parker'ı şu anda tanımlamanın tek yolu bu.

Sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum, onu alabildiğim kadar derine alıyorum, sikinin başının boğazımın arkasına çarpmasına izin veriyorum, ta ki saçlarımı çekip ağzımı bir patlamayla ondan çekene kadar.

"Boşalmak üzereyim Quinn ve boşalacağım tek yer senin için," diyor ve aniden sandalyeden kalkıp dizlerimden kalkmama yardım ediyor. Uzanıp elimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Sana bir keresinde ağzının başını belaya sokacağını söylemiştim, ama gerçekten de seni beladan uzak tutacak gibi görünüyor," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarıma sürtmek için eğiliyor. "Senin içinde olmak için bir saniye daha bekleyemem."

Ben daha cevap veremedim, beni de yanına alarak ofisinden dışarı çıkıyor ve onunkine komşu olan odaya giriyor. Muayene masası olan bir hasta muayene odası.

Hemen aklıma yaramazlık geliyor ve Dr. Grant'in o masada bana yapmasını istediğim her şeyi düşünüyorum. Hmm.

Parker'ın elini bırakıp ona doğru dönüyorum ve gerçek bir oyuncu gibi elimin tersini alnıma götürüyorum. "Oh, Dr. Grant, çok hastayım." Sözlerimin arasında dramatik bir şekilde öksürüyorum. "Sanırım kendimi daha iyi hissetmem için size ihtiyacım var."

Parker'ın kaşları kalkıyor ve boğazını temizlemeden önce dudaklarında bir sırtıma belirliyor ve hızla karakterine bürünüyor.

"Bayan Scott, sizinle ilgilenmekten memnuniyet duyarım. Ancak sorununuzu doğru bir şekilde teşhis edebilmem için çok kapsamlı bir muayene yapmam gerektiğini anlamalısınız. Gördüğünüz gibi, pek çok hastalık belirtilere göre farklı şekillerde kendini gösterebilir."

Aman Tanrım. Doktor konuşmasının bu kadar ateşli olacağını kim bilebilirdi?

Kendimi seks delisi bir aptal gibi ona fırlatmaya hazırım ama bunun yerine dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. "Elbette. Bu korkunç ağrıdan kurtulmak için ne gerekiyorsa..."

İşte bu yüzden Hollywood'da değil pazarlamada çalışıyorum. Ben berbat bir oyuncuyum.

"Pekâlâ. Lütfen muayene masasına oturun ve kıyafetlerinizi çıkararak başlayın," diyerek tezgâha doğru yürüdü ve kutudan bir çift eldiven aldı. "Muayene için."

Ben kıyafetlerimi çıkarırken, gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, her santimetrekareyi içmek için zaman ayırıyor. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar açıkta, bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Yine de çıkardığım her parçada gözlerinin yanıyor gibi görünmesi bana devam etmem için güven veriyor.

Parker iri ellerini lateks eldivenlerin içine sokuyor ve iki adımda önüme geçip bana bakıyor. Demek gerçekten rolünü oynuyor.

"Hepsi, Bayan Scott."

Yutkunarak sütyenimin kancasını hızla açtım ve serbest kalmasına izin verdim, sonra erkek şortunu kalçalarımın altına sürükledim, bakışlarının ziyafet çekmesi için beni tamamen çıplak bıraktım.

"Teşekkür ederim. Lütfen muayene masasına oturun."

Ses tonu profesyonel ve sert, ancak altında zorlukla tutunduğu kısıtlamayı duyabiliyorum.

Bana söyleneni yapıyorum ve kendimi muayene masasının üzerine kaldırıp hafifçe geriye doğru çekiliyorum. Meme uçlarım sertleşmiş ve odadaki serin hava akımından ya da belki de Parker'ın bana bakışlarından dolayı diken üstünde duruyor.

"Eğer arkanıza yaslanırsanız, sınavıma başlayacağım."

Parmakları ayağımın kemeri boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde ilerliyor, baldırlarımın üzerinden uyluklarımın birleştiği yere kadar çıkıyor ve burada yukarı doğru devam etmeden önce merkezimi zar zor okşuyor. Onun dokunuşu altında hareketsiz kalmak imkansız.

En iyi ve en kötü alay türü, parmaklarının vücudumu keşfettiğini hissetmektir.

"Nerenizin acıdığını söyleyin Bayan Scott," diyor eğilirken, sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve zaten soğuk olan tenimde tüylerim diken diken oluyor. Dokunduğu her yer yanıyor gibi görünüyor. Sadece onun söndürebildiği ateşli bir yol. Sadece onun taşıdığı bir söndürücü.

"E-Her yerde." Sesim zayıf çıkıyor. Kendimi tamamen o ana kaptırmışım ve kelimeleri zorlukla oluşturabiliyorum.

Her yerim onun dokunuşuyla yanıyor.

"Burası mı?" diye soruyor, parmaklarını göğsümün alt tarafında gezdiriyor, eldivenli başparmağının ucunu meme ucumun hassas tepesine değdiriyor ve dokunuşuna doğru eğilmeme neden oluyor.

"Evet."

Her iki elini de kullanarak göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor ve bacaklarım birbirine o kadar sıkıca bastırılana kadar masaj yapıyor ki ağrımaya başlıyorlar. Yine de bu, içimdeki acıyla kıyaslanamaz bile.

Beni "incelerken" gözlerim ondan ayrılmıyor ve yüzündeki ciddi ifadeye neredeyse güleceğim. Vücuduma o kadar dikkatle odaklanıyor ki.

"Peki ya burası?"

Parmakları karnımdan aşağıya, kalçalarımın doğru ilerliyor ve onları nazikçe açıyor, taklit oyunumuzdan dolayı ne kadar ıslak olduğumu görünce göz bebekleri büyüyor.

Onu isteme şeklimde kesinlikle sahte bir şey yok. "*Kesinlikle* orada."

Etrafımızı saran hava o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Tek konsantre olabildiğim şey ellerinin üzerimdeki hissi, kalçalarımı daha geniş açtığında takdirle mırıldanması.

"Daha iyi hissettirmek için ne yapabileceğime bakacağım." Başparmağını zonklayan klitorisimin üzerinde gezdirdikten sonra dudak büküyor. O ovdukça tırnaklarım masaya batıyor ve parmağının her darbesinde tüm vücudum aşırı hızlanıyor. "Sorunun ne olduğunu görmem gerek."

Serin havanın klitorisime çarptığını hissedene ve parmakları gidene kadar kendimi tekrar tekrar başımı sallarken buluyorum. Kendini masanın sonundaki tabureye yerleştirdi.

muayene masasına yatırdı ve beni açarak en hassas yerlerime dikkatle baktı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel amcığa sahipsin, aşkım," diye mırıldanıyor Parker alçak sesle ve kısık sesle. "Bütün gün ona bakabilirim."

Ellerindeki kauçuk muayene eldivenleri göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor ve ağzını klitorisimin üzerine kapatıyor, sertçe emiyor, parmaklarını içime kaydırıyor ve onlarla beni kabaca beceriyor.

"Tanrım, Parker." Nefes nefese, saç tellerini parmaklayarak onu kendime daha da yaklaşıtıyorum, çünkü bu hala yeterli değil, daha fazlasına ihtiyacım var.

Hayal kırıklığımı hissetmiş olmalı çünkü ağzını benden çekip pantolonunun düğmelerini açmaya ve sikini serbest bırakmaya başladı. Çok sert ve FİL gibi. Aletin kalın başı uzun süre inkar edildikten sonra kırmızı ve kızgın. Kollarını kalçalarımın dolayarak beni muayene masasının ucuna doğru çekiyor ve tek bir hamlede içime giriyor, ikimiz de bu bağlantı karşısında nefes nefese kalıyoruz.

Bu pozisyonda, o çok derinde ve ben o kadar dolu hissediyorum ki başım dönüyor. Seks hiç böyle hissettirmemişti. Çok iyi. Mükemmel. Onunlayken kendimi hiç bu kadar başka biriyle uyum içinde hissetmemiştim.

"Çok iyi hissediyorsun." Homurdanıyor, sertçe itiyor. Kirli sevişmemizin sesi muayene odasını dolduruyor, duvarlarda yankılanıyor. Kaba, düzensiz nefesleri, daha fazlası için yalvarışlarım, içimde sallanırken ritimle birbirine çarpan derinin sesi.

Orgazmımın geliştiğini hissediyorum; neredeyse onu kavrayabiliyorum, ama hala ulaşamayacağım bir yerde. Bu geceki ön sevişme vücudumu gerginleştirdi ve kendimi tamamen düşmeye hazır bir şekilde sınıra doğru ilerlediğimi hissedebiliyorum.

Parker itişlerini yavaşlatıyor, aramıza bakıyor, beni doldururken sikini izliyor. Beni daha da açmak için başparmaklarını kullanıyor ve ben onun etrafında sıkılaştığımda tıslıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Tekrar içime giriyor, o kadar derin ve sert ki ayak parmaklarım kalçalarının yanlarında kıvrılıyor.

"Benim için gel, aşkım," diye emrediyor, parmağını klitorisime bırakıyor. Temas, orgazmımın ortaya çıkması için gereken tek şey, vücudum serbest bırakılarak sıkılaşıyor.

"Parker." Orgazmım boyunca beni becermeye devam ederken masanın üzerinde kıvranarak inliyorum. Zonklayan, hassas klitorisim için çok fazla zevk alarak parmaklarına karşı koyuyorum.

"Aferin kızıma, aynen böyle. Sikimi ıslat."

Kendini derinlere yerleştiriyor, bir eli kalçamı tutuyor, diğeri boğazıma gidiyor ve boşalırken hafifçe kavırıyor. İçime boşalırken küçük, sıkı itişlerle boşalırken titrediğini hissedebiliyorum. Döllerıyla dolup taşıyorum ve bu hızla bağımlısı olmaya başladığım bir duygu.

Orgazmın mutluluğundan kurtulduğumuzda çenesini kavrayıp sırtıyorum. "Eğer tüm hastalarınıza böyle davranıyorsanız, kasabadaki en popüler doktor olmanıza şaşmamalı, Dr. Grant."

"Şehirdeki *tek* doktor benim, Quinn."

Anlambilim.

CHAPTER SEVEN



QUINN

Ofisinde beklediğimden uzun süren moladan sonra, hiç de şikayetçi değilim, gece için Parker'ın evine geri dönüyoruz. Ön kapı açılır açılmaz Marshmallow bize doğru hızla geliyor, öpücükler ve bir kova dolusu salyayla saldırıyor.

"Merhaba, tatlım puf. Bundan sonra sana böyle sesleneceğim. Anladın mı... Marshmallow... puf?" Köpek dünyadaki en tatlı bebek olduğu için yüksek perdeden bir bebek sesiyle konuşuyorum ve Parker ön kapıyı kapatırken sadece başını sallayıp gülüyor.

Kar yağışı yüzünden hâlâ ıslak olan paltolarımızı askıya asıyor ve geniş omzunun üzerinden seslenerek mutfağa giriyor: "Senin için büyük planlarım var Quinn Scott."

"Öyle mi? Peki bu planlar nelerden oluşuyor?" Sesim tahrik edici bir tonda çıkıyor. Elimde değil; adam beni kendisine bağımlı hale getiriyor.

"Pis kız. Kurabiye yapacağız." Sırıtarak bir kutu un çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Var mısın, Varyemez?"

"Har, Har. Evet, kurabiye yapmaya hazırım."

"En son ne zaman kurabiye yaptın?"

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, granit adanın üzerinden kurabiyeleri pişirmek için gerekli malzemeleri ve her şeyi dizdiği yere doğru eğiliyorum.

"Daha çok en son ne zaman bir şey yaptım? Dürüst olmak gerekirse

en son ne zaman yemek yaptığımı hatırlamıyorum. Öğünlerim genellikle ofisten paket servis ya da eve dönerken bir dilim pizzadan oluşuyor. Süper sağlıklı, biliyorum."

Parker başını sallamadan önce kaşlarını çatıyor. "Sanırım beslenme konusundaki dersimi sonraya saklayabilirim. Kendine daha iyi bakmalısın canım. Otuz yaşına gelmeden ölene kadar çalışacaksın."

Bunu defalarca duydum, annemden, Owen'dan. Arkadaşlarımdan bile.

"Evet, şey, rahatladığım bu yeni şeyi deniyorum, bu yüzden işlerin nasıl gideceğini göreceğiz. Ayrıca, iş yerinde gerçekten büyük bir terfi alacağım, bunun için çok çalıştım ve terfiyi aldıktan sonra işte çok fazla zaman geçirmem gerekmeyecek. Bu pozisyon bir asistanla birlikte geliyor ve bu harika olacak."

Günümün nasıl geçtiği ya da gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, beni dikkatle dinliyor ve yüzündeki ifade gerçekten önemseydiğini gösteriyor.

"Yapamayacağın bir şey var mı?" Alay ediyorum. "Sen bir doktorsun, hem de çok iyi bir doktorsun. Huzurevinde gönüllü çalışıyorsun ve bir tür seks tanrısısın. Kurabiye bile pişiriyorsun. Sen mükemmel bir erkeksin."

"Hayır, kimse mükemmel değildir Quinn. Herkesin hataları vardır, ben de dahil," diyor.

Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. "Mükemmel adam diyor. Bazen garip hissediyorum. Seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Yani, birlikte büyüdük. En sevdiğin filmi ve her dikiş attırdığın zamanı biliyorum. En sevdiğin sporları. Bekaretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın. Ama sonra, bazen seni hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Şu anda olduğun adamı."

"Beni tekrar tanı, Quinn. Ben hâlâ o tanıdığın çocuğum ama artık bir erkeğim. Yıllar içinde ikimiz de değiştik."

Yatağına düştüğümden beri yüzüncü kez, önümüzdeki birkaç günü ve her şey bittikten sonra yine yüzlerce mil uzakta olacağımı ve uyuklu, küçük kasabamın bir kez daha arka planda kalacağını düşünüyorum.

"Ben gidiyorum Parker. Bunu biliyorsun."

Başını sallıyor, granite yaslanırken yüzünde meraklı bir ifade var. Elbise gömleğinin kumaşı kollarını sarıyor.

"Neden kaçmaya bu kadar hazırsın?"

Soru beni şaşırtıyor, doğrudan göğsüme öyle bir kuvvetle çarpıyor ki bir adım geri atıyorum.

"Hiçbir yere kaçmıyorum Parker. New York artık benim evim. Strawberry Hollow değil. Artık değil. Hayatım orada. Kariyerim, arkadaşlarım, dairem. Lütfen, değiştiremeyeceğimiz şeyler için endişelenerek birlikte geçirdiğimiz azıcık zamanı mahvetmeyelim. Hadi şu kurabiyeleri pişirelim, tamam mı?"

Bir an sadece bana bakıyor, gözleri fırtınalı ve karanlık, sonra başını sallıyor ve buzdolabına doğru yürüyüp bir kutu yumurta alıyor.

Sahip olduğumuz son zamanın tadını çıkarmak istiyorsak, aramızdaki rahat şakalaşmaya geri dönmeliyiz.

"Hey, Alexa, 'Rockin' Around the Christmas Tree'yi çal," diyorum usulca, adanın etrafında dolaşıp onun yanındaki yerimi alarak.

Benim bile akılda kalıcı olduğunu kabul edebileceğim Noel klasiği hoparlörden süzülüyor ve Parker'ın dudaklarının bir gülümsemeyi bastırırken düzleştiğini görebiliyorum.

"Şimdi gel bana ne yapacağımı göster çünkü o kadar uzun zaman oldu ki unuttum. Kesiciler nerede?"

Bir saat sonra hamuru açmıştık ve etrafımızdaki her şeyin üzerinde kesme tahtasından daha fazla un vardı.

"Tamam, en sevdiğiniz Noel filmi. Sakın 'hiçbiri' deme. Seçmek zorundasınız. İzledikleriniz arasında en iyisi hangisi?" Parker ağaç şeklindeki kesiciyi düzleştirilmiş hamur üzerinde kullanırken soruyor. Güçlü elleri her hareketinde esniyor ve Tanrım, Parker'ın ellerini birçok şey için kullandığını görene kadar ellerin ne kadar seksi olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Düşünürken dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"En sevdiğim derken hangisinden en az nefret ettiğimi mi kastediyorsun?"

Gülüyor. "Evet, o."

"Seninki ne?" Parmaklarım kesicinin etrafındaki şekerli kurabiye hamurunu dikkatlice koparıyor ve geride mükemmel bir zencefilli kurabiye adam bırakıyor.

"Ya *Elf*, ya da Tim Allen'lı *Noel Baba*."

Parmağımı boğazıma sokarak öğürüyormuş gibi yapıyorum. "Will Ferrell. Ondan nefret ediyorum. Neden bilmiyorum, onda beni rahatsız eden bir şey var. Tüm zamanların en sevmediğim aktörü. *Özellikle* de Noel'le ilgili herhangi bir şeyde."

"Bunu söylediğine inanamıyorum," diyor Parker, yüzü şaşkınlıkla kaplı. "Adam Hollywood Şöhretler Kaldırımı'nda ve sen ona bu şekilde saygısızlık mı edeceksin?"

"Tanrım, nesin sen, Will Ferrell hayran kulübünün başkanı mı? Hiç komik değil ve çok yalaka."

Parker bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra başını sallayıp kapatıyor. Çenesinin çalıştığını görebiliyorum.

Sonra bir baktım, bana un fırlatıyor, yanağıma tozlu bir pufla iniyor.

Konuşamayacak ya da cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Parker Grant az önce bana un fırlattı. Yüzüme.

Aşağıya baktığımda, eski kaşmir kazağımı örttüğünü görünce irkiliyorum. Bu. Bu. Savaş.

Hiçbir şey söylemedim bile. Sadece bana en yakın şeylerden birini alıyorum, ki o da bir yumurta oluyor ve tam da onun kendini beğenmiş kafasının üstünde kırıyorum. Yumurtanın sarısı saçlarından yanağına akıyor ve yüzündeki ifade?

Paha biçilemez.

Tekrar tekrar izlemek için para ödeyeceğim bir film. Parker'ın nutkunu tutabilmek nadir rastlanan bir şey.

Sırtarak geri çekiliyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, zerre kadar geri adım atmıyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, aşkım?"

Yüzünden aşağı kayan akmış yumurtayı alıp tezgâhın üzerine fırlatıyor, gözleri benimkileri yakaladığında kararıyor ve bir an için yumurtayı söylediğime pişman oluyorum.

Sadece bir saniyeliğine.

Bakışları yırtıcı bir hal alıyor ve ben de topuklarımın üzerinde dönüp kaçmaya çalışıyorum. Kendi isteğimle gitmemin imkanı yok, beni istiyorsa önce yakalaması gerekecek.

Kolları belime dolanıp beni sert bedenine doğru çekmeden önce altı adım atabildim. Elleri krema dolu ve hızlıca yüzümün her yerine sürmeye başlıyor, ta ki görüşüm krema ile dolana ve her yer krema ile kaplanana kadar.

"Kaçabilirsin, Küçük Scott, ama ben seni her zaman yakalayacağım." Sözleri kulağıma sıcak ve lezzetli geliyor ve bedenim kendi isteğiyle hareket ederek ona doğru bastırıyor.

"Sen başlattın."

Parmakları karnımdaki kumaşın altından kayıyor, sonra onu yumruk yapıyor ve beni dudaklarının sadece bir nefes ötemde durduğu yere çeviriyor.

"Ve bunu bitireceğim."

Daha sonra, ikimiz de çıplak ve hâlâ una bulanmış bir halde mutfak zemininde birbirimize dolanmışken, kendimi Parker'la birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu düşünürken buluyorum. Onun kollarındayken diğer her şeyi unutmak. Zahmetsiz.

Ve bu korkutucu olduğu kadar heyecan verici de.

Başım onun göğsünde, vücudumun diğer kısımları kısmen onun üstünde, kısmen de mutfak serin fayanslarında. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bile hatırlayamıyorum, sadece ikimiz de tamamen doymuş durumdayız ve geçmişimizden hikâyeler anlatıp gülüyoruz.

Bunu bu kadar kolay yapan şeylerden biri de bu. Parker her zaman hayatımda kalıcı bir demirbaş olmuştur. Beni neredeyse benim tanıdığımdan daha iyi tanıyor.

zaman zaman kendim.

Beni tutarken tembelce parmaklarını omurgamda gezdiriyor, bizi mutfak zeminindeki yerimizden kaldırmak için acele etmiyor.

"Kurabiye pişirmemizi istediğimi söylediğimde aklımdaki şey tam olarak bu değildi." Gülüyor. "Ama... Ne zaman istersen Noel kurabiyesi pişirmeye hazırım, aşkım."

"Beni kışkırtma. Kirlendiğinizi görmeye her zaman hazırım, Dr. Grant. Kurabiyelerden kurtulan oldu mu?"

Çok yüksek olduğu için aslında hiçbir şey göremesem de adanın üzerinden bakmak için hafifçe yükselip soruyorum.

Parker gülüyor ve tüm iri vücudu altımda gürlüyor, "Sanmıyorum ama yine de eğlenceliydi. Ayrıca sana dört saat boyunca Noel müziği dinlettim ve birlikte kurabiye pişirmeye bile çalıştık. Sanırım bu bahsi ben kazanacağım, Küçük Scott."

Arkama yaslanıp gözlerimi kısıyorum. "Hayatta olmaz. Seni parlak yeşil taytlar içinde hoplayıp zıplarken görmek mükemmel bir veda hediyesi olacak. Videoya çekeceğim, böylece sonsuza dek saklayabilirim."

Parker hırlıyor ve beni yuvarlayarak vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor ve birdenbire bahis ve Noel'le ilgili her şey ikinci planda kalıyor.

Ertesi sabah kendimi Parker'ın kollarından sıcacık, fazlasıyla rahat yatağına sürüklüyorum ve bir çift tayt ve kazak giydikten sonra iyice sikilmiş saçlarımı fırçalıyorum. Umarım annem eve geldiğinde fazla dikkat etmez çünkü dudaklarım bile Parker'ın öpücükleri yüzünden kızarmış ve şişmiş görünüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, başını banyonun kapısından uzatarak.

"Hayır mı?"

Gülerek eğiliyor ve yatak odasına dönmeden önce başımın tepesine hızlı bir öpücük konduruyor. Bugün üzerinde bir Chicago

Avalanches kapüşonlu sweatshirt ve solmuş bir kot pantolon... Doğruyu söylemek gerekirse, ellerimi onun üzerinden zorlukla çekebildim.

Bu adamın giydiği her şeyin içinde nasıl bu kadar nefis görünebildiği beni aşıyor.

Benim aksime, gündelik kıyafetlerin çoğunda otoyolun altında yaşayan biri gibi görünüyorum.

Bana sorarsanız tamamen haksızlık.

"Gidelim Quinn," diye sesleniyor Parker evin içinden bir yerlerden. Anahtarlarının şingırdadığını duyabiliyorum ve yüksek sesle inliyorum.

Hemen gece çantamı alıp oturma odasında Parker'a katılıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Gülüyor, kolunu boynuma doluyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Her şey yoluna girecek. Sadece normal davranacağız."

"Evet."

Ünlü son sözler.

"Yarın için heyecanlı mısın?" Owen annemin meşhur fıstık ezmeli toplarından bir parça daha ağzına atarken soruyor.

"Sanırım öyle. Babamla aramızdaki şeyler hâlâ biraz tuhaf ama o çabalıyor, ben de çabalamak zorundaymışım gibi hissediyorum."

Owen başını sallar. "Muhtemelen bir süre daha böyle olacak, kardeşim."

O haklı, ama en azından babam deniyor. En azından birbirimize borçluyuz. dene.

Annem önümüze bir tabak daha Noel ikramı koydu ve benim Midem gurulduyor. Bugün yediğim bu kadar şekerle eve döndüğümde her gün spor salonunda beş mil koşmam gerekecek. Tüm bunları yiyip de 5 kilo almamam mümkün değil.

Keşke vücudum bu şekilde çalışmasaydı. İç çekiyorum.

"Ye, Quinn. Kim bilir bir daha ne zaman evde olursun da seni gerçekten besleyebilirim. Bir deri bir kemik kalmışsın. Yediğin onca şey yapışmıyor tatlım," diyor annem.

"Anne, lütfen. Bu gezegende bir deri bir kemik olarak adlandırılabilceğim son şey."

Yanımda bir dürtme hissediyorum ve Parker'ın gözlerini bana diktiğini görmek için ona bakıyorum. Eğiliyor, dudakları zar zor kulağımın kabuğuna değiyor. "Bir daha kendin hakkında kötü konuştuğunu duyarsam, seni dizime yatırıp kışına bir şaplak atacağım."

Aman Tanrım.

Başımın tepesinden boynuma doğru yayılan bir kızarıklıkla yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Kardeşim, en iyi arkadaşı, lanet odanın karşısındayken böyle bir şey söylememiştir!

"Tamam, neler oluyor?" Owen havlıyor, gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. "Siz...bekleyin. Siz... sevişiyor musunuz?"

"Tanrı aşkına, Owen, sevişme deme. Sen ergen değilsin," diye takılıyor annem.

Masaya doğru yürüyüp Parker'ın yanına oturuyor ve tabaktaki buzlu şekerli kurabiyelerden birini alıyor,

"Belli ki cinsel ilişkiye giriyorlar ve bunu kız kardeşiniz için çok garip bir hale getiriyorsunuz."

Bu hayatımın en kötü anı. En azından bundan oldukça eminim. Keşke yer gerçekten açılrsa ve beni bütün olarak yutsa. Acıma son verin. Lütfen.

"İkiniz de susar mısınız?" diye bağırarak yüzümü kapattım. "Öncelikle, biriyle yatıyor olsam bile, bunu kimseyle tartışmam gerekmiyor, hele Noel yemeğinde hiç! İkincisi, Parker'la aramızda hiçbir şey yok. Biz arkadaşız, çocukluğumuzdan beri hep arkadaştık."

"Aslında bu doğru değil."

Başımı çevirip Parker'a bakıyorum, çenem açık kalmış. Neler oluyor böyle?

"Owen, kız kardeşinden hoşlanıyorum ve bunu yüksek sesle söylediğim için gözlerinin moraracağından emin olsam da, onun peşinden gideceğim ve umarım bunu sorun etmezsin çünkü bu durum değişmeyecek."

İnleyerek başımı arkaya attım ve "Parker!" diye mırıldandım.

"Ne?" Omuz silkiyor, eski kapüşonunun içinde omzu hafifçe eğiliyor. "Bu doğru ve bir şeyleri saklamak kimseye bir şey kazandırmaz."

Kafamı kaldırdığımda Owen'ın gözlerinin ikimiz arasında gidip geldiğini ve çenesinin sertleştiğini görüyorum. Kısmen şaşkın ve kısmen kızgın görünüyor ve şu anda hangisini tercih edeceğimden emin değilim.

"Yani, birlikte
misiniz?" "Hayır,"
dedim.

"Sayılır," diyor Parker.

Ona doğru dönüyorum. "Bu, ailemle birlikte masada yapmamız gereken bir konuşma değil, kesinlikle özel olarak yapmadığımız bir konuşma."

Adam belli ki aklını kaçırmış. İki gün içinde uçağa atlayıp eve döneceğim.

Aramızda her ne oluyorsa her zaman bir son kullanma tarihi vardı ve bunu bildiğini sanıyordum.

"Ne yani, evde olduğunuz süre boyunca sadece... birbirinizle seks mi yapıyordunuz? Gerçekten mi Quinn?"

Şimdi kızgıyım. Owen'ın küçümseyici, yargılayıcı üslubuna ya da en başta beni yargılamasına ihtiyacım yok. Artık ergen değilim ve onu ne kadar sevsem ve saygı duysam da bu benim hayatım ve kendi kararlarımı kendim veririm.

"Kapa çeneni, Owen. Parker'la seks yapmak istersem yaparım ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok. Bazen artık on altı yaşında olmadığımı ve ne senin ne de bir başkasının bana nasıl yaşayacağımı söylemesine ihtiyacım olmadığını unutuyorsun."

hayat." Sandalyeden aniden kalkıyorum, tahta gürültüyle yere sürtünüyor. "Parker ve ben birlikte olsaydık çok mu kötü olurdu?"

"Hayır," diye kekeledi Owen, "Ben sadece... Bilmiyorum, Quinn. O benim en iyi arkadaşım, ailemden biri gibi."

"Kız kardeşin hakkında hissettiklerimin ailevi bir yanı yok," diye ekliyor Parker.

Neden bu kelimeler bende en ufak bir karıncalanmaya neden oluyor? Çünkü ben açıkça dengesizim, işte bu yüzden.

"Bak, Quinn'le birlikte olmanız umurumda değil, tamam mı? Sadece beni şaşırttı, hepsi bu. Yani, hepimiz çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve sanırım bunu beklemiyordum. Kızgın değilim. Quinn haklı, bu onun hayatı."

"Biz birlikte değiliz," diyorum tekrar. Çünkü her ne kadar bunu söylediği için ona minnettar olsam da, Parker'la birlikte olmadığımız gerçeği değişmiyor. "Biraz hava almam lazım."

Kimse tek kelime daha edemeden topuklarımın üzerinde dönüp ön kapıya doğru kaçıyorum. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda serin hava yanaklarıma çarpıyor ve oturduğumdan beri ilk kez tam nefes alıyorum.

Yudum yudum içime çekiyorum, durduramadan sarmal haline gelen durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Yavaş yavaş, hızla atan kalbim yavaşlıyor ve artık boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum.

Tanrım, ben ne yaptım?

Bir yanımla Parker'a bulaşmamam gerektiğini çünkü işlerin ne kadar karışabileceğini biliyordu ve belki de dinlemeliydim çünkü bu tam bir karmaşa.

Hepsini.

Benim Parker'a olan hislerim, onun bana olan hisleri. Benim yüzlerce mil uzakta yaşıyor olmam ve onun burada, memleketimizde, ayrılma planı olmadan yaşıyor olması.

Bunun kardeşimin en iyi arkadaşıyla bir haftalık bir kaçamak olması gerekiyordu, yasak, heyecan verici bir arkadaş buluşmasıydı ve daha başlamadan bitecekti.

Düşüncelere daldığım bir anda ön kapı açılıyor ve Parker aniden yanımda, verandanın parmaklıklarına yaslanmış, karanlığa bakıyor. İlk başta hiçbir şey söylemiyor.

İkimiz de yan yana duruyoruz, ikimiz de tam olarak ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz.

Sonunda konuştu.

"Sen hazır değilken orada bir şey söylediğim için özür dilerim ve bunu sana önce özel olarak söylemediğim için de özür dilerim. Ama hissettiklerim için üzgün değilim Quinn."

Alt dudağım hafifçe titriyor, gözlerimde sıcak, yakıcı yaşlar birikiyor. Bugün çok fazla duyguyla doluydu ve hepsini sindirmekte zorlanıyorum.

"Aşkım, bana bak, lütfen," diye yalvarıyor.

Bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve gözlerindeki hüznü görünce keskin bir nefes çekiyorum. Kendime toparlanmam gerektiğini söyleyerek kendi gözyaşlarımı siliyorum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Bu iş karmaşık bir hal aldı Parker ve ben karmaşıklıktan nefret ederim," diyorum sessizce.

Parker başını sallıyor ve sonra elime uzanıyor. Parmakları benimkilerle birleşiyor ve bir anlığına onun sıcaklığına yaslanıyorum. Onun yanındayken kendimi her zaman güvende ve şefkatli hissediyorum, bu da kalbimle kafam arasındaki savaşın şiddetlenmesine yardımcı olmuyor.

"Neden karmaşık olmak zorunda? Benim gibi hissettiğini biliyorum Quinn. Yıllardır aynı şeyi hissediyorum ama artık bu görmezden gelebileceğim bir şey değil. Bu öylece çekip gitmene izin verebileceğim bir şey değil," diye fısıldıyor ve çenemi kavrayarak başımı ona doğru çeviriyor. Gözlerimiz kilitleniyor. Sabit. Yoğun. Her şeyi tüketen. "Seninle geçen hafta inanılmazdı Quinn ve senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Her ilişkinin olması gerektiği gibi doğal hissettiriyor. Kolay olacağını söylemiyorum ve bunu nasıl yapacağımızı bile bilmiyorum, sadece denemeni istiyorum."

Dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum. Bu çılgınlık. Hayatım burada değil. New York'ta.

Kendimi aklımdan geçen tek mantıklı düşünceyi söylerken buluyorum. "Bunun asla işe yaramayacağını biliyorsun."

Çenesi sıkıştı, düşünce yüz ifadesini sertleştirdi. "Hayır, bunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bu dondurucu soğukta dışarıda durup deliler gibi aşık olduğum bir kızı denemeye değer olduğumuza ikna etmeye çalıştığım. Benimle dene Quinn, işe yaramazsa çekip gideriz ama en azından elimizden geleni yaptığımızı söyleyebiliriz. Denemiş oluruz."

Kalbim her ne kadar teslim olmak istese de, kendimi onun kollarına atmamı istese de, hayatın o kadar siyah ve beyaz olmadığını ve bunun gibi şeylerin kolay olmadığını biliyorum.

Uzun mesafeli bir ilişki sıkı çalışma ve sabır gerektirir. Zaman ve özveri. İşim nedeniyle sahip olduğumdan emin olmadığım şeyler.

"Düşünmem gerek Parker... kafam karmakarışık ve her şeyi enine boyuna düşünmek, tartmak için zamana ihtiyacım var," diyorum ona.

Parker başını sallıyor, yüzü incinmiş bir maske gibi. "Yarın ökseotunun altında buluşalım. Tıpkı planladığımız gibi. O zaman cevabını al, bunun için, bahis için, her şey için. Bekliyor olacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını başımın tepesinde hissedebiliyorum, hafifçe bastırıyor ve sonra uzaklaşıyor, hayatımın yarısı boyunca içinde dolaştığım eski kamyonete doğru gidiyor. Hayatımın yarısından fazladır tanıdığım, ama şimdi yepyeni bir şekilde gördüğüm adam onu sürüyor.

Risk alıp onunla birlikte düşmeye hazır mıyım?

Bunu çok kolaymış gibi gösteriyor, ancak burada söz konusu olan basit bir Bahse giririm.

CHAPTER EIGHT



QUINN

Keşke cevapların kolayca geldiğini söyleyebilseydim. Ama gerçek şu ki, son on iki saatimi annemin evindeki misafir odasında, bana getirdiği Noel kurabiyeleri ya da tatlılarıyla karnımı doyurarak ve dünya bu buzlu pencerelerin hemen dışında değilmiş gibi davranarak geçirdim.

"Babanın Noel partisinde bunu mu giyeceksin Quinn?" Annem yatağımın başucundaki masaya bir tabak dolusu atıştırmalık daha koyarken soruyor. Kaşları endişeyle çatılmıştı ve her şey olup bittiğinden bu yana sergilediği tepinme düzeyine bakılırsa, endişelenmenin ötesine geçmişti.

Onunkini giydiğim muma bakıyorum. Dokuz ren geyiği (Rudolph dahil) ve Noel Baba'nın omzundan yukarı ve arkadan aşağı binmesi var. Giyerken biraz ağladım, sadece gördüğüm en rüküş şey olduğu için değil, aynı zamanda annemin misafir odasında bir mumu içinde ağlamak benim için yeni bir düşüş gibi hissettiriyor.

"Tabii ki giymeyeceğim," diye tersliyorum. Bunu düşünmüş ve güçlü bir olasılık olduğuna karar vermiş olsam bile.

Ne kadar ironik... Ben tatil temalı bir şeyin içindeyim.

"Pekâlâ, kalkma vakti Quinn Scott. Bu odada bir saniye daha yatıp sızlanmayacaksın." Annem yatağın yanına gelir ve yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle kenara oturur. Öne doğru eğilir ve

saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve bu beni genç kızlığıma geri götürüyor.

İlk kez kalbim paramparça olmuştu. Kalbi kırık genç kızların çoğunun yapacağı gibi, dünyanın bittiğini ve ölümün duvarlarının üzerime kapandığını hissettim. Annem en sevdiğim yemekleri yaptı ve her bir gözyaşımı silmek için yanımda olduğundan emin oldu. Hatta yatağıma girip benimle birlikte dondurma bile yedi.

Bu an tam bir döngü gibi geliyor. İşte yine yanımdayım, sanki hâlâ o kalbi kırık, gözyaşları içinde bir genç kızmışım gibi beni teselli ediyor. Ancak şimdi, vermem gerektiğini hiç hayal etmediğim bir kararla karşı karşıyayım, kendi kalbimi kırabilecek bir karar.

"Şu anda kalbinin ikilemde olduğunu biliyorum bebeğim ve doğru cevabın kolay bir cevap gibi gelmeyebileceğini de biliyorum ama neye karar verirsen ver, hayatın önüne çıkardığı her şeyin üstesinden geleceğini biliyorum. Sen her zaman böyle dirençli oldun Quinn. Bu özelliğini her zaman takdir etmişimdir."

Gözlerimde taze yaşlar birikiyor ve onları uzak tutmaya çalışarak burnumu çekiyorum. "İçgüdülerinize güvenin. Korkutucu ve senden çok daha büyük görünse bile, içgüdülerinize güvenin. Seni yanlış yönlendirmeyecektir. Gerçek aşkın nadir ve güzel olduğunu biliyorum bebeğim. Bazen hayatta sadece bir kez ve hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkar. Geçmiş deneyimlerin sizi acı çektirmesine ya da riskten korkmanıza neden olmasına izin veremeyeceğinizi herkesten iyi biliyorum. Bir yolunu bulacaksın ve sonunda ait olduğun yere varacağından hiç şüphem yok."

Tekrar burnumu çekerek uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum ve gözyaşlarım serbestçe akarken başımı omzuna yaslıyorum. "Teşekkür ederim anne. Her zaman söylenecek en mükemmel şeyi bildiğin için."

"Bir ömür boyu öğrenme, bebeğim. Hatalar her zaman olacaktır, ancak kalbini takip edersen, o seni eve götürecektir. Bu her neresi olursa olsun." Annem konuşurken sırtımı ovuyor, bana güven veriyor.

Bunu hissettirdiğinden çok daha kolaymış gibi gösteriyor.

Beni bir sığır sürüsü gibi yataktan kovmaya çalışmasına rağmen yatağa yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp düşüncelerimin dağılmasına izin veriyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve kardeşim içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. Yatakta yanıma uzanıp bana katıldı.

"Gitmesine izin verme Quinny," diyor basitçe, sanki bu geceden sonra tüm hayatımın gidişatını değil de sıradan bir sohbeti değerlendiriyormuş gibi.

"Oh, şimdi de hayat tavsiyesi mi veriyorsun, Owen?"

Omzunun benimkinin yanında silkindiğini hissediyorum. "Eğer kafanı kışından çıkarman için gereken buysa."

Dirseğim kaburgalarına saplanıyor ama onu yatakta yanımdaki yerinden kaldıracak kadar sert değil.

"Dün birlikte olduğumuz için öfkeliydin, şimdi ise Parker'ın tarafındasın, öyle mi?" Onun adını duyunca kalbim sıkışıyor ve bu haftadan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından nefret ediyorum.

"Öfkelenmedim. Şaşırdım ve şok oldum. Arada bir fark var. Bak, hiçbir zaman bilgece tavsiyeler veren kişi ben olmayacağım, bu her zaman sen oldun. Sen her zaman bir zorluğun gözünün içine bakıp gözünü kırpmayan kişi oldun. Her zaman korkusuzca hayallerinin peşinden gittin ve istediğini almaktan asla çekinmedin Quinn. Seninle ve nasıl büyüdüğünle her zaman gurur duydum, aşırı korumacı olsam bile, bazen hala öyleyim. Büyürken öyleydim çünkü senin dünyaya sahip olmanı istiyordum ve sana sahip olmadığın tek şeyi sunabilirdim, o da seni inciten herkesin ağzını burnunu kırmaktı."

İçimden sulu bir kahkaha kaçıyor çünkü hiçbir şey bundan daha doğru olamazdı. Owen biz çocukken bana yan bakan her çocuğu yumruklardı.

"Hiçbir şeyden korkmadın ve şimdi de korkamazsın. Parker benim en iyi arkadaşım ve tanıdığım en iyi adam. Hiç şüphesiz.

Ve eğer seni mutlu eden oysa, benim için önemli olan tek şey bu. İkinizin de mutlu olması. Sana nasıl baktığını gördüm Quinn. Sana bir oda dolusu insan içinde tek kişiymişsin gibi bakıyor."

Gözyaşlarım şimdi yoğun bir şekilde akıyor. Ağzımı kapatıp başımı Owen'ın omzuna yasladığımda onları durduramıyorum.

"Bir his uğruna New York'taki hayatımdan vazgeçemem, O. Henüz bir haftadır olan ve hala bilinmeyen bir şey uğruna."

"Sizden bunu istediğini sanmıyorum. Bence tek istediği bunu birlikte çözmeniz. Eğer çekip gitmek ve olanları unutmak istiyorsan Quinn, seni desteklerim ama bence bunu yaparsan hata yaparsın. Çekip gitmenin ve arkana bakmamanın nasıl bir şey olacağını düşün. Geride bırakacaklarını düşün. Bunu yapmaya gerçekten hazır mısın?"

Parker'ı geride bırakabilir miyim? Ne için? Nefret ettiğim ve nefret ettiğimi ona açıkça itiraf ettiğim bir iş için mi? Günümün her saniyesinde beni perişan eden bir patron için mi? Sevdığım bir şehir ve sevdiğim arkadaşlarım için... ama çoğu zaman yalnız hissettiğim bir yer için mi?

Aniden doğruldum. "Partide görüşürüz, hazırlanmam lazım. Sanırım... Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Tavsiyen için teşekkürler, O. Seni seviyorum. Ve ihtiyacım olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile her zaman koruyucum olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman, Quinny. Her zaman."

Saatler sonra babamın evine girdiğimde parti çoktan başlamıştı. Bir adam piyano çalıyor, "O Christmas Tree" melodisi havada süzülüyor ve Maria'nın dekorasyonda yaptığı inanılmaz işi görüyorum. Tüm ev Waldorf'un dekoruna rakip bir kış harikalar diyarına dönüştürülmüş.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, benim boyumdaki sahte buz sarkıtlarına, sahte karlara, merdiven trabzanlarını saran ışıltılı beyaz ışıklara ve her yere serpiştirilmiş karlı çelenklere bakarak. Kalabalık balo salonunda ilerlerken tepemde yükselen bir kar tanesi buz heykeli var.

Gerçekten çok etkilendim ve havalara uçtum. Bir parti bekliyordum ama bu inanılmaz.

"Quinn! Selam! Gelmişsin."

Göz ucuyla baktığımda, babamın yanında Maria ile bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Soluk, süt gibi tenini tamamlayan uzun, gümüş rengi bir elbise giyiyor ve bir an için onun bu kadar zahmetsizce güzel olmasını kıskanıyorum. Babam onun gümüş tonuyla uyumlu gri bir takım elbise ve parlak kırmızı bir papyon giyiyor. "Merhaba," diye gülümsüyorum ve hemen ikisine de sarılıyorum, "ikiniz de inanılmaz görünüyorsunuz ve Maria, bu parti... gerçekten kendini aşmışsın. Nefes kesici."

İltifatım karşısında yanakları pembeleşti, kızardı. "Oh, önemli değil. Herkesin burada ilk kez bir araya gelmesi özel bir durum, bu yüzden herkesin harika bir akşam geçirdiğinden emin olmak istedim. Sanırım anneni az önce barın yanında gördüm, eğer onu arıyorsan."

Zaten barda. Akıllı kadın.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun tatlım," diyor babam kalbimi sızlatan bir gülümsemeyle ve bana her şeyi geride bıraktığımız ve ilişkimizi yeniden inşa ettiğimiz için ne kadar mutlu olduğumu hatırlatıyor. Onu çok özledim. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla. Bu yolculuk bunu değiştirdi.

"Teşekkür ederim."

Bu geceki elbisem en sevdiğim elbiselerimden biri, çok sık giyme fırsatı bulamadığım süslü bir elbise. Koyu zümrüt yeşili, şimdiye kadar hissettiğiniz en yumuşak ipekten ve ayaklarımın dibinde yere kadar uzanıyor. Kolları uzun ve fit, zarif bir silüet veriyor. Göğüs kısmı tatlı bir yaka. Ama en iyi kısmı?

Ŗu anda altına kırmızı converse'lerimi giyiyorum. Louboutinlerimi ne kadar sevsem ve değę versem de, burada olduğum ilk geceyi tekrarlamıyorduk. Elbise de asi ama rahat ayakkabı tercihim mükemmel bir şekilde gizliyor.

"Etrafı dolaşıp herkesi selamlamamız gerekiyor. Ev sahipliği nasıldır bilirsin. Ama partinin tadını çıkar hayatım, birazdan görüşürüz," diyor Maria ve beni hızlıca kucaklamak için geri çekiyor. Babam da uzun ve anlamlı bir sarılmayla onu takip ediyor.

Onlar süzölüp gittikten sonra, balo salonunun ortasında tek başıma duruyorum, gözlerim hem tanıdık hem de yabancı yüzleri tarıyor, hepsi de istediğim çok tanıdık bir yüzü arıyor.

Bu gece burada olmamın, kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissettiren bir elbise giymemin, sinirlerimin midemi düğümlemesinin ve kalbimin atmasının tek bir gerçek nedeni var.

Sonunda onu gördüm. Tam da söz verdiği yerde, yakışıklı yüzünde umutlu ama gergin bir ifadeyle ökseotunun altında bekliyor. Etrafına bakınırken ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş ama beni henüz fark etmemiş. Tıpkı bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyorum. Kalabalığın büyüklüğü ne olursa olsun onu bulabileceğimi hissediyorum, aramızdaki çekim nedeniyle gözlerim onu herhangi bir işlek caddede bulabilir.

Bu sessiz anı onu içime çekmek için kullanıyorum. Giydiği siyah tişört şeker kamışlarıyla kaplı ve dudaklarımdan dökülen kıkırdamaya engel olamıyorum.

Adam ve onun saçma Noel ruhu.

Çenesi gergin ve omuzları gergin. Odanın karşısındaki yerimden bile endişesini hissedebiliyorum ve tüm bu gerginliği ortadan kaldırmak istiyorum. En başta orada olmasının sebebinin ben olmasından nefret ediyorum. Gözleri nihayet benimkilere kaydığında, etrafımızda zaman duruyor. Konuşmalar, müzik, bardak şingirtıları... hepsi kayboluyor.

Tek gördüğüm o.

Kalabalığın arasından ilerliyorum, gözlerim onun önünde durana kadar hiç ayrılmıyor. Endişeyle büktüğüm ellerim titriyor. Neden birden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Belki de bu gecedен sonra her şey değişeceği içindir. Belki de fikrini değiştirdiğinden endişelendiğim içindir.

"Geldin," diyor sessizce, sesi boğuk bir fısıltı gibi.

"Bu asla bir soru değildi, Parker. Sadece aklımın kalbime yetişmesi gerekiyordu." Araya girerek ellerimi göğsüne doğru kaldırıyorum, ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Aramızdaki bağ olmadan bir saniye daha dayanmam. "İşte buradayız, ökseotunun altında. Tıpkı söylediğimiz gibi."

İkimiz de başımızın üzerinde asılı duran, parlak kırmızı meyvelerle bezenmiş yeşil yapraklı ökseotuna bakıyoruz. Tüm bunları başlatan aptalca şey ve şu anda daha fazla minnettar olamayacağım aptalca şey.

O olmasaydı, bunların hiçbiri olur muydu?

Bir Noel geleneğinin eve dönüş yolculuğumun yörüngesini değiştirdiğini, tüm hayatımı değiştirdiğini söylemek çok aptalca görünüyor, ama doğru. Ve işte buradayız.

İlk geceki gibi alttan alta, ama şimdi aramızdaki her şey farklı.

Parker kollarını belime dolayarak beni yerimde sabitlerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Peki senin cevabın ne Quinn Scott? Kalbinde hâlâ o Noel iğrençliği var mı yoksa fikrini değiştirdim mi? İddiayı kazandım mı?"

Yutkunarak, boğazımda yükselen ve nefes almamı zorlaştıran duyguyu bastırıyorum. Ellerinin sırtımda artık tanıdık gelen hissine ve cevabımı beklerken göğsünün inip kalkmasına odaklanıyorum.

Kendimi onun kollarının güvenliğine bırakıyorum. Tereddütlerimi ve korkularımı bir kenara itiyorum. Burada yeri yok. Bizimle olmaz.

"Şey... Noel'i tekrar sevip sevmediğimden.... ya da Noel'i *seninle* birlikte sevdiğimi yeni fark edip etmediğimden emin değilim Parker Grant."

Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana kazanacağımı söylemiştim, biliyorsun. Orada bir yerde tanıdığım kızın olduğunu biliyordum. O şimdi benim tanıdığım kadının bir parçası."

"Bence o başından beri buradaydı. Kariyerimi ve New York'taki yeni hayatımı inşa etmeye o kadar odaklanmışım ki, bir şekilde neyin önemli olduğunu gözden kaçırdım. O kızı bir kenara ittim."

"Seni olduğun gibi seviyorum Quinn. Hepinizi. Huysuz Noel versiyonunu bile. Sana her şekilde sahip olabilirim. Ben seni böyle istiyorum. Kendine güvenini ve azmini seviyorum. Korkusuz ve hırslı olmanı seviyorum. Tavrını, şımarıklığını, kalbini ve ne kadar nazik olduğunu seviyorum. Hangi versiyonda olursan ol ya da olmak istersen isteğim bu."

Onun sözleri karşısında kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Şu anda burada durduğumuza, eve hızlı bir yolculuk olması gereken şeyin çok daha büyük bir şeyle sonuçlandığına inanamıyorum.

"O zaman ben seninim. Ben New York'tayken bu işi nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum ama..."

"Ne gerekiyorsa yapacağız. Uçaklar, trenler ve otomobiller var... ve FaceTime. Ortada buluşabiliriz. Bir yolunu buluruz. Birlikte her şeyi çözebiliriz." Gülüyorum ve gözlerimin kenarından süzülen yaşlar şimdi yanaklarımı ıslatıyor. Elini uzatıp bir damla gözyaşımı nazikçe siliyor. "Sadece bunu istediğimi biliyorum Quinn. Seni istiyorum ve benim olmadan o uçağa binmene izin vermeyeceğim. Benim ol. Kahretsin, sadece, benim olmana ihtiyacım var."

Hiç tereddüt yok. Şüphe ya da soru yok. Olduğunu düşünmek bile aptalcaydı. Ben farkına bile varmadan onun olmuştum. İkimiz de fark etmeden önce. Belki de hep öyleydim. Sanırım bilinçaltımdaki bir parça buraya geleceğimizi biliyordu. Birlikte.

Ellerimi boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına doladım, fısıldamadan önce onu ağızma doğru çektim, "Tamamen seninim, Dr. Grant. Şimdi beni eve götür ve son gecemizi asla unutamayacağımız bir şekilde birlikte geçirelim."

Gözleri şehvetle parlayarak büyüyor ve dudaklarını dudaklarıma indirip ökseotunun altında klişe bir Noel aşk filmindeki gibi şiddetli bir öpücükle ağızımı alıyor.

Belki de Noel o kadar da kötü değildir. Hatta en az nefret ettiğim tatil olduğunu bile söyleyebilirim. Onunla geçirdiğim sürece.

Ben *ıslah* olmuş bir Grinch'im.

Ve bunun için Parker'a teşekkür etmeliyim.

Oh, ve tabii ki ökseotu, o korkunç parlak yeşil tayt ve *her zaman* kaybetmeye mahkum olduğum bir bahis.

SON

EPILOGUE



QUINN

"HER ŞEY BU KADAR MI? Quinn... emin misin? Yatak odanızda bir şey gördüğümü sandım ve-"

"Anne," diye gülerek kestim sözünü, "hepsi bu kadar. İki kez kontrol ettik. Şimdi derin bir nefes al ve rahatlamaya çalış, tamam mı?" Ellerimi onun gergin omuzlarına götürüp güven verici bir şekilde sıkıyorum. Onun da benim kadar endişeli olduğunu biliyorum ama her şey kontrolümüz altında.

Bugünü o kadar uzun zamandır dört gözle bekliyordum ki, annemin helikopterle gezinmesi de dahil olmak üzere hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Tamam, haklısın. Dışarıda görüşürüz. Veda etmen için sana bir şans vereceğim."

"Evet, teşekkürler anne."

Ön kapı arkasından kesin bir şekilde kapandığında, son birkaç yıldır evim olarak adlandırdığım küçük daireye bakıyorum. Bu duvarlar iyi ve kötü günlerimi gördü. Kendimi bulduğum ve bugün olduğum kişiye dönüşmeme izin verdiğim yer.

Bir yanımda bu daireyi ve New York'taki hayatımı geride bıraktığım için son derece üzgün ama daha da büyük bir yanımda geleceğe o kadar umutla bakıyorum ki durup arkama bakamıyorum.

"Hazır mısınız?" Bir çift güçlü, kaslı kol belime dolanıp beni sert bir zemine doğru çekerken kulağымda derin bir törpü titreşiyor,

Sıcak bir vücut.

Hiç beklemediğim bir anda kalbimi çalan adamın sesi. Hayatıma tekrar giren ve girdikten sonra hayatımın her saniyesini değiştiren adamın. Hayatımın son yılını hiç olmadığı kadar mutlu kılan adamın.

Dudaklarımda delicesine mutlu bir gülümsemeye kollarında dönüyorum. "Olabileceğim kadar hazırım, Dr. Grant."

Onun için en sevdiğim lakabı kullandığımda sırtıyor ve beni göğsüne doğru daha sıkı çekiyor. Memnuniyetle iç çekiyorum ve başımı göğsüne yaslayıp kalbinin derisinin altında attığı sabit tıngırtıyı dinliyorum.

Bir yıl önce, aramızdaki yüzlerce kilometreyi ve ayı bir kenara bırakın, bir hafta bile dayanabileceğinden emin olmadığım bir ilişkiye her şeyimi koydum.

Ama oldu. Başardık. Bitiş çizgisinde birbirimize sahip olduğumuzu bildiğimizde uzun mesafe hiçbir şeydi.

Parker Grant benim ve onu asla bırakmayacağım.

"U-Haul gitmeye hazır. Her şeyi sıkı bir şekilde paketledim ve annen havaalanına gitmeye hazır" diyor.

Gözlerim boş daireyi bir kez daha tarıyor ve hiç şüphesiz hazır olduğumu biliyorum. Bir parçam her zaman New York'u özleyecek olsa da, gitmeye hazırım.

"O zaman hazırız gibi görünüyor," diyorum ona, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, öpücükleri açlığa dönüşüyor.

Dudaklarıma doğru hırlayarak, "Eğer annen arabada olmasaydı, seni burada yatırırdım, böylece dairene düzgün bir veda edebilirdik. Ne de olsa geçen yılı buradaki her yüzeyi elimizden geldiğince vaftiz ederek geçirdik."

Tanrım, öyle mi?

Uzak mesafeyi denemeye karar verdiğimizde, ikimiz de bunu nasıl yürüteceğimizi ya da tekrar birlikte olana kadar ne yapacağımızı bilmiyorduk. Her şey

Birlikte olmak istediğimizi ve hiçbir şeyin yolumuza çıkmayacağını biliyorduk.

Parker ne zaman kaçabilse bana gelirdi. Bazen sabahın erken saatlerinde, birlikte geçirecek yirmi dört saatten daha az vaktimizin olduğu bir uçak yolculuğunda. Ama ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun birlikte geçirdiğimiz bu anların değerini biliyorduk.

Bunu en iyi şekilde değerlendirdik. O bana gelemediğinde, ben ona gittim. Bulduğum her fırsatta evimi ziyaret ettim. Sadece Parker için değil, asıl sebep o olmasına rağmen, babamla ilişkiyi düzeltmek ve annem ve Owen ile daha fazla zaman geçirmek için.

Parker'a aşık olmak başıma gelen en güzel şey. Ve ailemi hiç hayal etmediğim bir şekilde bir araya getirmeye yardımcı oldu. "Eve döndüğümüzde bunun için bolca zamanımız olacak."

"Evim. *Kahretsin*, bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor ve dudaklarını çeneme bastırarak çenemin genişliğine küçük öpücükler konduruyor. "Tekrar söyle."

"Seninle eve gitmek için sabırsızlanıyorum Parker Grant."

Koca bir yılın ardından nihayet birlikte yaşamaya başlıyoruz. Daha doğrusu Parker'ın evine taşınıyorum ve biraz korkutucu olsa da New York'tan daha doğru hissettiriyor. Parker'ın olduğu her yer... doğru hissettiriyor.

Dudakları kısa bir an için benimkilerden ayrılıyor. "Oh. Bunu unutamam."

Arkasına uzanarak arka cebinden bir şey çıkardı ve aramızda tuttu.

Aşağı bakıyorum ve parmaklarının arasında tuttuğu fotoğrafı görünce inliyorum. "Söz vermiştin."

"Yaptım. Ama... Tarihin bu çok önemli parçasının öylece atılmasına izin veremezdim, aşkım. Bir gün çocuklarımızla bu konuda nasıl dalga geçerdim?"

Çocuklardan bahsedince midem bulanıyor. Bunu ilk kez söylemiyor ve her seferinde kendimi Parker'la birlikte çocuklarla dolu bir gelecek isterken buluyorum. Daha önce hiç istemediğim bir şey.

Elindeki fotoğrafa bir kez daha bakıyorum ve o günü daha dün gibi hatırlıyorum. Yüzlerimizdeki gülümsemeleri, Parker'ın bana hayranlıkla bakışını. Fotoğrafta hoşuma gitmeyen tek şey üzerimdeki kıyafet. Aslında o korkunç yeşil taytı giymiş ve annemin hazırladığı Noel gösterisinde rol almıştım.

Ve bahsi kaybetmiş olsam da, adamı kazandım. Önemli olan tek şey bu. En azından ben öyle düşünüyorum.

"Yeşil taytın içinde bu kadar iyi görüldüğüne hâlâ inanamıyorum." Sırıtiyorum, bakışlarımı tekrar onunkilere sürüklüyorum. Tanrı'ya şükür bu resim var, belki o taytın içinde kışının nasıl görüldüğünü unuturum diye.

Gülüyor, "Ve beni bir şekilde bu lanet oyunda seninle oynamaya ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum."

"Hey, bunu daha sonra telafi ettiğime eminim. Hatta birkaç kez."

Fotoğrafı elinden alıp kotumun arka cebine güvenle yerleştirdikten sonra kollarımı boynuna doluyorum.

Bazen bu özverili, nazik, gülünç derecede yakışıklı adamın benim olduğuna inanmak zor. Bir bahsin buna dönüştüğüne.

Son bir yıldır onu sevecek kadar şanslı olduğumu.

Şimdi, Strawberry Hollow'a geri dönüyorum ve sadece Noel için değil.

İyilik için.

Çünkü ev bir yer değil, Parker Grant'in olduğu her yerdir. öyle.

Maren'in bir başka baharatlı Noel romantizmine göz atmak ister misiniz?

Okumaya devam edin!

JINGLE SAVAŞLARI

KİTAP HAKKINDA

Çok satan yazarlar Maren Moore ve Veronica Eden'dan yepyeni, ateşli bir yeni yetişkin düşmandan sevgiliye tatil romantik komedisi geliyor.

İki han, bir kasaba ve ikisi için de yeterli yer yok.

Ren geyiğine benzeyen bir eşek, bir Noel rekabeti ve tüm rekabetleri sona erdirecek bir rekabet eklediğinizde felaketle sonuçlanmanız kaçınılmaz, değil mi?

Finn Mayberry, büyükanne ve büyükbabasının otelini ayakta tutmak için yeterince uğraşmaktadır. İhtiyacı olan son şey, Kaliforniya'nın akıl hastası bir yıldızının kasabasına buldozerle girip ailesinin hanının hemen yanına beş yıldızlı bir tatil köyü kurmasıydı.

Ama şimdi o burada ve onu ne kasabasından ne de aklından çıkarabiliyor.

Freya Anderson, Hollyridge'in karla kaplı dağlarına bir kez baktı ve aşık oldu. Nihayet buradadır ve babasına Alpine'i yönetebileceğini kanıtlama görevini üstlenmeye hazırdır.

Yandaki hanı işleten günahkâr derecede lezzetli oduncu adamla düşman olmayı hiç beklemiyordu. Adam huysuz, imkânsız ve tamamen sınırların dışında.

Sadece bir kazanan olabilir, ama ne derler bilirsiniz. Aşkta her şey mübahtır ve... Jingle Savaşları?

BİRİNCİ BÖLÜM

FINN

"GRAMS, cidden, burada hiçbir şey yok." Gözlerim bir kez daha loş, küf kokulu tavan arasında onun istediği özel dekorasyonu arıyor. Aklınıza gelebilecek her şey var ama kar arabasına binen bir eşek yok. En az otuz dakikadır buradayım ve ona her seferinde burada olmadığını söylediğimde bana daha dikkatli bakmam için bağılıyor, çünkü kaçırıyorum.

Doğru... Çünkü lanet olası bir kar arabasına binen eşekleri gözden kaçırmak kolaydır. "Oh Finn, lanet olsun, sadece eşyaların yerini değiştir. Büyükbabanı tanıyorum.

Şuraya bir yere koy," diye sesleniyor bana.

Nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum. Bu kadını ne kadar sevsem de sabrım, Noel sezonu için dekorasyona başlarken giymemiz için ısrar ettiği bu ren geyiği kazağı kadar azalıyor. Öğrendiğim bir şey varsa o da büyükanneye hayır denmeyeceğidir. Tabii bir hafta boyunca sandviç yemek istemiyorsan. Kötü kadın, bize yemekle rüşvet veriyor.

"Dedenin buraya koyduğuna emin misin? Geçen sefer uzatma kabloğunu büyükbabanın yanlış yere koyduğuna yemin ettiğini hatırlıyor musun? Işık gösterisi için bingo salonuna ödünç verdiğini unutman dışında mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun köprüsünü tutuyorum ve hoşnutsuz bir iç çekiyorum.

"Bana küstahlık etme, Finn Michael!" diye bağıyor. Sesindeki sahte kızgınlığı buradan duyabiliyorum.

İsa.

Burada olmadığını bilsem de birkaç kutuyu daha karıştırıp hızlıca göz gezdiriyorum. Loş ışıktaki pek bir şey seçemiyorum ve tavan arasında yolumu bulmak için ellerimi kullanıyorum. Tabii ki ayak başparmağımı ahşap bir kirişe kaptırıyorum ve ağrı bacağıma yayılıyor.

"Kahretsin! Ah, kahretsin!" Zonklayan ayağımı tutarak küfrediyorum.

"Finn Michael Mayberry!" Büyükannem beni azarlayarak merdivenden yukarı seslendi.

Tanrım, beni bu lanet çatı katından indir.

Tavan arasını son kez gözden geçirdiğimde ne bir eşek ne de bir kar motosikleti bulabiliyorum, bu yüzden tavan arasından uzatılan cılız merdivenden aşağı iniyorum. Eski ahşap benim ağırlığım altında gıcırıyor ve inliyor ve bunu buradaki tamir edilecek şeylerin hiç bitmeyen listesine eklemek için zihinsel bir not alıyorum.

Rüzgar her estiğinde, başka bir şey kırılıyor ya da kırılmak üzere ve etrafta dolaşmak için ne yeterli zaman ne de para var.

"Finn, burada mısın?" Büyükbabam oturma odasından sesleniyor. Sabahtan beri ön tarafta çalışıyor, her şeyi büyükannemin istediği gibi tamir edip düzenliyordu, ta ki o buraya gelip bana lanet eşeği bulma görevini verene kadar.

"Buradayım, Harold!" diye bağıyor köşedeki sandalyesinden, bir çeşit Noel kazağı daha örüyor.

"Finn, oğlum, tüm yardımların için teşekkür ederim. Büyükannen ve benim sana ne kadar minnettar olduğumuzu biliyorsun," diyor büyükbaba koridor kapısından içeri girerken. Kar omuzlarını kaplıyor ve beyaz sakalının kıllarına oturuyor. Kırmızı, rüzgârla kırbaçlanmış yanakları onu herkesin en sevdiği şişman adamın neşeli bir versiyonu gibi gösteriyor. Büyükannesinin en yeni kreasyonlarından biri olan, içine gerçek tüylü ponponlar örülmüş bir Noel ağacı kazağı giyiyor. Sabahtan beri homurdanıp duruyor çünkü sürekli

Her şeyi. Her ne kadar şikayet etse de, ne olursa olsun giyerdi çünkü büyükannem için her şeyi yapardı. Yanıma gelip sırtımı sıvazlıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor.

Bugün 1 Kasım ve bu da Mayberry Inn'de Noel sezonunun başladığı anlamına geliyor. Büyükannem ve büyükbabam benden daha genç olduklarından beri bu hanın sahibidirler. Hayatım boyunca Hollyridge'de yaşadım ve Mayberry benim büyüdüğüm yer. Elimde oyuncaklarla koridorlarda koşar, ön bahçede misafirlerin çocuklarıyla soğuktan donana kadar kartopu savaşı yapardım.

Çocukluğumdan kalan her hatıradan buranın bir parçası var, bu yüzden sanırım dizginlerin bir kısmını gerçek ve mecazi anlamda alma sırası bana geldi. Büyükannem ve büyükbabam yaşıyor ve büyükbabamın kalp sorunlarına ek olarak yakın zamanda yaşadığımız kalp sorunları nedeniyle geri adım atmak ve çok fazla çalışmamak zorunda kaldılar.

İşte ben de burada devreye giriyorum. Bir zamanlar çocukluğumda evim dediğim yerde kendimi yeniden buldum. Aradıklarında, tek yatak odalı küçük dairemi topladım ve geri taşındım. Şimdi, hanı işleten kişi olarak ilk yılım olacak. Büyükannem ve büyükbabamı gururlandırmaya ve buranın daha uzun süre var olmasını sağlamaya kararlıyım. Boş zamanlarımı tamirat yapmak için kullanıyorum. Boya yapıyorum, delikleri onarıyorum, tesisat üzerinde çalışıyorum. İlk kalkan ben oluyorum ve geceleri başımı en son ben koyuyorum ama karşılığını alacağım.

"Önemli değil büyükbaba. Burayı kısa sürede onaracağız. Keşke benden daha önce yardım isteseydin."

"Şey, hepsini kendim yapmaya çalıştım ama biliyorsun bu yaşlı kalça artık pek bir şey yapmama izin vermiyor. Büyükannen burada sırtımdayken, doktorların emrine uymam ve vücudumu dinlendirmem gerekiyor" diyor, yüzü hafifçe düşüyor. Büyükbabamın kederli yüzü karşısında kalbim sıkışıyor. Onun böyle hissettiğini görmekten nefret ediyorum.

Son elli yıldır bir şeye kalbinizi ve ruhunuzu koyduğunuzda, sadece vücudunuzun artık buna izin vermeyeceği söylendiğinde... Kafanızı sarması zor bir şey. Bu yüzden onlara elimden geldiğince yardım etmek için burada olmak istiyorum. Hanı eski ihtişamına kavuşturmak bana bağlı.

"Merak etme büyükbaba." Ona güven verici bir gülümseme verdim.

Büyükanne ince, altın rengi metal çerçeveli gözlüğünün kenarından başını kaldırıp, "Biliyor musun Finn, geçen hafta Pokeno'daki hanımlarla senin hakkında konuşuyorduk," diyor.

Ve işte başlıyoruz.

"Mary Ellen'in tatil için ziyarete gelecek bir torunu var. Bence onu dışarı çıkarıp şehri gezdirirseniz çok hoş olur."

"Tanrım. Büyükanne, bana arkadaşlarının torunlarını ayarlamana ihtiyacım yok. Bir kadın bulma konusunda gayet yetenekliyim."

Hafifçe sırtıyor. "Biliyorum Finn, ama otuzuna yaklaşıyorsun. Otuz yaşından fazla çocuğu olan kadınları yaşlı olarak kabul ettiklerini biliyor musun?" Ofluyor. "Kasabadaki bütün kadınlar sana yaltaklanıyor, neden birini seçmiyorsun?"

Neden yirmi yedi yaşında bekarım? Çünkü bu şehirde beni gecedan daha uzun süre yanında tutacak kadar ilgimi çeken bir kadın yok. Kendime çapkın falan demem çünkü büyükanne ve büyükbabam bana bir kadına saygı duymayı öğretti. Ama ben açık sözlüyüm. Başından beri neyle karşılaşacaklarını biliyorlar. Ciddi bir şey aramıyorum. Tüm dikkatim Mayberry'de ve dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yok.

"Hadi büyükanne. Hayatımdaki tek kadının sen olduğunu biliyorsun."

Sırtıyorum. Büyükanne beni seviyor, biliyorum ama her şeye burnunu sokması beni çıldırtıyor.

Gözlerini deviriyor ve ofluyor, "Lütfen yapar mısın Finn? Benim için?"

Bu suçluluk duygusu hızla daha da kötüye gidiyor. Yüzündeki ifade beni kötü hissettiriyor ve ben yanlış bir şey bile yapmadım. Lanet olsun büyükanne.

"Tamam. Ama bu bir randevu değil," diye mırıldandım.

Yüzü aydınlanır ve aceleyle örgüsünü yanındaki masaya koyar, sonra ayağa kalkar.

"Gidip Mary Ellen'ı aramalı ve ona söylemeliyim! Çok heyecanlanacak." Ciyak ciyak bağırdıktan sonra beni ve büyükbabamı orada bırakıp arkadaşlarıyla dedikodu yapmaya gitti.

Dedem bana bakıp gülüyor ve omzuma bir kez daha vuruyor. "Hayatımın son elli yılına hoş geldin evlat. Sevdiğin kadınlar için yapmak istemediğın pek çok şey yapıyorsun."

Bir de bana sor.

* * *

Tüm süsleri kutusundan çıkardığımızda ve otelin maskotu ve ren geyiğı/eşegi Aziz Nick'le ilgilendiğimizde saat geç olmuştı. Ev sessiz ve hareketsizken, sürekli insanlarla dolu bir evde nadiren yaşanan sessiz anlar için şükrederek çıtırdayan ateşin önüne oturuyorum. Kendi huzurlu yalnızlığımdan misafirlerin koşturmacasına alışmak zor oldu. Her ne kadar Mayberry'nin en çok turist çektiğı sezonda rezervasyonlar hafif olsa da. Bu da beni her şeyden çok endişelendiriyor. Genelde otel tamamen doludur, boş yer yoktur. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk işaret buydu.

Büyükannem ve büyükbabamın her zaman inandığı tek şey ailedir. Mayberry, Hollyridge'deki en büyük ya da en süslü han olmayabilir. Birkaç gevşek döşeme tahtası olabilir ve yeni bir kat boyaya ihtiyaç duyabilir, ancak her zaman konukların hoş karşılandıklarını hissetmek için gelebilecekleri bir yer olmuştur. Mayberry'nin temeli gelenekler üzerine kurulu olduğundan, insanlar aileleriyle kaliteli zaman geçirmek için buraya gelmekten keyif alıyor. Aileler ziyareti kendi kişisel gelenekleri haline getirdikçe her yıl aynı tanıdık yüzlerle karşılaşırız.

Ama son birkaç yıldır işler yavaşladı. Hem de çok.

Çocuklar büyüyor, iPad'leri, Instagram'ları, TikTok'ları ya da adına her ne diyorlarsa onu alıyorlar ve aileleriyle yüz yüze kaliteli zaman geçirmek öncelikler listelerinde pek üst sıralarda yer almıyor ve evet, anlıyorum. Bugünün nesli benim içinde büyüdüğüm nesilden çok daha farklı. Ancak burada yapmaya çalıştığımız şey de bu; sevgi, gelenek ve gerçek Noel ruhuyla dolu bir yeri korumak. TikTok içermeyen bir yer.

Büyükbabamın her gün getirdiği faturalar hepimize ağır gelirken pozitif ve neşeli kalmak zor olsa da. Üç ayımız var ve sonra banka, büyükannem ve büyükbabamın inşa etmek için çok uğraştığı mülkü ve her şeyi haczedecek. Hanı kurtarmak ve ailemizin gurur duyacağı bir miras bırakmak bana düşüyor. Baskı yok, değil mi?

YAZAR HAKKINDA

Amazon'un en çok satan 20 yazarı arasında yer alan Maren Moore, çok ateşli alfa babalarla romantik spor komedileri yazıyor. Onun kahramanları en iyi arkadaş malzemesidir ve her zaman **bol** baharatlı bir HEA bekleyebilirsiniz. Bilgisayarının başında yazı yazmadığı zamanlarda onu kindle'ına sarılmış halde bulabilirsiniz,

Netflix izliyor ya da küçük çocuklarının peşinden koşuyor.

Güncellemeler, satışlar ve özel içerikler için Bültenimi alın: <https://geni.us/NLMaren>



TEŞEKKÜRLER

Bu kitapları hayata geçirmek için yorulmadan çalışan muhteşem ekibime teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım ve sonsuza dek minnettar kalacağım. Hepinizi çok seviyorum ve bir sonraki için sabırsızlanıyorum! Katie, Mia, Shiobhan, Sarah, Kate, Jen ve Erica.

En cesaretlendirici ve destekleyici oldukları için **#pantythief** ekibime, tanıma zevkine eriştiğim inanılmaz kadınlar. Bu kitabın bitmesinin sebebi sizsiniz kızlar.

Çocuklarımızı hayatta tuttuğu ve masamda 14 saat üst üste 4 gün çalıştıktan sonra açlıktan ölmeme asla izin vermediği için kocama. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

Hayatımın en zor aylarında yanımda durdukları ve elimi tuttukları için en iyi arkadaşlarıma.

Son olarak, okuyucularıma. Siz olmasaydınız, bu benim işim olmazdı ve her Yazdığım *her* kitap *sizin* için. Tüm bunları siz mümkün kılıyorsunuz ve siz olmasanız ben bir hiç olurum. Sözlerimi almaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

AYRICA MAREN MOORE TARAFINDAN

Totally Pucked Serisi

[Anında Değişim](#) .

Saygılarımla, Puck Bunny

Skor Kartı

Final Skoru

Penaltı Atışı

Playboy Playmaker (Çok Yakında!)

Bağımsız

Düşman Tuzağı

Gazete Dadısı Jingle

Savaşları



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.